

Sergiu Someșan

SĂ N-O SĂRUTI
PE ISABEL

SERGIU SOMEȘAN

**SĂ N-O SĂRUȚI
PE
ISABEL**

Povestiri SF
2000

Sergiu Someșan

ÎNTÂLNIRE CU ISABEL

Am fost întrebat de multe ori despre prima mea întâlnire cu Isabel. Ei bine, trebuie să mărturisesc că nu-mi face nici o plăcere să-mi amintesc despre asta. Apariția ei în viața mea a însemnat mai întâi de toate renunțarea la un întreg șir de tabieturi de burlac, adânc înrădăcinate în existența mea cotidiană, comodă și în general lipsită de griji. Spun în general, pentru că mai aveam și eu micile mele probleme pe care nu reușeam întotdeauna să le rezolv chiar așa cum aș fi dorit.

Cu una dintre aceste probleme mă confruntam de altfel și în ziua în care am întâlnit-o. În dimineața zilei cu pricina, cum am ajuns la serviciu, mi-am amintit că am uitat robinetul de la baie deschis, astfel că toată ziua mi-am petrecut-o încercând să rezolv o problemă de clasa a patra: dacă un robinet care are un debit D curge într-o cadă care are o capacitate C și din care se pot scurge atâția litri pe minut, în câte ore se va produce o inundație de toată frumusețea? Spre deosebire de elevul de-a patra, care opera cu date concrete, eu calculam numai pe bază de supoziții. Nu știam nici ce debit ar putea avea robinetul, nu știam nici măcar capacitatea căzii din baie, știam doar că vecinul care locuia în apartamentul de sub garsoniera mea, Guguță, cum îl alinta nevastă-sa, avea să-mi facă iar un scandal monstru. Așa că este explicabilă, cred eu, graba cu care, la terminarea programului, mă îndreptam spre locul dezastrului. Prin minte îmi fluturau numai imagini în care Guguță se rățoia la mine și tocmai mă întrebam, cu legitimă îngrijorare, dacă scumpul de Guguță nu va trece de la amenințări la fapte, cum îmi tot promitea de vreo trei inundații încoace, când Isabel, pe lângă care tocmai treceam, mă întrebă:

— Te grăbești tare, șefule?

M-am oprit și am privit-o surprins: nu o cunoșteam și în mod sigur nu o mai văzusem niciodată. Părea o tânără de curând ieșită din criza de timiditate a adolescenței și care vrea pe toate căile să recupereze ce i se pare că a pierdut. Era nepieptănată după ultima modă care bântuia printre tineri și îmbrăcată conform cerințelor unui curent futurist din care pe moment am observat numai tricoul bine mulat, pe care părea să-l fi împrumutat de la un frate cu câțiva ani mai mic ca ea. Pe tricou, cu litere roșii, o inscripție în limba engleză lansa o invitație fără echivoc.

„Poate nu știe engleză” – am scuzat-o eu în gând –, „la urma urmei, tinerii ăștia nu pot fi chiar atât de pervertiți cum par!”

În ciuda gândului liniștitor am simțit cum roșesc; am tușit ușor ca să-mi dreg glasul și i-am spus cât am putut mai ferm că da, mă grăbesc, și încă destul de tare.

— Păcat, spuse ea și făcu un pas spre mine de lângă stâlpul de care stătuse sprijinită. Aș fi putut să-ți spun lucruri interesante...

Mai făcu un pas și, deși știu că pare de necrezut, mă luă de braț. Am încercat să-mi eliberez brațul, îngrozit la gândul că șeful-contabil e la numai câțiva pași în urma mea și este imposibil să nu ne vadă.

Lângă mine, fata simți încercarea mea de a mă elibera, fiindcă mă privi cu un zâmbet ușor amuzat și-și înteți puțin strânsoarea:

— Te caut de prea multă vreme ca să-ți dau drumul. Să mergem acasă...

Probabil i s-a părut că nu fusese destul de explicită, pentru că a simțit nevoia să precizeze:

— Acasă la tine!

— Nu se poate, am gemut eu înspăimântat, amintindu-mi atât de Guguță, cât și de madam Bubuleac, cerberul blocului, care stătea toată ziua la intrare și inventa cele mai teribile zvonuri pe care la putea născoci o minte omenească. Asta fără să-i dau nici cel mai mic motiv... Dar, dacă mă vede intrând în garsonieră cu zvăpăiata asta, sunt pierdut.

Zvăpăiatei nu părea să-i pese prea mult de neliniștea mea, ba se pare că nici lipsa de colaborare nu o deranja, de unde am tras concluzia că știe drumul spre modesta mea garsonieră.

La intrarea în bloc, rumoare. Guguță, care atunci când este în toane bune are vreo doi metri, acum părea mai înalt și vocifera ceva cu glas subțire și plin de patimă. Dacă ar fi vorbit despre altul, poate contrastul dintre vocea de soprană și statura de Hercule m-ar fi amuzat teribil, dar așa, pur și simplu mi-a venit să o iau înapoi. M-aș fi întors dacă nu ar fi trebuit să închid robinetul și mai ales dacă mâna fermă a fetei de lângă mine nu m-ar fi oprit.

Un răget surd mă avertiză că Guguță a dat cu ochii de mine și o notă aparte din vocea dintr-o dată răgușită părea să anunțe că răbdarea lui, greu încercată de inundațiile mele, a ajuns în sfârșit la capăt. De emoție, mi s-au aburit ochelarii, drept care nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat. Am auzit mai întâi un tropăit înfundat ca și cum un rinocer în plină maturitate s-ar fi repezit spre mine, am simțit cum brațul fetei s-a încordat ușor, a urmat un urlet de durere și pământul s-a cutremurat ca izbit de un corp greu. Mi-am șters în grabă ochelarii, și siluetele nesigure din preajma mea și-au precizat identitatea. Pata maronie din stânga era madam Bubuleac, care încremenise cu mâna la gură, iar pata albastră de la picioarele noastre era chiar Guguță; gемеа ușor și încerca să se adune de jos. Mai erau câțiva vecini pe băncile din fața intrării, iar alții priveau cu gura căscată de pe la geamuri.

— Am călcat pe ceva și am alunecat, se scuză Guguță spre ei după ce se sculă de jos, apoi se întoarse spre mine cu o bună parte din elanul inițial tăiată.

Întinse mâinile cât două lopeți și în ochi i se aprinseră iar luminițele acelea crude.

— De el nu ai voie să te atingi, spuse cu o voce calmă și egală fata de lângă mine, dar buldozerul din fața mea nu părea să o fi auzit.

Aș fi vrut să am iar ochelarii aburiți și să nu fi văzut niciodată scena care a urmat: plăpânda adolescentă de lângă mine a întins mâna, l-a prins pe Guguță de gulerul treningului și, cu efortul pe care îl fac eu ca să mut un dosar de pe birou, l-a aruncat undeva în mijlocul zonei verzi.

Am înghițit în sec și am dat să-mi trag mâna, să scap. Fata m-a privit zâmbitoare și mi-a spus:

— Să mergem!

Am urcat scările cu mutra unui condamnat la moarte,

frământat de un gând: oare ce o să-mi facă ființa asta când o să fiu între patru ochi cu ea?

Am deschis cu degetele tremurând ușa, ea s-a repezit și a oprit robinetul din baie, a luat apoi o mătură și a început să dea cu îndemânare apa spre scurgere, privindu-mă din când în când printre gene ca și cum mi-ar fi bănuț dorința de a evada.

A terminat în câteva minute, apoi m-a luat de braț și m-a tras după ea în dormitor. M-a împins într-un fotoliu, apoi s-a așezat și ea pe pat în fața mea.

— Ei, acum putem sta în sfârșit de vorbă! Știi cine sunt?

— Nu, am spus eu cu o voce pierită, ca și cum asta ar fi fost o vină de neiertat.

— M-aș fi și mirat, a zâmbit ea îngăduitor. Cred că nu știi prea bine nici cine ești tu...

— Ba asta știi, am spus grăbit, pe un ton parcă prea vehement, pe care l-am regretat imediat: „Dacă se înfurie cumva?”.

Am continuat ceva mai domol:

— Sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la Axel SRL. Pot să arăt și legitimația... sau buletinul...

A început să râdă în hohote:

— Da, da, făcea ea printre sughițuri de râs, Andrei Tomescu, bineînțeles, numai că...

Se liniști într-un târziu, dar tot îi mai trecea câte o undă de veselie prin ochi.

— Iartă-mă, dar, să-mi fi spus cineva că va reuși atât de bine condiționarea, nu aș fi crezut. Îmi pare rău că trebuie să-ți subminez atât de profunde convingeri, dar ești cu totul altcineva. Ești Tom Anard, unul dintre cei mai buni agenți temporali, și... începând de astăzi ești șeful meu.

Aș fi râs ca de o glumă reușită dacă nu mi-ar fi fost vii în minte vultele lui Guguță prin zona verde. Se vede treaba că neîncrederea îmi era prea vizibilă pe față, pentru că fata deveni mai serioasă.

— Este imposibil să nu îți amintești chiar nimic, nimic! Doar ne-am întâlnit de atâtea ori la Centru, la antrenamente. Încearcă să-ți amintești... Mă numesc Isabel! Eram chiar preferata ta, spuse ea cu o ușoară urmă de cochetărie.

La figura mea, probabil tot neîncrăzătoare, continuă grăbită:

— Pentru o mai rapidă integrare în societatea secolului, s-a

apelat la o condiționare totală... Într-o săptămână sau două ai să-ți reamintești totul - bineînțeles, dacă isteții de la condiționare nu au greșit. Ar fi trebuit să te contactez numai după vreo lună, dar s-a ivit o misiune urgentă și am fost trimisă să te întâlnesc și, desigur, să te conving...

Am clătinat din cap; știam că nu e bine să-i contrazici pe nebuni, dar ce îmi spunea fata asta era prea de tot.

— Nu cred o iotă din tot ce spui, am rostit eu răspicat, cu o voce pe care mi-o voiam sigură și calmă.

Păru pentru clipă încurcată și mă privi neajutorată, dar, dintr-o dată, sări agilă și se apropie de fereastră. Privi afară din spatele perdelei, apoi se întoarse spre mine.

— Vine iar individul care ne-a atacat. Este însoțit acum de unul cu o uniformă albastră, care, dacă nu mă înșel eu, este înarmat.

— O, Doamne! îmi scăpă mie fără să vreau. Stai liniștită, că nu-i decât nea Tomiță, sectoristul.

— O fi, făcu ea serioasă, dar e înarmat. Și, presupunând că nu îți mai duci aminte chiar nimic despre misiunea noastră, țin să-ți spun că nu sunt aici numai pentru a te ajuta, cât mai ales pentru a te proteja...

— Nu am nevoie de protecția unei fete! am exclamat eu cu un prost disimulat orgoliu masculin.

S-a uitat la mine uimită, apoi a dat din umeri și mi-a spus pe un ton neutru:

— Nu sunt o fată! Sunt un android Cobra - și îmi arată medalionul de la gât. Presupunând că nu mai știi ce este un android Cobra, îți reamintesc că este unul dintre cei mai puternici și, fără îndoială, cel mai rapid.

Am rămas cu gura căscată. Nu-i o poziție care mă avantajează, recunosc, dar cele auzite prea mă năuciseră. Am dat să-i răspund, când am auzit soneria de la ușă.

„Ăsta-i Tomiță!” m-am gândit eu și m-am întors înspăimântat spre Isabel:

— Ascultă, te rog, ia loc pe fotoliu și nu mișca pentru nimic în lume...

— E înarmat! făcu ea încăpățânată.

— E doar un om însărcinat să păstreze ordinea. Probabil m-a reclamat Guguță, dar nu o să se întâmple nimic, te asigur.

La privirea ei îndărătnică, am simțit că-mi sare muștarul:

— Dacă tot spui că îți sunt șef, atunci am să-ți dau un ordin. Stai jos!

Spre uimirea mea, s-a îndreptat spre unul dintre fotolii și s-a așezat.

— Dar să stea departe de tine, a bodogănit spre mine în timp ce mă îndreptam spre ușă să deschid.

Așa cum am bănuț, era Guguță, însoțit de nea Tomiță, sectoristul cartierului. Acesta, după ce mă salută, își dădu chipiul mai pe ceafă și spuse:

— Domnule Tomescu, am o reclamație împotriva dumneavoastră. Se pare că, împreună cu o cunoștință, l-ați fi molestat pe numitul Iftode Grigore...

Încurcat, i-am poțtit înăuntru. Mă simțeam vinovat măcar în parte, uitând pe moment că dacă nu ar fi fost Isabel probabil că eu aș fi fost cel molestat.

Când dădu cu ochii de Isabel, Guguță făcu fără să vrea un pas înapoi. Dar simțindu-se sub scutul protector al legii izbucni surescitat:

— Ea este, domnule plutonier, ea este cea despre care vă spuneam!

Întinzând un deget acuzator spre bluza Isabellei, unde literele roșii invitau sfidător, „kiss me”, răbufni:

— la uitați-vă ce scrie acolo, pupă-mă, că atâta engleză mai știm și noi...

Dar plutonierul nu îi mai urmărea vorbăria; privea gânditor când la silueta fragilă a Isabellei, când la malacul de Guguță. Se îndreptă spre Isabel:

— Nu vă supărați, domnișoară... Vreți să-mi arătați puțin buletinul?...

Am văzut-o pe Isabel ezitând o clipă. Privi întrebătoare spre mine și, văzând că nu spun nimic, vârî mâna în mica poșetă ce-i atârna pe umăr și îi întinse plutonierului un buletin. Acesta îl deschise, privi poza, o privi pe Isabel, apoi mormăi ca pentru el: Ionescu Isabel, născută în orașul... la 16 mai, anul o mie nouă sute...

Mai făcu câteva calcule, apoi spuse satisfăcut:

— Aveți aproape douăzeci de ani, majoră așadar - și îl privi ucigător pe Guguță, care îi îndrugase probabil că pe lângă molestarea vecinilor mă ocup și de coruperea minorelor.

— Da, îi zâmbi dulce Isabel, tocmai am venit în vizită la

logodnicul meu...Știți, urmează să ne căsătorim în curând și am venit să mai punem la punct câteva amănunte privitoare la nuntă, când, la intrarea în bloc, am fost atacați de... – și arătă cu capul revoltată spre Guguță.

— Dânsa este cea care te-a molestat? Îl întrebă sever plutonierul pe Guguță.

— Da, ea este, doar v-am spus... la uitați-vă ce scrie acolo, că atâta engleză...

— Afară! îi spuse scurt sectoristul, apoi se întoarse spre noi: Vă rog să mă scuzați! – și plecă grăbit în urma lui Guguță.

Pe scări le-am mai auzit un timp vocile în timp ce închideam ușa:

— De data asta, îi spunea plutonierul, numai te amendez. Dar, dacă se mai întâmplă o dată, te rețin pentru tulburarea ordinii publice.

Am revenit în dormitor hotărât să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Însă, când i-am văzut zâmbetul nevinovat, parcă mi-am mai pierdut din elan. Mai ales că mi-a ieșit în întâmpinare și, cu o voce alintată, a început să mă flateze:

— Extraordinar, ce bine te-ai descurcat! Sinceră să fiu, mă așteptam la o rezolvare în forță a situației, deși asta ne-ar fi periclitat misiunea și poate chiar rămânerea noastră aici...

Am privit-o atent să văd dacă nu descopăr în privirea ei vreun licăr de ironie. Dar nu, mă privea cu ochii limpezi și strălucitori, pe cât se părea sincer încântată, deși, dacă rememoram scena cu nea Tomiță, aportul meu în rezolvarea situației fusese minim, dacă nu chiar nul. Avea să mai treacă multă vreme până să-mi dau seama de câtă prefăcătorie era în stare Isabel atunci când credea ea că este necesar.

Oricum, chiar și fără să știu asta, nu aveam de gând să mă las cumpărat de câteva laude...

— Lasă, lasă asta, am spus eu cu o voce pe care mi-o voiam cât mai fermă. Vreau să știu cine îți dă dreptul să te prezinți cunoscuților mei drept logodnica mea? Nu îți dai seama că mă pui într-o situație jenantă?

Mă privi ofensată:

— Îmi dau seama că nu îți mai amintești, dar să știi că asta a fost ideea ta... Ai propus ca după condiționare să vii aici cu aproximativ trei-patru luni înaintea mea pentru adaptare,

integrare și așa mai departe... După ce veneam și eu, urma să mă prezinți cunoscuților, prietenilor și vecinilor drept logodnica ta. Iar în toamnă, conform scenariului pe care l-ai propus și care a fost aprobat de Centru, ne vom căsători... Ai avut perfectă dreptate, acum mi se pare și mie că asta va fi cea mai bună acoperire...

Am rămas tăcut, încercând să mă concentrez, să fac legătura cu una dintre amintirile pe care ar fi trebuit să le am dacă spusele fetei din fața mea ar fi fost cât de cât adevărate. Dar nu se lega nimic. Oricât m-aș fi gândit, ajungeam la aceeași concluzie: sunt Andrei Tomescu, angajat ca inginer de sistem la firma Axel SRL, cam... cu trei luni în urmă. Iar aici am venit din... o ușoară nedumerire parcă mă frământa, dar fără îndoială că era o aberație ce spunea fata asta... M-am așezat încet pe un fotoliu, parcă cuprins de o ușoară amețală.

Isabel nu îmi dădu prea mult timp de gândire; luă un scaun, se făcu comodă în fața mea și cu un gest de o cuceritoare sinceritate îmi luă mâinile într-ale ei:

— Trebuie să mă crezi! Mizez pe faptul că am fost preferata ta în timpul antrenamentelor și că mă lăudai de multe ori tocmai pentru puterea mea de convingere. Deci, periculos sau nu, am să-ți spun ce avem de făcut și ai să-ți dai singur seama că nu prea avem de ales... Nu o să prea ai de ales...

Nu prea părea să țină seama că eu scuturam încăpățânat din cap, și continua să mă țină de mâini privindu-mă țință în ochi:

— A apărut aici, în spațiul și în timpul de care noi suntem responsabili, un cronofag... Trebuie să-l transferăm...

Am făcut ochii mari:

— A apărut un ce?

Isabel păru ușor amuzată, dar continuă răbdătoare.

— Un cronofag... Denumirea îți aparține, așa că ar trebui să-ți amintești ceva despre ei... Nimeni nu știe prea bine CE sunt sau CINE sunt. Sunt multe teorii care încearcă să le explice prezența în universul nostru, dar cea mai acceptată este a ta...

Mi-am tras mâinile din mâinile ei și m-am ridicat în picioare, apropiindu-mă de bibliotecă, privind gânditor la titluri: „Timpul”, „Timpul biologic și timpul fizic”, „Timpul privit ca a patra dimensiune”... Rafturi întregi pline cu cărți care aveau ca unic subiect timpul. În spatele meu, Isabel privea surâzând cărțile.

— În ciuda condiționării, nu au reușit să-ți scoată din minte dragostea dintâi. Mă bucur că ai mai citit câte ceva... Așa îți vei înțelege mai ușor teoria. Deci, în elaborarea ei, ai plecat de la presupunerea că există două universuri... paralele, identice și care se deosebesc numai prin faptul că în ele sensul de curgere al timpului este inversat. Și ai mai presupus că între ele există un spațiu în care timpul nu există... Un fel de zonă neutră. Ei bine, în acest loc există niște ființe, entități sau naiba știe ce sunt, care se hrănesc cu... timp. Din când în când, apar în universul nostru observabil și se hrănesc cu timp. În urma lor nu rămâne decât un spațiu încremenit. Și se dezvoltă extrem de repede... Sper să-ți amintești în curând ceva mai bine propria ta teorie, să mi-o explici pe îndelete și mie, pentru că, sinceră să fiu, agent temporal sau nu, nu am priceput o iotă din ea. Deci va trebui să închiriem un elicopter din acela pentru împrăștiat îngrășămintă, îi umplem rezervoarele cu praf de talc sau de cretă, îl împrăștiem peste cronofag ca să-l localizăm, ne întoarcem în timp câteva zile, când cronofagul este încă mic, îl introducem într-o incintă atemporală și îl transportăm la Centru. Unde nu au decât să facă ciorbă din el. Așa le-ai spus tu celor care îți criticau metoda. Noi vi-l aducem, voi nu aveți decât să faceți ciorbă din el.

Rămân pe gânduri, în timp ce Isabel mă privește întrebătoare. Scot o carte din raft. „DE DIVINATIONE”, de Marcus Tullius Cicero. O deschid la întâmplare:

„Hoc idem signifiant graecus ille in eam sententiam versus: Quod fore paratum est, id summum exuperant Jovem”. Mă întorc spre Isabel și-i traduc destul de aproximativ:

— Cam același lucru spune despre asta și Cicero, „Ceea ce-i hotărât de destin până și pe marele Zeus întrece”.

Isabel zâmbește cu gura până la urechi. Îi dau o palmă prietenească peste umărul plăpând și-i spun:

— Dacă tot e hotărât de destin, să mergem să ne facem treaba!

Fiind primul cronofag vânat de noi, ar fi trebuit să am niște amintiri ceva mai consistente. Dar totul se amestecă în mintea mea, de parcă gândurile mi-ar fi fost amestecate de palele elicopterului care ne-a dus la vânătoare. Am reținut doar figura mirată a pilotului când i-am cerut să pulverizeze talcul peste zona pustie și aridă unde apăruse ciudata ființă și apoi

stupoarea lui când a văzut pudra de talc vălurind și luând forma cronofagului. Am coborât cu Isabel, am localizat punctul zero și am făcut un salt înapoi în timp pentru a-l încarcera în incinta atemporală. De dus la Centru, l-a dus numai ea. Eu am rămas mai departe să-l salut zilnic pe Guguță și să evit privirile iscoditoare ale doamnei Bubuleac. Asta a fost prima mea întâlnire cu Isabel. O primă aventură dintr-un lung șir... Numai că, oricât am așteptat, în mintea mea nu s-a trezit nici o amintire!

— Am să-i ucid pe cei care te-au condiționat! spunea Isabel de fiecare dată când venea să mă ia într-o nouă aventură. Sunt sigură că au făcut-o intenționat ca să scape de tine. Erai cel mai bun dintre ei. Îi deranjai...

Nu spuneam nimic, nu comentam în nici un fel spusele ei, îmi vedeam mai departe de munca de zi cu zi și așteptam cu o ciudată nerăbdare ca Isabel să mă scoată din cenușiul existenței mele cotidiene și să plecăm într-o nouă aventură.

În așteptarea ei citeam cărți despre timp. Cel mai mult citeam din Marcus Tullius Cicero, care acum mai bine de două mii de ani părea că știa totul despre necazurile mele. Uneori seara, înainte de a adormi, reciteam, cu ochii pe jumătate închiși de somn, din tratatul „Despre divinație”:

„Și așa cum în semințe e deja conținută vigoarea lăstarilor ce se vor ivi din ele, tot astfel în cauze sunt ascunse viitoarele evenimente...” - și mi se părea că peste umărul meu o aud pe Isabel cum chicotește încântată.

SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL

Se pare că petrecerea a fost o adevărată reușită; cel puțin așa m-au asigurat toți cei care la sfârșitul ei mai puteau să-și exprime cât de cât coerent opiniile. Tocmai conduceam spre ieșire un grup gălăgios și vesel când am văzut-o pe Isabel că îmi face un semn discret.

— Maestrul vrea să-ți vorbească înainte de a pleca, îmi zâmbi ea fermecător atunci când am putut ajunge în preajma ei.

— Crezi cumva că...? întreb eu nedumerit și privesc spre fotoliul din colț, unde bătrânul Norris, un fel de invitat de onoare al serii, mă aștepta privind posomorât într-un pahar pe care îl bănuiam a fi gol.

— Dragule, se alintă Isabel, eu nu cred nimic! Dar dacă mă rogi pot să-ți calculez probabilitatea ca el să fie cel pe care îl căutăm...

La gestul meu de nerăbdare continuă:

— Hai, du-te liniștit! O să conduc eu invitații care mai sunt... Și, zău, nu mai fi așa crispat, petrecerea a fost minunată!

M-am îndreptat spre fotoliul din colț, unde mă aștepta Norris, nu înainte de a lua de pe o măsuță din apropiere două pahare. I-am întins unul și m-am așezat alături.

— Ei bine, tinere, spuse Norris după ce am ciocnit, aș vrea să stăm câteva clipe de vorbă. De fapt, am vrut să te abordez ceva mai devreme, dar erai prea ocupat să primești felicitările pe care sper să nu faci prostia să le crezi tot atât de sincere pe cât sunt de înflăcărate...

Am privit spre Isabel, care tocmai conducea ultimii invitați spre ieșire, apoi m-am întors către omul de lângă mine.

— Vă ascult, am spus, cu speranța că Isabel se va descurca fără să facă nici o gafă.

Norris, observându-mi privirea îngrijorată, probabil că o interpreta în felul lui, pentru că nu se putu abține să nu spună, ascunzând un zâmbet malițios în spatele paharului:

— Fie vorba între noi, am impresia că ești invidiat de confracți

mai mult din cauza tinerei, fermecătoarei, dar mai ales ascultătoarei tale soții decât din pricina efemerului succes literar.

— Bârfe, maestre, bârfe! sar eu indignat. Ar fi în stare să născocească orice, numai să nu recunoască adevărata cauză a succesului și implicit a invidiei lor: talentul.

— Poate, poate, făcu el îngăduitor. Dar să nu divaghez... Vreau să te avertizez asupra unui pericol pe care îl simt dând târcoale în jurul tău.

— Pericol? Întreb eu uimit. Singurul pericol de care știu mă pândește din partea croitorului soției mele. Dar, cu succesul de care se bucură romanul meu, sper să-i pot achita în sfârșit facturile.

A zâmbit îngăduitor:

— E vorba de un pericol pe care eu nu l-am știut evita, tocmai pentru că la început, departe de a părea un pericol, îți închipui că este o adevărată mană cerească... Începi prin a-ți pierde personalitatea de scriitor, iar arta ta va fi aservită unor scopuri pe care nici măcar nu le vei înțelege...

La figura mea probabil nedumerită, continuă:

— Mai bine să-ți povestesc totul de la început... Ai să înțelegi astfel despre ce este vorba... Acum vreo treizeci și ceva de ani, la scurtă vreme după apariția primului meu roman, mă pomenesc într-o zi căutat de un om pe care nu-l mai văzusem niciodată. Se numea Baffin, mi-a zis că era reprezentantul unei edituri foarte serioase și că ar dori să-mi facă unele propuneri. Banii de pe primul meu roman se topiseră îngrijorător de repede, inflația nu este de loc apanajul vremurilor de azi, așa cum ne place uneori să o credem, astfel că i-am ascultat cu interes propunerile. Sincer să fiu, m-au contrariat puțin clauzele contractului prin care mă obligam, în schimbul unei sume care mi s-a părut atunci enormă, să cedez editurii, care nici măcar nu era nominalizată, manuscrisul unui roman, ea arogându-și dreptul să-l publice când și sub ce nume ar fi dorit...

— Sper că nu ați acceptat, am intervenit eu.

— Bine ar fi fost, oftă el din greu. Din păcate, nu am putut rezista tentației. Mi-am spus - dar un caracter slab găsește întotdeauna scuze pentru propriile-i greșeli - că astfel îmi voi asigura o relativă independență materială și mă voi putea dedica ideilor cu adevărat importante care mă frământau, nu

unor fleacuri comerciale, cum îmi cereau editorii... Dar banii de pe atât de ciudatul contract s-au terminat cu mult mai repede decât prevăzusem eu, astfel că, atunci când am fost vizitat din nou de Baffin, în loc să-l dau pe ușă afară, l-am primit cu brațele deschise. Pentru a mări prețul am început să inventez scrupule și remușcări, pe care de altfel nici nu le aveam. Cred că se aștepta la asta, mi-a spus că mă înțelege, în fond eram scriitor, și i se părea firesc să vreau să-mi văd numele scris pe coperta cărților și să mă bucur de prețuirea confrăților și a cititorilor. Drept urmare mi-a oferit în schimbul noului meu roman aceeași sumă ca prima dată, împreună cu manuscrisul unui roman destul de bun pe care puteam să-l public sub numele meu. Din nou am acceptat, deși de data asta chiar că nu mai pricepeam nimic. Și a trecut destul timp până când datorită unei întâmplări am aflat adevărul. Baffin nu era altceva decât un traficant ordinar, chiar dacă venea din viitor. Venea dintr-un viitor îndepărtat unde calculatoarele, acum bieți copii neajutorați în fața actului artistic, înlocuiseră omul până și în artă, ultima redută cucerită, și ea, de mașini. Acestea ofereau atâtea facilități în domeniul creației, încât nu este de mirare că scriitorii, ca și alți artiști de altfel, deveniseră o specie pe cale de dispariție, dar cu atât mai prețuiți și mai încărcăți de onoruri, drept care mulți erau în stare să plătească sume astronomice pentru a putea trece drept scriitori... Cum cererea generează oferta, au apărut și indivizi de teapa lui Baffin, care se ocupau tocmai cu o asemenea contrabandă. Asta pentru că în acel viitor, pentru a putea publica un roman, acesta trebuia verificat de un așa-zis detector de opere umane, care elibera apoi un certificat ce autentifica faptul că textul era scris de un om și că nu mai fusese publicat de-a lungul istoriei. Și se pare că aceste detectoare nu puteau fi așa ușor înșelate, pentru că, altfel, Baffin nu s-ar fi complicat cu o atât de periculoasă contrabandă de-a lungul timpului. Cred că nu mai este cazul să îți spun că ceea ce îmi oferea el în schimb erau opere scrise de calculatorul lui personal; din câte am aflat, putea să scrie cam o sută pe oră...

Rămase un timp tăcut, pe gânduri. Apoi, văzând că nu spun nimic, sorbi din pahar și continuă:

— Ai să te întrebi, poate, de ce nu am renunțat după un timp. După cum probabil bănuiești, Baffin a început să mă

șantajeze că, dacă renunț, va da totul în vileag, sau măcar o parte... adică faptul că gloria mea se bazează pe niște texte scrise de o mașină... Iar eu mă simțeam prea bătrân pentru a lua totul de la capăt. Eram celebru, eram prizonierul unei celebrități la care țineam, chiar dacă era obținută cu niște romane scrise de o mașinărie...

Se ridică greoi din fotoliu, puse paharul pe măsuta de alături, apoi îmi întinse mâna.

— Te las acum, dar aș fi bucuros să știu că m-ai crezut, deși toată povestea asta pare atât de stranie...

L-am strâns mâna și l-am asigurat că tot ceea ce mi-a povestit pare foarte verosimil, și mai ales i-am promis că voi fi precaut dacă îl voi întâlni vreodată pe Baffin. Apoi l-am condus spre hol, unde se instalase de câteva minute o tăcere suspectă, care nu prevestea nimic bun. Acolo am văzut că ceea ce sperasem toată seara să nu se întâmple se și întâmplase deja: individul înalt, cu mustață și care tot timpul o urmărise pe Isabel din ochi manevrase în așa fel, încât să rămână ultimul cu ea. Când Isabel, ca o bună gazdă ce o sfătuisem să fie, i-a întins mâna la despărțire, el încercase probabil să o sărute. Iar acum Isabel îi strângea mâna fără ca pe fața ei delicată să se vadă urma vreunui efort, dar mustăciosul se înroșise la față în strădania de a-și elibera mâna. L-am expediat oarecum grăbit pe Norris, care privise scena în tăcere, cu coada ochiului, dar cu politețea unui perfect om de lume se prefăcuse că nu o bagă în seama, apoi m-am întors spre cei doi.

— Isabel, dă-i drumul!

De obicei, ceea ce îi spun execută instantaneu, motiv pentru care, așa cum observase și bătrânul Norris, eram destul de invidiat de cunoscuți, dar de data asta a avut o oarecare ezitare. Ba mai mult chiar, mi s-a părut că înainte de a-i da drumul și-a intensificat puțin strângerea, făcându-l pe nefericitul îndrăgostit să scoată un geamăt îngrozit, în timp ce falangele îi trosneau în mâna fină a Isabellei. După ce mustăciosul a zbughit-o ca din pușcă, privind cu spaimă înapoi, m-am apropiat furios de ea:

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să ratăm totul, acum, la sfârșit?

Ei bine, am trecut prin multe întâmplări într-o destul de aventuroasă existență. Dar mărturisesc că nici una nu m-a lăsat perplex, așa cum m-a lăsat răspunsul Isabellei:

— Răule! Ai fi preferat să mă sărute? – și mi-a întors spatele bosumflată, lăsându-mă realmente cu gura căscată.

Când mi-am revenit cât de cât, am dat să mă reped pe urma ei să-i cer o explicație, dar m-a oprit soneria. Am deschis și a intrat un bărbat mărunțel, între două vârste, care, după ce a privit scurt în jur și s-a convins că sunt singur, s-a scuzat pentru ora la care mă deranjează.

— Mă numesc Baffin, a adăugat el apoi, și sunt reprezentantul unei edituri importante. Dată fiind ora târzie, îmi veți permite să trec direct la subiect...

— Nu este nevoie, l-am întrerupt eu. Cred că știu despre ce este vorba.

— Trebuia să-mi închipui, zâmbi el satisfăcut. Bătrânul Norris te-a pus deja la curent... Sarcina mea este cu atât mai ușoară...

— Acum și a mea este ușoară, Baffin... Tribunalul Delincvențelor Temporale te așteaptă cam de mult...

A avut o mișcare ușoară spre șold, unde avea probabil generatorul temporal sau, cine știe, poate chiar pistolul dezintegrator. În aceeași clipă a dat cu ochii de Isabel, care intrase pe neauzite și aștepta în spatele meu. Baffin încremeni cu mâinile depărtate.

— Nu se poate! șopti el îngrozit când îi zări medalionul, și se făcu dintr-o dată palid la față. Folosiți androizi Cobra! Am să vă reclam, știi doar că după accidentul de pe Sitis au fost interziși în toată galaxia...

Am dat din umeri nepăsător:

— Asta să le-o spui celor care m-au trimis. Până una, alta, te sfătuiesc să fii cuminte. Nu știu ce se întâmplă cu ea de ceva timp. Chiar acum câteva minute am găsit-o torturând un individ care avusese nefericita inspirație să o sărute. Influența epocii, probabil...

— Ce mai aștepți, atunci? Programează odată generatorul și să mergem. Abia aștept să ajung să-mi angajez un avocat bun și în trei zile să fiu iar liber...

L-am privit lung:

— Îmi pare rău, Baffin, dar se pare că și pe mine m-a influențat puțin epoca asta în care te aștept de mai bine de un an. Unde, ca să te atrag, am fost nevoit să scriu și un roman mizerabil... Uite, acum, de pildă, simt nevoia să fac un raport scris despre capturarea ta. Isabel, ai grijă de el!

Înainte de a închide ușa am văzut fața îngrozită a lui Baffin și

cea radioasă a Isabelei, care se apropia de el cu mâna întinsă:

— Până vine, nu vrei să facem cunoștință? Pe mine mă cheamă Isabel!

OVIRAPTORUL

— Poate îmi spui și mie ce se întâmplă, Tom. Îmi ești dator o explicație.

Larren privi lung la mine, așteptând un răspuns. Pe care, din câte îl știam eu, avea să îl obțină mai devreme sau mai târziu. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Că acest răspuns nu avea să îi convină absolut deloc, asta nu mă mai privea pe mine. Mă rog, nu mă privea în mod direct, sau cel puțin nu mă privea atâta vreme cât nu mă puneă pe mine să repar lucrurile.

Am tușit ca să-mi dreg vocea, am mai luat o gură de gin, apoi m-am așezat mai confortabil în fotoliu.

Am subestimat cât de bine mă cunoștea, pentru că a îndreptat amenințător arătătorul spre mine și a spus categoric:

— Vreau fapte Tom, nu basme. Am să înfrumusețez eu lucrurile dacă va fi cazul. Tu spune-mi numai ce naiba se întâmplă! Pentru că acolo jos se întâmplă ceva...

Acolo jos se întâmpla să fie Silurianul timpuriu, adică acum ceva mai bine de 160 de milioane de ani. Un isteț de la Agenția Controlului Temporal a propus cu ani în urmă, atunci când populația Terrei a ajuns la vreo 60 de miliarde de oameni și nu dădea nici un semn că ar avea de gând să scadă, să transfere undeva în trecut populația suplimentară. Ceea ce la început a părut a fi o reîntoarcere la natură, preferată mai ales de cei neadaptați și de sufletele simple, s-a transformat cu timpul, mai ales datorită unei publicități agresive, într-o adevărată afacere și, în mai puțin de un secol, aproape jumătate din populația Terrei s-a trezit transferată în Silurian. Repartizată pe comunități de câte un miliard de oameni, despărțită prin porțiuni de câte un milion de ani, părea că Silurianul va fi capabil să absoarbă tot surplusul de populație fără nici un fel de probleme. În principiu, așa ar fi trebuit să fie. După ce s-a observat că frunzele călcate și dinozaurii vânați în Silurian nu modifică în nici un fel rezultatele alegerilor prezidențiale din prezent, comunitățile au

Început să fie organizate în jurul unor imense Polisuri situate în locuri sigure din punct de vedere tectonic și care erau alimentate din belșug cu tehnologie modernă. Părea soluția ideală, mai ales că transferurile dintre Polisuri și civilizația actuală nu se făceau decât în sens unic, dinspre prezent spre trecut, și niciodată invers. Era o soluție înțeleaptă, pentru că nimeni nu ar fi știut ce să facă cu 30 de miliarde de oameni care ar fi vrut în același timp să își reia locul într-o nișă temporală ce nu mai exista de multă vreme. Cel puțin, spre deosebire de contractele oneroase în care condițiile dezavantajoase erau tipărite cu litere mici undeva în josul paginii, contractele de „integrare temporală” specificau clar asta cu litere mari la începutul paginii. Din această pricină, erau încurajate integrările care cuprindeau comunități și chiar regiuni întregi. De altfel, pentru cineva care nu dorea să părăsească Polisul pentru a vizita vecinătățile exotice, schimbările erau ca și inexistente. Informațiile circulau liber între Prezent și Polisuri, așa că nimeni nu se putea simți marginalizat. Teoretic așa stăteau lucrurile... Practic însă mereu apăreau probleme, pe care Agenția Controlului Temporal abia prididea să le rezolve.

Am tras adânc aer în piept și am spus tare:

— Isabel crede că cineva a făcut rost de schema unui generator temporal și acum a început să le fabrice și să se folosească de ele.

Larren a pufnit nervos și a făcut un gest ca și când ar fi alungat o insectă sâcâitoare:

— Nu dau doi bani pe ce spune Isabel!

Isabel era un android Cobra pe care îl foloseam în peregrinările mele temporale în calitate de agent al Agenției de Control Temporal. Mă încredeam mult în aprecierile ei, care nu prea dădeau greș, poate și din cauză că fără ea nu prea ar fi avut cine să stea acum spășit în fața puternicului administrator al ACT-ului. Dar faptul că avea o fire voluntară și independentă nu o făcea foarte iubită printre membrii Agenției. Totuși, câtă vreme aveam rezultate, asta nu prea conta.

Am ridicat din umeri nepăsător.

— Am să reformulez, atunci: eu cred că tehnologia transferului temporal a diseminat cumva în Polisurile doi și trei. Polisurile erau numerotate după data implementării. Cel mai vechi era numerotat cu unu.

— Tu crezi mereu ceea ce crede Isabel, mormăi el și se întoarse spre seiful din spatele lui, de unde scoase două cartele de Agent temporal independent.

Vru să mi le dea, dar se răzgândi, privindu-mă crunt:

— Înainte de a le primi: vreau informații sigure despre așa-zisa diseminare de generatoare temporale, și asta cât se poate de repede, altfel Consiliul o să ne toace mărunț-mărunț. Și o să am grijă să înceapă cu voi...

Am dat din cap spășit și am ieșit afară din birou. Pe hol mă aștepta Isabel, care citea o revistă, nepăsătoare la privirile provocatoare pe care i le aruncau cei care treceau pe lângă ea. Era obligată să poarte tot timpul un medalion care o identifica drept android Cobra, dar uneori, mai ales în timpul unor misiuni mai dificile, renunța la el. Alteori, cum era de pildă astăzi, renunța la el din pură cochetărie. Tabuurile sexuale, mai ales în cadrul Agenției, erau extrem de bine întipărite, și încă nu cunosc vreun caz în care cineva să fi avut o relație cu un android. Chiar dacă arăta așa de bine ca Isabel.

I-am făcut semn că plecăm, și ea s-a ridicat, sau, pentru a fi mai exact, și-a ridicat cele 52 de kilograme de material biologic superb structurat. Lângă mine, un debutant a scăpat teancul de foi pe care îl purta de ceva vreme încolo și înapoi pe coridor, iar pe altul mi s-a părut că îl aud cum înghite în sec. Nu știu dacă am avut vreodată ocazia să o descriu pe Isabel: la prima vedere părea o tânără femeie, abia ieșită din adolescență, cu amestecul acela indescriptibil de inocență și impertinență, suplă, aproape slabă, dar în același timp bine rotunjită prin locurile în care era necesar așa ceva. Fața ei era nu numai frumoasă, ci și concepută în așa fel, încât atrăgea atenția. Trăsăturile regulate și feminine erau înconjurate de o cascadă de păr de culoarea mierii, care, prin faptul că și-l scutura mereu într-o încercare de a-l aranja, atrăgea în mod inevitabil atenția asupra ei. E clar că cei care au proiectat-o nu au fost normali: o fată atât de frumoasă nu are cum să existe! Explicațiile care mi s-au dat m-au satisfăcut o vreme: fiind atât de frumoasă, atrăgea privirile tuturor asupra ei, lăsându-mi mie câmp liber de acțiune. E adevărat că îmi oferea destulă libertate, pentru că, dacă eram împreună, orice mascul aflat prin preajmă abia dacă îmi acorda atenția pe care o dai unei viespi enervante care se învârtește pe lângă para ta bine pârguită și din care tocmai te

pregătești să muști. Că nu prea aveau să muște din para numită Isabel, nu o știam decât eu, dar atâta vreme cât îmi puteam vedea de misiuni nu prea îmi păsa de asta.

Am ieșit din sediul central am Agenției și, din obișnuință, am privit precaut în jur. Părea ca nu am atras atenția nimănui, așa că am plecat pe jos spre „Seif”, locul de unde trebuia în mod firesc să ne începem orice investigație cât de cât serioasă. „Seiful” era o clădire aparținând Agenției, cu grad de securitate zero și de care știa extrem de puțină lume. Câțiva agenți independenți, câțiva șefi de departament, cei de la pază și androizii care îi însoțeau pe agenți în misiuni. Oricum, prea multă lume, după părerea mea, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată. Acolo se păstrau cele mai bine păzite secrete ale agenției și mai ales mult hulițele generatoare temporale, care le permiteau agenților temporali să bântuie prin tot cuantumul spațiu-timp ca prin propria lor sufragerie. Erau puține și mereu numărate, răsunărate, verificate și date pe mâna noastră cu multă zgârcenie. O dată încinși cu centura care conținea generatorul temporar, deveneam practic indestructibili și mai ales – aceasta era de fapt marea spaimă a autorităților – imposibil de detectat prin spațiu-timp. Din prezent agentul lipsea numai câteva secunde, dar nimeni nu putea spune cu certitudine cât timp real a consumat el acolo, în trecut. La început, la cursurile de instruire erau prezentate două posibile cazuri: într-unul, un agent temporal împiedica răpirea Elenei din Troia (în una dintre variante, o răpea chiar el), cu urmarea firească a lipsei din manualele de istorie a războiului Troian, iar din cele de literatură a „Iliadei”. Al doilea caz a fost considerat la vremea lui o adevărată blasfemie, dar eu, care călătorisem destul în epoca respectivă, îl consideram perfect plauzibil. Agentul temporal călătorise în Iudeea și, mituind câțiva soldați romani, îl scăpase pe Iisus de răstignire. Urmările ar fi fost de data asta dezastruoase: în istoria lumii, dintre cele trei principale religii monoteiste, creștinismul, iudaismul și islamismul, primul lipsea cu desăvârșire, cu consecințe de-a dreptul catastrofale. După o vreme, scenariile au fost scoase discret din programă, și zvonurile vorbeau de un agent care chiar ar fi încercat să pună în aplicare, drept material didactic, unul dintre educativele cazuri prezentate. Nu am aflat niciodată care dintre ele, dar înclinam să cred că omul voise să o salveze

de Elena. Tocmai pentru a evita asemenea tentații se pare că au fost concepuți androizii Cobra. Poate sunt numai zvonuri, dar se aude că sunt programați ca, în cazul în care unul dintre agenții temporali independenți o ia razna, să-l aducă la ordine. Sau chiar să-l lichideze discret, după cum spuneau alții. Cum niciodată nu am fost tentat să mă întorc în timp să o rănesc pe Elena din Troia, și nici altceva cât de cât asemănător, nu am putut să verific teoria. Ba, în cazul meu, aș putea spune că eu sunt cel care trebuie să o ferească pe Isabel de inițiative prea personale, asta ca să folosesc totuși un eufemism.

Cazul în care tocmai mă pregăteam să mă avânt cu capul înainte se baza pe o presupunere a Isabellei: cineva făcuse rost de un generator temporal individual și făcea contrabandă cu material biologic din Polisurile doi și trei. Poate și din altele, pentru că, o dată încăput pe mâna cui nu trebuia, un generator putea fi reprodus foarte ușor. Ar fi bine să amintesc aici că principiul generatoarelor temporale industriale, cele care transportau mărfuri și furnituri în polisuri, funcționa perfect normal atunci când călătoreau *spre* polisuri. Când călătoreau *dinspre* polisuri spre prezent, prin însuși modul de funcționare, incinta temporală suferea un proces de iradiere care practic făcea imposibil transportul oricărui material biologic viu spre prezent. Ni s-a explicat de nenumărate ori că radiațiile erau parte a procesului de călătorie temporală *dinspre* trecut spre prezent folosind acel procedeu. Eu, unul, suspectam mereu că incintele erau iradiate intenționat, iar motivele sunt evidente, cum la fel de evident era că incintele nu au transportat niciodată material biologic viu spre prezent. În cazuri extreme, aprobate de Consiliu cu majoritate de voturi, un asemenea transport se putea face numai cu ajutorul unui agent temporal însoțit de un android Cobra.

Și totuși Isabel era convinsă că descoperise un trafic cu animale preistorice. Dinozauri, mai precis. Nu, nu întâlnise nici un dinozaur păscând prin parcurile orașului, iar dovezile ei erau destul de inconsistente și se bazau mai cu seamă pe vorbe auzite ici și colo în peregrinările ei prin oraș. În urma unor astfel de zvonuri, Isabel începuse să facă unele cercetări prin anticariate, unde se găseau de vânzare în mod curent o mulțime de ouă de dinozaur fosilizate. În mod normal, erau prezentate drept rarități descoperite în siturile preistorice. După ce

cumpărase nenumărate ouă pietrificate, Isabel lansase zvonul că ar plăti oricât pentru un ou fecundat, viu, pe care voia să i-l facă cadou fratelui ei. I s-a spus că, în timp, cu puțină răbdare și cu mulți bani, până la urmă s-ar putea rezolva. Ar fi fost mai bine să fi așteptat să cumpăr mai întâi oul, dar, impetuos cum sunt, am preferat să dau alarma, și acum regretam deja că nu o ascultasem pe Isabel, care încercase să mă tempereze. Cum până în prezent nu greșise decât o singură dată în aprecierile ei, și avusesem, slavă Domnului, sute de cazuri când nu greșise, m-am grăbit să-l anunț pe Darren, șeful Agenției. Nu era o informație pe care să o pot trece sub tăcere; implicațiile ar fi fost colosale pentru toată Agenția dacă ar fi fost adevărată. Și la fel de colosale, dar numai pentru mine, dacă nu ar fi fost adevărată. În timp ce străbăteam coridoarele Agenției spre ieșire, nu puteam să nu mă gândesc la cât de hazardată părea acțiunea mea privită la rece. Cum răul era făcut, nu ne rămânea decât să ne apucăm de treabă...

Mergeam așadar spre „Seif” să ne începem investigația; nu prea avusesem ocazia să mă plimb alături de Isabel pașnic și lipsit de griji. De obicei prezența ei alături de mine însemna că sunt în misiune, de unde o stare permanentă de alertă, cu toate simțurile treze, pentru că în orice moment puteam să trecem de la o simplă plimbare printr-un parc la o urmărire în viteză. De data asta, cum până la misiunea propriu-zisă părea să mai fie destul timp, m-am relaxat, încercând să nu privesc zâmbind la bărbații care întorceau capul după Isabel. La un moment dat, așteptând să traversăm, Isabel s-a aplecat discret spre mine:

— Suntem urmăriți!

— La câți bărbați s-au holbat azi la tine, ce mă miră este faptul că ne urmărește numai unul singur. Mă așteptam să fie o cohortă întreagă...

Isabel îmi zâmbi acru:

— Ha-ha, ce glumă bună. Numai că suntem urmăriți de o fetișcană...

Am înghițit în sec și am tăcut. În cazul ăsta, se schimba cu totul situația. În epoca istorică în care era situată locația permanentă a Agenției erau obiceiuri extrem de tradiționaliste. Nu se auzise de lesbiene, și cum eu, la cei patruzeci de ani ai mei și cu o banală mutră de contabil, eram departe de a

produce fiori în inimile feciorelnice, era clar că eram urmăriți din cauza a ceea ce eram, nu din pricina a cum arătam. După ce am traversat m-am oprit, m-am întors cu fața spre Isabel și am început să-i aranjez drăgăstos baticul. Se pare că gestul a atras atenția, deoarece, cu ochii la noi, vreo câțiva masculi din preajmă au început să traverseze, deși stopul era de mult pe roșu, și un cor de claxoane a stârnit interesul tuturor, astfel că am putut să privesc în liniște „urmăritoarea”. O fetișcană – așa cum spusese și Isabel, părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, slăbuță, haine destul de ponosite pe ea și ochelari cu multe dioptrii. Un batic de o culoare incertă îi acoperea aproape jumătate din față, dar fără îndoială că nu o mai întâlnisem niciodată. Un fel de șoarece de bibliotecă, însă bineînțeles că totul putea fi doar o mască.

— Ce facem? am întrebat eu posac. Nu putem merge la „Seif” cu codița asta după noi...

— Dacă vrei, o împing eu sub o mașină, se oferi Isabel, și abia când am privit la ea mai bine mi-am dat seama că glumea; deși de la ea mă așteptam la orice.

Între timp, șoarecele de bibliotecă se ținea harnic după noi. Nu ar fi fost o soluție să încercăm să scăpăm de ea; urmărirea ar fi putut fi preluată de altcineva, mai experimentat și mai greu de depistat.

— Uite cum facem, m-am întors eu spre Isabel, vorbindu-i numai din colțul buzelor. Ne despărțim, mergem un timp pe trasee diferite, să vedem totuși după cine se ține. Apoi ne întâlnim și hotărâm ce facem mai departe.

— Bine, spuse Isabel privind concentrată spre urmăritoarea noastră. Mai ales că îmi pare foarte cunoscută și nu știu de unde să o iau. Poate pe drum o să-mi reamintesc...

Așa am făcut și, spre marea mea surpriză, ținta urmăririi a fost Isabel. „Poate totuși, chiar dacă nu sunt lesbiene, există femei care se lasă furate de frumusețea Isabellei”, mi-am spus eu și m-am grăbit spre punctul de întâlnire. Acolo, spre uimirea mea, am văzut șoarecele de bibliotecă discutând liniștită cu Isabel. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii mai repede. Am mărit pasul și, cu toate simțurile în alertă, m-am apropiat de ele. Cu fața numai zâmbet, Isabel îmi prezintă fata:

— Tom, uite, ea este Ana. Ți-am vorbit de ea zilele trecute – spuse Isabel grăbită, făcându-mi cu ochiul –, dar sinceră să fiu

nu speram să rezolve atât de repede, turui ea repede și o prinse prietenos de braț.

— Încântat de cunoștință, m-am înclinat eu în fața șoarecelui de bibliotecă, și am văzut-o cum roșește discret.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, domnule profesor, șopti ea și porni cu pași mărunți înainte.

„Profesor?” Ce altceva îi mai povestise Isabel despre mine? Fata asta avea uneori o imaginație debordantă, și eu trebuia să țin pasul aproape de ea. „Profesor!” Profesor de ce naiba? Ce le predam eu tinerilor învățăcei când ei mă priveau cumiști și însetați de cunoaștere? Aveam să aflu, fără îndoială, până la urmă, dar deocamdată încercam să mă țin după pașii mărunți și repezi ai șoricelului. O luase spre partea veche a orașului și în scurtă vreme am ajuns lângă Cetate. O veche cetate de apărare care supraviețuise ca prin minune vitregiilor vremii, dar risca să se dărâme acum din pricina anticarilor. De câțiva ani buni foloseau cu pricepere fiecare fisură săpată de timp în trupul bătrânei cetăți pentru a-și deschide o dugheană unde să-și vândă marfa. Era de bon ton să vinzi marfă veche la umbra vechilor ruine. Fata ne arată firma unui anticariat, care, după cât de scorjită arăta din cauza ploilor, și-ar fi găsit fără nici o greutate locul alături de exponatele din vitrină.

— Am fost atât de încântată, domnule profesor, când am auzit că pentru dumneavoastră este cadoul! turuia mai departe șoricelul. M-am bucurat că am întâlnit-o astăzi, pentru că tocmai s-a rezolvat, dar nu știam cum să o anunț. Trebuia să aștept până rămânea singură, chiar dacă aveam toată încrederea și în dumneavoastră, dar știți cum merg lucrurile astea... La început, sora dumneavoastră nu a vrut să îmi spună pentru cine este, dar a făcut bine că mi-a spus. Acum am să vă ajut să vă alegeți un exemplar deosebit...

„Sora” mea Isabel zâmbea misterios, în timp ce eu eram din ce în ce mai nedumerit, simțindu-mă tot mai depășit de evenimente. Am intrat și mi s-a părut că tulburăm cu pașii noștri vechi fantome din somnul lor tihnit de după-amiază. Una dintre mumiile expuse de-a lungul zidului s-a desprins cu greu din locul în care se odihnea de veacuri și, mișcându-se sacadat, a început să se apropie de noi. Abia când a ajuns în puțina lumină care pătrundea palidă de afară prin geamul mic, am văzut că era un bătrân scheletic, dar la fel de viu ca mine și ca fetele de lângă

mine.

— Bunicule, s-a repezit Ana în întâmpinarea lui, ți-am spus să nu cobori azi. Trebuie să ne lași pe mine și pe Anatol să ne ocupăm de magazin.

— A venit marfă, șopti bătrânul. A trebuit să se ducă să o aducă... Nu puteam lăsa magazinul așa... și nici nu îl puteam închide... Clienții, vechii clienți trebuie să-l găsească tot timpul deschis.

Părea că efortul făcut pentru a-și expune în fața noastră crezul de anticar conștiincios îl epuizase cu totul, pentru că s-a așezat pe o ladă a breslelor, veche de câteva secole. S-a auzit o trosnitură, și nu am fost sigur dacă a trosnit lada sau oasele bătrânului.

Ana s-a apropiat protectoare de el:

— Am să le arăt eu exponatele, acum du-te înapoi în pat...

A privit în urma bătrânului cum își târa oasele din încăpere, a așteptat până a ieșit, apoi s-a întors misterioasă spre noi, șoptindu-ne:

— Prefer să nu fie aici, să vă pot arăta totul. El a apucat vremurile prohibiției și încă mai are rețineri chiar și cu vânzarea vechilor artefacte...

Și-a dat jos baticul care îi acoperea jumătate din față, și-a așezat cochetă ochelarii și mi-a zâmbit:

— Ar trebui să vă mulțumesc și eu, dar probabil că au făcut-o prea mulți ca să vă mai intereseze așa ceva. Oricum, fără cursurile și intervențiile dumneavoastră, nici acum nu s-ar fi legalizat vânzarea artefactelor din Lumea de Jos.

O luminiță s-a aprins în mintea mea: cursurile ținute la Facultatea de Antropologie acum câțiva ani, când urmăream traficul de artefacte în care îi bănuiam implicați și pe studenți. Și undeva în primele rânduri ale amfiteatrului, de fiecare dată, vedeam mutra ascuțită, ceva mai tânără și mai plină de coșuri, a șoricelului ce mă privea ca și acum cu o jenantă adorație.

— Am avut încredere în dumneavoastră, șopti ea întretăiat, iar mie mi se păru că roșește ușor.

Am zâmbit amintirii sub privirea cercetătoare a Isabellei. Era unul dintre puținele cazuri rezolvate fără ea. Prin anticariatele orașului, în urmă cu vreo cinci ani, începuseră să apară artefacte ciudate, care nu aparțineau nici unei culturi cunoscute. Cum sursele păreau să fie undeva în rândurile studențimii, unul

dintre profesori s-a îmbolnăvit brusc și eu i-am luat locul. Studenții... Întotdeauna inventivi și născocitori de noi modalități care să le completeze resursele mereu pe cale de a se epuiza. Soluția găsită de ei era relativ simplă: cum comunicarea între polisuri și prezent era relativ facilă, au aranjat ca cei din polisurile superioare să așeze în locuri dinainte prestabilite și puțin afectate de mișcări tectonice diferite fleacuri achiziționate pe nimic în timpul lor. De obicei erau depozitate în incinte care să le protejeze cât mai bine. Trecerea timpului făcea restul: îmbătrânea obiectele suficient de mult încât să reziste oricăror probe. Interesant este că din punct de vedere al severei legislații temporale nu fusese încălcat nici un articol de lege, și o bună parte din merit pot să spun că îmi revine mie pentru demonstrarea acestui lucru. Nu fusese folosit nici un generator temporal, și nici un gram de materie vie nu străbătuse milioanele de ani. Numai că absolvirea de orice răspundere a celor care practicau un astfel de comerț a dus la o asemenea răspândirea a artefactelor, încât, în scurtă vreme, prețurile s-au prăbușit și nimeni nu a mai fost interesat să cumpere nimic, indiferent cât de interesant ar fi arătat. Dar ăsta era un risc previzibil.

Între timp, Ana a coborât obloanele și a aprins lumina. Apoi, cu o figură de bătrân anarhist care își arată colecția de bombe unor prieteni, a deschis un dulap aflat undeva ferit, după niște mese. La deschiderea ușilor s-a aprins o lumină palidă și un val de căldură umedă ne-a învăluit: pe rafturi, aranjate după mărime, o mulțime de ouă de diferite mărimi erau etalate privirilor. Ana se uită ținută la noi cu ochi strălucitori:

— Ei, ce spuneți? O să ne ajutați și de data asta?

Am înghițit în sec, și Isabel a făcut un pas spre dulap, privind cercetătoare. Apoi a atins un ou:

— Am putea să-l vedem pe ăsta?

Ana îl ridică cu grijă și îl așază pe platoul rotitor al unui aparat în care am recunoscut un bătrân ecograf modificat. Când ecranul verzui s-a luminat și Ana a reglat rezoluția, am înghițit în sec: silueta inconfundabilă a unui dinozaur pe cale să eclozeze se etala în toată splendoarea.

— Drace! am spus și apoi am înghițit în sec, lipsit de orice replică.

Am privit mai atent imaginea, apoi m-am hazardat:

— Pare a fi velociraptor...
— În nici un caz, m-a contrazis Ana. Mai degrabă oviraptor...
— Oviraptor este, a decis și Isabel după ce a privit atentă ecranul. În stare embrionară pot fi confundați destul de ușor, dar în mod sigur ăsta este oviraptor.

Văzând privirea mea ațintită întrebător asupra ei, Isabel nu a scăpat ocazia să își etaleze cunoștințele:

— Primul schelet de oviraptor a fost descoperit în 1924 de Henry F. Osborn, undeva în Mongolia. Cum a fost găsit deasupra unor ouă care nu conțineau embrioni, s-a presupus că le-ar fi consumat conținutul, și așa s-a pricopsit cu numele de hoț de ouă. După numai câțiva ani s-a mai descoperit încă un schelet, în stare mai bună, tot deasupra unor ouă de același fel, care conțineau embrioni de oviraptor fosilizați. De unde concluzia că primul oviraptor nu mâncase ouăle, ci încercase să le apere... Dar, cum numele prinsese așa de bine în comunitatea științifică, i-a fost lăsat neschimbat, chiar dacă i se făcea astfel o mare nedreptate micului dinozaur. Oviraptorul era un dinozaur omnivor, de dimensiune mică, asemănător cu o pasare. Adultul avea în jur de doi metri și cântărea cam 25-35 de kilograme. Avea o constituție ușoară, mișcări rapide, picioare lungi și mers biped. Gâtul îi era flexibil, curbat în forma literei S, coada lungă, membrele anterioare scurte și puternice, cu câte trei degete lungi, potrivite pentru apucat, care se sfârșeau cu gheare curbate, cam de opt centimetri lungime. Membrele posterioare aveau și ele câte trei degete.

Capul său avea o formă ciudată, ca de papagal, cu un cioc mic, lipsit de dinți, dar cu fălci puternice, adaptate pentru a zdrobi prada. Oviraptorii aveau pe cioc o protuberanță mică, sub formă de creastă, asemănătoare cu un corn, care folosea probabil ca o podoabă pentru împerechere. Se crede că diferențele dintre aceste creste pot reprezenta diferite specii de oviraptori, sau poate diferențierea dintre mascul și femelă, dintre animalul tânăr și cel adult, în cadrul speciilor. Oviraptorii au trăit spre sfârșitul perioadei cretacee, cam cu 80-70 de milioane de ani în urmă. Ce altceva mai vreți să vă mai spun?

— Nimic, nimic, am spus eu repede, la gândul că ar putea să spună printre altele că tocmai văzuse câțiva cum se fugăreau în jurul ei, în timpul ultimei noastre vizite în Cretacic.

Ana o privea uimită:

— Încă nu am întâlnit pe cineva care să aibă cunoștințe atât de profunde despre dinozauri. Să vă mai arăt câteva ouă... Am aici unul mare de tot...

Isabel se dovedi a fi mai practică:

— Nu-i nevoie! Îl cumpărăm pe ăsta!

Ana privi încurcată când la unul, când la altul, înainte de a spune ceva:

— Dacă credeți că ne puteți ajuta să legalizăm și comerțul cu așa ceva, arată ea cu privirea spre dulapul plin cu ouă de dinozaur, mi s-a spus că vă pot oferi unul pe gratis. Altfel, costă destul de mult...

Cum să spui cuiva că una este să aduci de-a lungul milioanelor de ani o piatră cioplită, și alta să transporti, indiferent cum, o ființă vie? Pentru că, la urma urmei, asta erau ouăle de dinozaur - ființe -, și transportul lor de-a lungul timpului încălca tocmai prima lege. De care știau toți contemporanii noștri, dar pe care nu o băgau în seamă pentru că nu se găsisese nici o modalitate de a o încălca. Ei, uite că acum cineva găsisese calea...

Am scuturat din cap nehotărât:

— De data asta nu pot promite nimic, Ana, așa că e mai bine să-l plătim.

Chiar când să plecăm a apărut și fratele ei, cu o mașină încărcată până la refuz cu cutii care semănau izbitor de mult cu incubatorul nostru. După ce Ana ne-a făcut cunoștință, Anatol - așa îl chema pe fratele ei - ne-a rugat și el să-i ajutăm să legalizeze odată comerțul ăsta, pentru că se săturaseră să se tot ascundă de autorități și să facă pe contrabandiștii. Profitând de farmecul ei, Isabel l-a tras discret de limbă, și nu a fost nevoie de prea multe insistențe ca să aflăm că ouăle de dinozaur soseau din trecut pe aceeași filieră ca și artefactele.

Am plătit oul, Ana ni l-a ambalat într-un incubator și ne-a chemat apoi un taxi. În mașină, cu incubatorul între noi, Isabel m-a privit radioasă:

— După cum vezi, am avut dreptate! A câta oară?

— Asta rezolvă numai jumătate din problemă, am spus eu posac. Să vedem cum rezolvăm jumătatea mai grea a ei! Îți dai seama că un ou nu rezistă zeci de milioane de ani, la fel ca artefactele de care ne vorbea Anatol. Nici o incintă, oricât de bine construită, nu face față unui milion de ani, când este vorba

să protejeze o ființă vie. Sper să fie totuși o găselniță tehnologică, și să nu fie implicate generatoarele temporale.

— Va trebui să mergem până la urmă în Polisuri să aflăm. Pentru că nu ai sesizat un lucru esențial.

M-am încruntat încercând să reiau datele problemei, în timp ce lângă mine Isabel se hlizea încântată. Mereu se distra copios când sesiza amănunte care mie îmi scăpau. Chiar dacă pe urmă mă lăsa pe mine să culeg laurii...

După câteva minute de eforturi zadarnice, m-am dat bătut.

— Bine, istețo! Spune tu despre ce este vorba...

— Polisul cel mai apropiat de prezent este situat acum 130 de milioane de ani...

Am dat din umeri.

— Știu asta, dar nu văd care este problema.

Isabel oftă, fals îndurerată:

— La anticariat, când m-ai întrebat, am spus tare ca să priceapă toți: oviraptorii au trăit cu 70-80 de milioane în urmă. Nici o așezare umană autorizată, câteva zeci de milioane de ani în jurul acestei date spre trecut sau spre prezent. Până ajungem la Centru gândește-te la asta, poate găsești o explicație. Larren sigur ți-o va cere...

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să îmi dau seama că asta implica existența unor generatoare temporale neautorizate și a unor probleme pe măsură.

Probabil că eu și Isabel alcătuiam o pereche tare ciudată, așa cum căram între noi cu grijă incubatorul pe coridoarele Agenției, deoarece aproape toți cei pe lângă care treceam întorceau capul în urma noastră. Nu prea ne păsa de asta, pentru că îi duceam lui Larren exact ceea ce voia: o probă. Nu am prevăzut un singur lucru: încăpățânarea lui și mai ales lipsa unui ecograf la îndemână.

Când am intrat la el, cu un gest teatral am așezat oul de oviraptor pe biroul lui și i-am spus:

— Voiai o probă? Uite proba!

Probabil că toată lumea a văzut măcar în filme cum arată un ou de dinozaur. Ca un ou de rață ceva mai mare, maroniu-verzui, cam de cincisprezece centimetri înălțime – și care stătea acum într-un echilibru precar pe biroul lăcuit al lui Larren.

Larren, după ce i-am povestit cum l-am achiziționat, l-a înconjurat tacticos, a ciocănit cu degetul în coajă ca și cum i-ar fi

Încercat tăria, apoi s-a întors cu milă spre noi:

— Îmi pare rău de voi! Cei mai buni agenți ai mei, și v-ați lăsat așa de ușor duși de nas...

Am privit nedumerit spre Isabel, care se mulțumi să ridice din umeri la fel de nedumerită ca și mine: uneori comportamentul lui Larren o lua până și pe ea prin surprindere.

— Ați fost înșelați, asta este! Vi s-a prezentat un trucaj ieftin ca să obțină un preț bun, atâta tot. Pe monitorul ecografului vi s-a prezentat o simplă înregistrare, și voi ați căzut în plasă ca doi novici.

Amintindu-mi de ochii sinceri ai Anei, am vrut să-l contrazic, dar chiar atunci Isabel mi-a dat un ghiont scurt, arătându-mi din priviri oul: o fisură mică apăruse acolo unde degetul șefului ciocănise coaja. Sub privirea noastră, fisura s-a transformat într-o crăpătură care se lărgea văzând cu ochii. Un cioc ca de papagal își făcea loc fărâmiând bucăți mari din ou. Văzând încotro privim, șeful s-a întors și el spre ou chiar la timp ca să vadă micul oviraptor ieșind de acolo. Cum era cam aproape, a întins mâna să se apere, dar, fiind singurul lucru în mișcare, micul oviraptor s-a lipit drăgăstos de ea, piuind subțire, asemenea unui pui. Larren s-a îndepărtat rapid de birou, dar micul oviraptor a sărit jos cu o agilitate pe care nu i-o bănuiai și s-a lipit de piciorul lui.

Cu micul pui de oviraptor ținându-se după el, Larren ne-a dat cartelele pentru generatoarele temporale și ne-a făcut semn să plecăm. În multe misiuni în care am mai plecat după aia, așa mi-l reaminteam: făcând pași mărunți prin birou cu micul oviraptor piuind jalnic și ținându-se cu încăpățănare după el.

În drum spre „Seif” m-a sunat Larren:

— Auzi, Tom, făcu el încurcat. Fă cumva și află discret de la Isabel câteva amănunte despre oviraptori. În memoria ei aia cu care se laudă tot timpul trebuie să fie câteva informații despre ce mănâncă, ce obiceiuri are, pentru că am impresia că îi este foame...

I-am repetat cele câteva informații pe care le aflasem cu numai o oră mai devreme la anticariat de la Isabel.

— Și, fiind omnivor, cred că poți să îi dai să mănânce orice... Oricum nu contează, după cum știi, va trebui să scapi până la urmă de el.

Din receptor se auzi un chicotit, apoi un zgomot înfundat de

pași, apoi Darren spuse:

— Știi ce cred eu, Tom? Bestia asta mică chiar ține la mine... Se ține ca un cățeluș după piciorul meu... Și ai dreptate, mănâncă orice: tocmai mi-a furat sandvișul de pe birou.

Lângă mine, Isabel a ridicat exasperată ochii spre cer, dar eu am încercat să îl temperez:

— Ar fi bine să nu te atașezi prea mult de el, doar știi că va trebui...

— La naiba, Tom, e o probă importantă, nu o putem distruge până nu rezolvați cazul, a mai spus el în timp ce, după zgomotele ce se auzeau, părea că încearcă să se urce pe birou, și a închis înainte de a-i mai putea spune ceva.

Înainte de a intra în „Seif” să ne luăm generatoarele temporale, Isabel m-a oprit:

— Știi pentru ce îmi pare rău, Tom?

Cum nu mă hazardam să urmăresc felul în care gândea Isabel, am clătinat din cap.

— Ai văzut oul acela mare și maro așezat pe raftul din spate al incubatorului?

Îl văzusem, și chiar mă tentase la un moment dat să îl cumpărăm. Mă gândisem că poate era mai scump, dar nu asta era motivul pentru care nu insistasem să îl vedem și eventual să îl cumpărăm. Era de-a dreptul imens și nu aveam nici un chef să îl cărăm în brațe pe coridoarele Centrului. Pentru ce ne trebuia nouă, ajungea unul cât de mic: important era să fie fecundat, și embrionul viu.

— L-am văzut, am afirmat eu, deși nu știam nicidecum unde voia să ajungă Isabel.

— Ei bine, o să regret toată viața că nu l-am ales pe ăla.

— De ce? am întrebat eu, deși aveam o vagă bănuială.

— Era de Tiranosaurus Rex, a spus Isabel și a intrat în „Seif”.

*

Larren avea să rămână cunoscut în istoria Centrului drept „Șeful cu Oviraptorul”. Uneori, când mă exasperau hotărârile lui arbitrar, în timp ce mi le comunica privindu-mă încruntat, jalonat îndeaproape de oviraptor, care părea că îi furase și obiceiurile, nu numai sandvișurile, reușeam spre marea lui uimire să zâmbesc. Pentru că atunci îmi imaginam că, în locul capului mic și puțin nătâng al oviraptorului, lângă umărul șefului

se ițea botul plin de colți ascuțiți al unui Tiranosaurus Rex.

CELE NOUĂ MILIARDE DE IDEI SF

Ascultam cu difuzorul dat la maximum „Rondoul venețian” al lui Mozart. Flautul avea două efecte oarecum contrare asupra celor din jur: pe mine mă inspira, iar pe vecinul meu de palier îl enerva. Nu aveam nici un chef să-i ascult iar tiradele despre modul în care înțelegea el să-și petreacă duminicile, dar eram în criză de timp. Și, ca să nu mai pierd vremea, am abandonat poziția clasică de tolănit în fotoliu, mi-am pus căștile și am reînceput să citesc îngrijorat, pentru a zecea oară, clasica povestire „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu” de Arthur C. Clarke. Subiectul este simplu și, cred eu, orice iubitor de literatură SF care se respectă îl cunoaște. Doi ingineri de la o firmă de calculatoare sunt angajați de un lama să instaleze un calculator performant la o mănăstire tibetană, în vârful unui munte. Din spusele celui care comandase calculatorul, după imprimarea în limba wolapuk a tuturor numelor lui Dumnezeu, și erau vreo nouă miliarde, se presupunea că rasa omenească își va fi sfârșit menirea. Admiram economia povestirii, îi admiram finalul, stelele care se sting definitiv o dată cu ultimul dintre cele nouă miliarde de nume așezate în enormele lor registre. Și, așa cum am mai spus, o reciteam îngrijorat, și cu fiecare nouă lectură îngrijorarea mea sporea. Asta pentru că, în ciuda tuturor măsurilor, nici un declic nu se declanșa ca altădată în mintea mea. Se pare că eram în impas. Oare când a început totul? Să fi trecut vreo 30 de ani? Cam așa ceva...

Am mai luat o gură de Martini sec și mi-am reamintit cu plăcere de prima povestire scrisă. Cu plăcere și cu speranța secretă că, reamintindu-mi, totul se va repeta, acel declic care nu este niciodată sub controlul meu, dar care în anumite condiții se produce de fiecare dată, putând apoi începe să scriu.

Tocmai terminasem un an greu. Un an deosebit de greu în care se adunaseră pe capul meu scadențele unor lucrări pe care speram să le trec altcuiva. Nu reușisem, dar spre sfârșitul anului am lăsat tot și, amintindu-mi o veche vorbă înțeleaptă, „După noi, potopul!”, mi-am făcut bagajele și am întins-o la munte cu o pereche de schiuri în spate și un geamantan cu cărți în mână. Cum zăpada bună de schi întârzia să apară, iar soba din cameră duduia îmbietor înfundată cu bușteni, m-am căutat îndelung în buzunare și am coborât la bar, de unde am luat o sticlă de Martini și o lămâie. Pe palierul unde aveam camera era un mic salon, la pianul căruia o tânără fată blondă încerca să cânte „Rondoul venețian” al lui Mozart. Nu prea reușea, e adevărat, și m-am bucurat că nu are un flaut la îndemână, dar oricum din camera mea sunetele se auzeau estompat, iar ritmul vioi își mai pierdea din tempo pe drum, așa că totul crea o ambianță plăcută, care mă îndemna la lectură.

S-a întâmplat ca prima povestire citită atunci să fie „Un om exemplar” de Fredric Brown, și nu de puține ori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi citit altă proză, care nu ar fi stârnit nici un ecou în mine. Cred că pur și simplu mi-aș fi sfârșit viața ca un anonim economist la și mai anonima firmă la care lucram. Așa a fost să fie, pentru că, după ce am citit „Un om exemplar”, ceva ca un declic, ca o iluminare s-a produs în mintea mea. Poate că a fost gândul că și eu aș putea să scriu așa ceva. Sau poate numai starea dată de Martini sec băut pe tempoul rondoului. Sau amintirea felului în care mi-a zâmbit fetișcana când am trecut pe lângă ea? Oricum, stârnit de gândul că nu am nimic de făcut o lună întreagă și de paharul aburit de Martini de pe marginea căruia felia subțire de lămâie mă privea sfidătoare și îmbietoare în același timp, pe ritmul alert al rondoului, am luat hotărât un pix în mână.

Subiectul povestirii citite era simplu: doi extraterestri – cu o înfățișare viermiformă – sosesc pe pământ să îl prospecteze în vederea găsirii de forță de muncă ieftină. Întâmplarea face să îl întâlnească prima dată pe Al Hanley (un alcoolic notoriu) , care tocmai este dat afară dintr-un bar pentru că cerea de băut de la clienți. Bodyguardul barului, când a văzut arăturile extraterestre, a leșinat, pe când eroul nostru, obișnuit cu tot felul de monștri din coșmarurile lui alcoolice, i-a întâmpinat ca

pe un fapt cotidian. Extraterestrii - ce să facă? L-au luat cu ei pe bietul alcoolic să îi testeze rezistența la eforturi fizice. Cum acesta era după o îndelungată abținere alcoolică, a pus condiția ca înainte de a fi testat să îl lase să tragă o dușcă. Extraterestrii i-au analizat metabolismul și, cum acesta era aproape în întregime bazat pe alcool, i-au sintetizat o doză zdravănă dintr-o băutură îmbunătățită cu vitamine și proteine. După ce a golit lacom cam jumătate de clondir, bineînțeles că s-a prăbușit beat mort. Arătările viermiforme au ajuns la concluzia că toți oamenii sunt la fel, inapți deci pentru orice muncă fizică. Concluzia: planeta noastră este perfect neinteresantă ca sursă posibilă de sclavi. L-au tratat pe Al Hanley să devină nemuritor și l-au instalat - spre deliciul publicului - într-o grădină zoologică de pe planeta lor de origine, scriind pe cușca lui doar atât: „alcoolicus anonimus”.

Trebuia așadar să încerc să găsesc un erou la fel de atipic precum cel din povestirea originală, care să aibă un defect, dar care de fapt să fie o calitate. Ba, mai mult, să salveze prin asta umanitatea de la un posibil dezastru.

Și uite așa, într-o singură seară am scris „Șansa noastră s-a numit Adam”, în care eroul principal, economist ca și mine, din motive personale este extraordinar de trist. Întâmplarea face ca în aceeași seară să întâlnească o echipă extraterestră pornită să caute sclavi. Viitorii supuși, pentru a fi testați, sunt obligați să râdă, pentru că în râs este ascunsă o energie formidabilă. Cum Adam, prin râsul lui trist, le descarcă extraterestrilor rezervoarele, aceștia ajung la concluzia că râsul terestru are un coeficient energetic negativ și decolează îngroziți, ștergând planeta noastră din bazele lor de date. Hotărât să arăt totuși sursa de inspirație, am lăsat finalul aproape neschimbat: „Sunt sigur că se vor găsi unii care să-l critice pe Adam pentru modul deplorabil în care a reacționat, învinuindu-l că din cauza unor motive personale a ratat contactul cu o civilizație extraterestră. Nu știu însă dacă acestora le-ar fi convenit să-și petreacă restul zilelor undeva prin extremitatea sudică a galaxiei, pe o planetă cu cerul verde, închiși într-o cameră unde să li se proiecteze zi și noapte comedii, iar de la cap să le pornească linii magistrale de înaltă tensiune”.

Am corectat povestirea, apoi am trimis-o unei reviste. Am ezitat mult înainte de a închide plicul: oare trebuia să spun de

unde mă inspirasem? Am recitat povestirea, și sursa de inspirație mi s-a părut atât de evidentă, încât am considerat de prisos orice cuvânt. Povestirea avea să fie fi luat drept ceea ce era: un modest omagiu adus povestirii originale, amestecat cu puțin umor și cu o ușoară tentă parodică. Mă așteptam ca povestirea să fie refuzată sau în cel mai rău caz să nu mi se mai răspundă deloc, pentru că, deși se pare că ceva talent de povestitor aveam, nu mă așteptam ca toată lumea să fie de acord cu felul cum îmi manifestam eu admirația față de marile valori ale genului. Spre surpriza mea, în numai câteva zile, editorul revistei mi-a răspuns nu numai că povestirea era acceptată, dar că urmează să pregătească un număr omagial, „O sută de ani de literatură SF”, și ar fi încântat să ofere spațiu tipografic unei povestiri cam în același gen ca prima. „Adică tot plagiată?” m-am întrebat eu, presupunând că ceea ce făceam era un plagiat. Am început să scriu, și abia după vreo săptămână de chinuri mi-a venit ideea de a face rost de o înregistrare cu „Rondoul” lui Mozart, pentru că Martini mai aveam.

Cu o sticlă, în ritmul modest în care beam eu, cred că puteam scrie cam patru povestiri – deci aveam o eficiență destul de bună, așa spune. Citisem între timp o povestire mai puțin cunoscută tot a lui Fredric Brown, „Arma” cred că îi spunea, o parabolă minunată despre dezarmare. Un luptător pacifist pătrunde într-o seară în casa unui savant care lucra la perfecționarea unei arme teribile, și încearcă să îl convingă să renunțe la cercetări. Acesta refuză, în ciuda faptului că amândoi au ajuns la concluzia că în anumite privințe, mai ales când este vorba de arme, militarii se poartă extrem de copilăros. La plecare, neobservat, pacifistul lasă pe patul copilului handicapat al gazdei un pistol. După ce își conduce musafirul, la întoarcere savantul observă îngrozit pistolul în mâna băiatului său retardat, care avea inteligența unui copil de numai câțiva ani. Abia atunci își dă seama ce voise să spună musafirul când afirmase că a da o armă pe mâna militarilor este ca și cum ai da un pistol pe mâna unui copil. Povestirea se termina ambiguu, dar asta nu m-a împiedicat să scriu „Bla-bla-bla, domnule general”, premiată la vremea ei pentru puternicul mesaj pacifist conținut. Au urmat relații ceva mai strânse între mine și editor, care cerea mereu noi și noi povestiri, până când, pe neobservate s-au strâns cât să facă de un volum. Apoi al doilea, și tot așa, până când, tot pe

neobservate, în numai câțiva ani, am ajuns un nume cunoscut. Rețeta mea era relativ simplă: de ce la o adică, judecam eu, dacă ipoteza A este perfect valabilă, ipoteza non-A nu ar fi la fel de valabilă? Și, pentru a nu face algoritmul prea ușor de intuit, de multe ori nu mă mulțumeam să întorc ipoteza originală cu 180 de grade, ci după cum mă lăsa inima: 45 de grade, 90 sau 105, cât este unghiul dintre atomii de hidrogen și oxigen în molecula apei, făcând astfel povestirea originală aproape de nerecunoscut, deși – reminiscentă a primelor povestiri – lăsam întotdeauna câte ceva din cea originală, așa, ca un fel de cheie, pentru ca inițiații să o poată descoperi. Bineînțeles, totul în ritmul „Rondoului venețian”, niciodată altă bucată muzicală, și bând cantități moderate de Martini, niciodată altă băutură.

Toate astea până când, pe la al treilea volum, sătul de impostura în care ajunsesem să mă complac, am luat povestirea „Arena” a preferatului meu de acum, Fredric Brown, și, fără să-i schimb măcar titlul, am încropit ceva atât de apropiat de original, încât nu avea cum să nu se observe.

După publicarea povestirii așteptam ca tot fandomul să explodeze. În loc de asta, timid, într-o revistă de umor, un critic încercase să spună că de fapt subiectul a mai fost exploatat cu ani în urmă, e adevărat că rezolvarea mea era mai bună decât originalul, totuși în mod sigur ăsta nu este un plagiat, pentru că în postmodernism temele, subiectele și ideile circulă liber și fiecare își aduce contribuția lui. Nici nu am știut că am atâția admiratori: zeci de articole l-au înfierat pe nesăbuitul critic pentru observația de bun-simț pe care o făcuse.

„La urma urmei, copyright-ul pentru o luptă în arenă îl dețineau romanii, pe Fredric Brown de ce nu l-a întrebat nimeni de ce folosește un concept folosit mai întâi de romani? Asta ca să nu căutăm mai departe în istorie.”

După câteva luni și alte zeci de povestiri publicate, incidentul a fost uitat, și sunt sigur că acum, indiferent ce aș scrie, nimeni nu ar îndrăzni să mai spună ceva. Totuși, uneori mă doare să fiu beneficiarul unei glorii obținute prin fraudă, și într-o seară, când am primit un telefon de la bunul meu editor să îi mai trimit o lucrare, m-am hotărât că a venit vremea să arăt ce pot. Am scris o povestire născocită de mine de la cap la coadă. A fost un chin. Și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, când m-am dus să aflu părerea editorului despre ea, acesta mi-a

Înapoiat-o cu un surâs vinovat:

— Poate te-am grăbit cam mult. Am să mai public o dată una dintre cele vechi...

— Am să o refac, l-am asigurat eu.

A așezat manuscrisul pe o măsuță și l-a împins încet spre mine:

— Nu te supăra, colaborăm de prea multă vreme ca să nu-mi permit să fiu sincer. Asta nu merge. Nu are rost să o refaci. Pentru prima dată sunt nevoit să te refuz. Nu te recunosc în ea... Nu are ...fâs, e ca un sifon fără acid...

Ce era să fac? Am revenit la vechea rețetă. De câte ori mă suna editorul să îmi ceară o povestire, îi spuneam cu glas sigur:

— E ca și scrisă. Duminică seară ți-o trimit prin e-mail.

Și, după câteva ore de audiție și câteva păhărele de Martini, îi trimiteam proza promisă.

Surâzând amintirilor, am pornit iar lectura „constructivă” din „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu”, povestire care îmi plăcuse în mod deosebit și care, eram sigur, avea să mă inspire. Am dat muzica din căști mai tare și am început să mă gândesc: deci în povestirea lui Clarke se ajunge la nouă miliarde de nume care distrug lumea, pentru că aceasta ar fi menirea oamenilor. În povestire, ei pentru asta sunt creați: să scrie toate numele posibile ale lui Dumnezeu apoi, dacă tot și-au împlinit menirea, pot să dispară. Ei bine, eu aveam să procedez altfel. Tot nouă miliarde, dar de data asta nu aveau să distrugă lumea, ci să o salveze, sau, mă rog, să se întâmple un lucru pozitiv. Ce anume ar trebui să fie în număr de nouă miliarde?

Am mai luat o înghițitură mijlocie de Martini și am plimbat-o ușurel prin gură: „Cele nouă miliarde de idei SF” oare cum ar suna? Am repetat titlul de câteva ori, și de fiecare dată îmi plăcea tot mai mult cum sună. Și trimitea destul de bine, pentru cine avea chef să sape, direct la Clarke. Ce urma să scriu despre aceste nouă miliarde de idei SF avea să vină mai târziu, după o nouă lectură. În textul original, când se ajungea la un prag critic, venea sfârșitul lumii. Ei bine, eu ar trebui să caut ceva la fel de semnificativ, dar răsucit la 180 de grade, sau cam așa ceva. Am mai luat o gură zdravănă de Martini, hotărându-mă să las pe mai târziu numărul de grade și să mă concentrez asupra povestirii.

Am închis pe jumătate ochii și m-am lăsat purtat de ritmul

alert al rondoului. Când i-am deschis din nou, tot fără nici o idee valabilă în minte, am perceput undeva la limita câmpului vizual o irizație, ca și cum un curent de înaltă tensiune și-ar fi trecut volții pe acolo. Mi-am dat cu grijă căștile jos de la urechi și m-am întors încet spre scintilații. În numai câteva secunde, acolo se materializă un bărbat. Efectul din filmul „Terminator”, dacă mă înțelegeți. Văzându-mi figura, care numai inteligentă nu se putea numi, a surâs îngăduitor:

— Ei bine, a spus el zâmbind, după ce ai imaginat de atâtea ori apariții de extraterestri, cum este să participi ca martor principal la una?

Deși mă cred o fire tare, recunosc că apariția asta m-a luat o clipă pe neașteptate și prima dată am privit alarmat spre sticla de Martini, îngrijorat fiind că poate, furat de ritmul muzicii, am întrecut măsura.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el. Știu că ai vrea să fiu rezultatul unei sticle de Martini băute, dar din nefericire sunt real...

Mi-am revenit destul de repede și i-am răspuns:

— De ce din nefericire? Sunt foarte bucuros să fiu primul om care...

M-a întrerupt brusc.

— Am spus „din nefericire” pentru că sunt purtătorul unor vești rele... Și, cum timpul nu este de partea noastră, am să te rog să-mi dai voi să trec direct la subiect.

Nu eram în măsură să mă împotrivesc, așa că l-am invitat cu un gest să vorbească...

— Ei bine, începu el, trebuie să îți spun că majoritatea civilizațiilor din zona asta galactică, inclusiv cea din care fac eu parte, au fost create artificial...

La gestul meu de neîncredere, a ridicat din umeri:

— Ar trebui să te obișnuiești ușor cu gândul că nu suntem altceva decât rodul unui experiment. Problema este că, de foarte puțină vreme, am aflat și motivul pentru care toate aceste civilizații au fost create.

A făcut o pauză, apoi, văzând că nu spun nimic, a căutat din priviri un scaun și s-a așezat în fața mea privind-mă în ochi.

— Am fost creați pentru a produce idei SF. A tăcut un timp, lăsând ideea să pătrundă bine în mintea mea, apoi a continuat:

— Problema este că o civilizație care nu produce într-un timp dat un număr de cel puțin nouă miliarde de idei SF este distrusă

ca fiind nerentabilă...

Am privit la cartea lui Arthur C. Clarke, rămasă deschisă la povestirea „Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu”.

Mi-a văzut privirea și a încuviințat din cap:

— Se pare că cifra asta era cunoscută de anumiți inițiați, a fost destul de mult folosită în literatură și în filozofie. Sau poate ca era numai un strigăt înspăimântat al inconștientului colectiv...

Am rumegat bine noutățile, am mai sorbit o înghițitură de Martini și am spus destul de calm:

— Presupun că este adevărat tot ce mi-ați spus. Și totuși, nu văd de ce ați venit la mine... Credeți că cele câteva cărți publicate m-au făcut să am o asemenea credibilitate, încât, dacă voi da alarma, de mâine toată lumea va deveni creativă și se va gândi numai la idei SF?

— Nici vorbă de așa ceva, s-a apărat el cu un surâs ușor. Nu este timp de acțiuni de masă...

— Atunci? am întrebat eu, deși o parte din adevăr începeam să îl bănuiesc.

— Păi, în ultimii treizeci de ani ați avut un număr remarcabil de idei SF în povestirile publicate. Cu un dispozitiv de stimulare inventat pe planeta mea, credem că într-un timp rezonabil ați putea să produceți cele nouă miliarde de idei și astfel să vă salvați lumea...

O clipă, am vrut să îi povestesc despre modul în care obțineam eu mult laudatele idei SF. Apeland la un maestru, apoi îi răsuceam puțin ideea, atât cât să fie de nerecunoscut. Am plecat fruntea a vinovăție, dar cred că el a luat asta drept accept...

*

Nu știu cât timp a trecut de când stau aici. Dacă mișc puțin ochii, pentru că numai atât pot mișca, văd niște fire colorate care pleacă din tâmpile mele. Pe monitoarele care mă înconjoară se mișcă neconținut grafice și scintilații. Or fi idei SF!

Uneori, când obosesc să le urmăresc goana colorată, mă gândesc fără să vreau: oare sunt într-adevăr salvatorul omenirii? Sau acum trăiesc infernul meu personal pentru gloria obținută prin nenumăratele plagiate?

ȘANSA NOASTRĂ S-A NUMIT ADAM

Adam B. era într-una dintre cele mai nefericite zile pe care și le putea aminti de câțiva ani buni încoace. Adevărul este că toate întâmplările care concureau acum la nefericirea lui i se mai perindaseră așa, din când în când, prin viață, dar întotdeauna separat și mai ales lăsând câte o săptămână, două între ele, suficient ca el să-și revină și să înceapă să-și facă iar iluzii, pe care destinul urma să i le spulbere de altfel foarte repede.

Șirul ghinioanelor a început încă de dimineață, când a descoperit în cutia poștală o scrisoare de la Camelia; bineînțeles că fusese adusă de poștaș încă din după-amiaza zilei precedente, dar a trebuit ca el să caute în cutie tocmai dimineață și să-și strice astfel toată ziua. Mai primise el și altădată scrisori incendiare, dar de data asta dulcea copilă de pe malurile Dâmboviței era categorică în exprimarea sentimentelor ei.

Îi scria, printre altele, că nu înțelege de ce pentru câteva clipe de dulce rătăcire e obligată să-i suporte prezența de fiecare dată când vine el prin București: „Gata, ajunge!”, îi scria ea exasperată spre finalul scrisorii, mărturisindu-și prin aluzii fine fericirea ce ar cuprinde-o dacă nu i-ar mai vedea niciodată nici privirea lingușitoare, și nici mutra de șobolan bănuitor.

Oricât ar părea de ciudat, pe Adam nu l-au deranjat atât pretențiile Cameliei de a întrerupe legătura, cât mai ales modul categoric și deosebit de vehement în care erau formulate, asta ca să nu mai vorbim de comparațiile deosebit de plastice din finalul scrisorii.

Deci privirea lui intensă, prin care încerca să aducă un modest omagiu modului absolut încântător în care Mama Natură așezase cele cincizeci și două de kilograme ale Cameliei, ei i se părea a fi o simplă privire lingușitoare. Ba mai mult, figura lui blazată, de intelectual rasat, care se îndoia din principiu de fidelitatea femeilor și de marile adevăruri ale științei, ar fi după

ea o vulgară mutră bănuitoare.

Pe moment, amintindu-și câteva clipe de dulce intimitate când oricum problemele ontologiei nu valorau prea mult, fu tentat să-i ierte totul și să compună cât mai repede o scrisoare în care să încerce o conciliere. Din nefericire, chiar în acel moment ochii îi căzură peste cuvintele „șobolan bănuitor”. Ei bine, nu! Asta era ceva ce demnitatea lui ultragiată nu putea digera așa de ușor, drept care a dat un ordin imperativ neuronilor să întrerupă sinapsele care duceau spre amintirea ei.

La birou, întâmplarea a făcut să îl aștepte o lucrare urgentă ai cărei coeficienți trebuia recalculați în funcție de noile consumuri. Mai mult chiar, lucrarea era așteptată de șeful de birou, care trebuia să le comunice la fel de urgent noii coeficienți partenerilor străini. Dar, în loc de coeficienți și consumuri, Adam nu vedea decât scrisoarea Cameliei (o pusese deasupra dosarului, așa că era firesc) și tocmai ajunsese la concluzia că ar fi bine să-și concentreze atenția asupra altei fete, care ar ști să-i aprecieze așa cum se cuvine calitățile. Era deja cu gândul, și cu ochii, de altfel, la varianta Nina, o încântătoare brunetă plină de cârlionți și de temperament, care tasta de zor ceva la un calculator din apropiere, și tocmai studia o posibilă abordare a problemei când în birou intră șeful să-i ceară coeficienții. Se prea poate ca gândul lui Adam să fi trecut de faza tatonărilor inițiale, ba suntem chiar siguri de asta, pentru că mult prea mult din temperamentul Ninei se putea întrezări în privirea lui strălucitoare ațintită asupra ei, drept care nu-l zări pe șeful de birou decât când acesta ajunsese în fața lui. Mult prea târziu pentru a-și muta privirea de la cârlionții variantei alese, dar suficient pentru a-și aduce aminte că Nina era pasiunea secretă a șefului. Acesta aruncă o privire spre Nina, una spre dosarul neatins, și-i șopti șuierat:

— Vino afară, Adam! – exact pe tonul pe care îl folosisese pe vremuri un alt șef cu alt Adam pe care îl prinsese dându-i târcoale secretarei lui, ba mai mult, mâncându-i fructele din mărul pe care făcea experiențe fitotehnice.

Cunoscând în mare povestea, Adam tremura amintindu-și că, după toată tărășenia, cei doi fuseseră scoși din schemă și trimiși undeva unde nu le-a fost prea ușor.

Din fericire, conflictul cu actualul șef a fost de proporții ceva mai reduse, și Adam a fost scos numai pe coridor. Șeful era

cunoscut drept o persoană discretă, iar în birou erau prea multe fete tinere pentru a-și putea etala, așa cum ar fi dorit, raritățile lingvistice păstrate pentru astfel de ocazii. Dar o dată ajunși pe coridor...

Ei bine, sunt momente în viață când e mai bine să fim discreți, și se pare că acum a sosit unul dintre ele...

Ca și cum toate aceste lovituri ale sorții, destul de bine ținute, nu ar fi fost îndeajuns, destinul îi mai pregătise pentru aceeași zi încă vreo două-trei de același calibru, parcă numai de dragul de a demonstra că, deși probabilitatea ca toate aceste întâmplări să se petreacă în aceeași zi este destul de redusă, din când în când Doamna Șansă pleacă pe la amici să bea un ceai și uită să se mai întoarcă, iar probabilitățile, rămase de capul lor, se amuză jucându-le și astfel de farse bieților oameni.

Drept care, spre seară, bietul Adam, dezgustat pe drept cuvânt de viață, se hotărî să facă o mică plimbare în parcul de la marginea orașului, să se mai liniștească. Nimic mai simplu, parcul era pustiu, luna părea să caute perechile de îndrăgostiți (le căuta degeaba, venise o trupă rock în localitate și îndrăgostiții erau la concert) , era deci o atmosferă numai bună pentru a-și liniști nervii agresați de stresul cotidian și de întâmplările mai sus pomenite. Luna, în lipsa clienților obișnuiți, își concentrase asupra lui Adam întreaga ei putere de seducție și începea puțin câte puțin să-și facă efectul.

După un timp destul de scurt, deja i se părea că vede viața mai în roz și chiar începu să suradă satisfăcut, felicitându-se pentru ideea de a veni în parc, când observă că vede totul în roz pentru că de sus venea o lumină verde. Cum Adam era prin excelență o fire analitică, poate că în alte condiții ar fi stat să studieze mai pe îndelete fenomenul, care i se părea de-a dreptul ciudat, dar acum nu-și putea permite acest lux pentru că își dădea seama, ca un cititor consecvent al literaturii despre Cazuri Încă Neelucidate ce era, că se îndreaptă cu pași repezi spre o întâlnire de gradul doi.

A ajuns la concluzia asta când a observat că lumina verde era emisă de... da, cu părere de rău și în ciuda tradiției, nu putea să numească obiectul care atârna deasupra lui „farfurie zburătoare”. Părea mai degrabă (pentru a nu părăsi bucătăria) o uriașă solniță din care cineva golise toată sarea și o înlocuise cu reflectoare care acum îl luminau indiscret pe Adam. Solnița

zburătoare bâzâi câteva minute deasupra lui, ca și cum l-ar fi studiat, apoi se deplasă la vreo zece metri mai în față și ateriză greoi. După toate aparențele, întâlnirea de gradul doi a lui Adam avea toate șansele să se transforme în una de gradul trei, drept care, instinctiv, își potrivea cravata și-și aranjă puțin părul, cu gândul să le facă o impresie cât de cât onorabilă extratereștrilor.

Spre lauda lui, trebuie să arătăm aici că nici un moment nu s-a gândit să întâmpine violent reprezentanții îndepărtatei civilizații, cum auzise că au procedat câțiva șerifi de prin Texas. Unii cititori mai meticuloși ar putea obiecta că nici nu avea dotarea tehnică necesară, inginerii de pe la noi nefiind dotați cu Colt-uri, nici măcar după o ceartă zdravănă cu șeful. Ei bine, reproșându-le acestora faptul că ne obligă la divagații tocmai în momentele-cheie ale acțiunii, ne vom mulțumi să observăm că duminica, spre marginea parcului, obișnuiau să iasă la iarbă verde cei din oraș; veneau de obicei cu autoturismele, așa că profitau de acest binevenit răgaz și mai schimbau la mașină o bujie, un filtru de ulei, ba chiar uleiul, aruncând apoi ce le prisosea prin tot parcul, astfel că lui Adam i-ar fi fost foarte la îndemână să le adune. Asta ca să nu ne complicăm vorbind și despre contribuția celor fără mașini, care își aduceau și ei obolul alcătuit mai ales din sticle goale și cutii de conserve. Dacă ar fi vrut, Adam ar fi putut deveni mai eficace chiar decât un șerif texan!

Din fericire însă, atât pentru el, cât și pentru noi, în loc să nutrească planuri belicoase, se mulțumi, după cum am mai spus, să-și așeze cravata și părul; se opri apoi curios să vadă ce o să mai urmeze.

Din obiectul zburător oprit în fața lui coborâră trei ființe destul de asemănătoare cu oamenii (ne pare rău pentru cei care îndrăgesc tradiția, dar nici măcar verzi nu erau), ba se pare că și obiceiurile le aveau asemănătoare cu ale omului, pentru că cel care părea a fi șeful îl împinse în față pe altul, mai mic și mai amărât, spunându-i:

— la du-te mai aproape și vezi dacă nu mușcă, nu înțeapă, nu distorsionează spațiul, nu oprește timpul, nu anulează vreo dimensiune sau nu... – și urmară câteva noțiuni pe care Adam, în ciuda pregătirii sale multilaterale, nu reuși să le priceapă.

(Nu vrem să jignim pe nimeni, drept care nu ne vom apuca

aici să explicăm lucruri atât de simple cum ar fi modul în care s-a putut Adam înțelege cu extraterestrii: ni s-ar părea ceva de-a dreptul superfluu.)

Ființa mai mică și mai amărâtă făcu prudentă câțiva pași spre Adam și se opri la o distanță rezonabilă.

— Nu face nimic, șefu'. Nu-i periculos!

— Nu face nimic... nu face nimic..., îl maimuțări celălalt, furios. Așa mi-ai spus și cu vulcanul ăla noroios de pe Venus, și când m-am dus lângă el... știi ce am pățit... Du-te mai aproape!

— Nu-i nevoie, se crezu Adam dator să intervină. Dacă mă puteți înțelege, vă spun eu: sunt o ființă rațională, și în consecință nu sunt agresiv.

— Da, te înțelegem, răspunse morocănos cel care părea a fi șeful. Am captat pe drum încoace câteva emisiuni de televiziune și am văzut cât de rațional știți să vă exterminați unii pe alții... În sfârșit, sunt probleme care nu ne interesează. Vrem numai să te avertizăm să nu faci vreun gest necugetat, pentru că avem mijloace să-l contracărăm. Am venit aici cu o misiune și sper să ne ajuți de bunăvoie să ne-o ducem la capăt, pentru că altfel... — și ochii, pe care oricum îi avea ieșiți puțin din orbite ca la un exoftalmic, i se bulbucară amenințător spre Adam.

— Bineînțeles că am să vă ajut, băigui acesta nefericit, înghițindu-și discursul de bun venit pe care ar fi vrut să-l țină. Numai că nu prea pricep cum am să vă pot ajuta eu, care...

— Am să-ți explic în câteva cuvinte despre ce este vorba. Noi suntem prospectori de răs... Nu, nu este vorba despre animalul pe care ți l-ai reprezentat acum în minte, *Lynx Lynx*, cum îi spuneți voi, ci de actul prin care o ființă rațională își exprimă bucuria, veselia. Nu știu dacă ar trebui să-ți spun... În sfârșit, nu cred că fac o greșală dacă îți spun că în răs este ascunsă o energie formidabilă, dar după penuria energetică în care vă zbateți îmi dau seama că sunteți încă departe de a-l folosi. În consecință, am dori să testăm câtă energie conține răsul ființelor de pe această planetă, pentru că, țin să-ți mărturisesc, există ființe care, deși râd cu gura până la urechi, parcă așa se spune, emană descurajant de puțină energie. Nu este nevoie să pricepi mai mult, esențial este numai să vrei să ne ajuți, pentru că altfel...

— Aș vrea, bineînțeles, numai că...

Adam ar fi vrut să le explice că poate nu este cel mai

potrivit, după nefericitele întâmplări prin care trecuse în cursul zilei, pentru a le arăta cât de veseli sunt pământeni.

— Să nu-mi spui că nu cunoașteți râsul pe planetă, se burzului șeful. Am captat emisiuni în care am văzut cum săli întregi se prăpădeau de râs la ceea ce numiți voi filme comice...

Se întoarse spre cel de-al treilea extraterestru, care părea a fi un tehnician, pentru că în tot acest timp manevrase retras niște aparate.

— Ai pregătit detectorul?

Acesta înclină tăcut din cap și aduse mai aproape de Adam o mașinărie complicată.

— Începe cu testul unu! Spune-i un banc adaptat la planeta asta.

Tehnicianul se dădu lângă Adam și începu cu o voce monotonă și plângăreață să-i povestească un banc răsufat despre un soț ținut sub papuc de nevastă.

— De ce nu râde? se încruntă șeful spre tehnician.

Acesta ridică din umeri.

Adam nu râdea, imaginându-și că o soartă asemănătoare ar fi avut probabil și el dacă ar fi făcut prostia ca până la urmă să se căsătorească cu Camelia.

— Mai zic unul? întrebă tehnicianul.

— Lasă, făcu șeful. Poate exemplarul nostru este sensibil numai la excitanți vizuali. Trecem așadar la testul doi. Proiectează-i filmul acela comic pe care l-am înregistrat.

Tehnicianul apăsă un buton, și pe peretele întunecos al aparatului apăru un dreptunghi luminos, unde începu să se deruleze o cunoscută comedie cu un șef care obișnuia să-și tortureze subalternii cu cele mai rafinate chinuri pe care le putea născoci, film care stârni asociații dureroase în sufletul lui Adam, dar nici măcar un singur zâmbet.

— Poate se prefăce, își dădu cu părerea extraterestru mai mic și mai amărât, care îi testase lui Adam agresivitatea.

— Nu se prefăce, spuse nedumerit șeful, îl țin sub observație telepatică. Se întoarse rugător spre Adam: Uite ce te rog eu așa, în particular. Nu ne putem întoarce la Bază și să spunem pur și simplu că nu am reușit să testăm câtă energie conține râsul pământenilor. Trebuie să ducem o înregistrare, altfel ne taie ăia de la primă. Pune-te în locul nostru și încearcă să înțelegi! Hai, fă un efort și râzi nițel!

Tehnicianul se apropie cu sonda aparatului și Adam scoase un hohot de râs anemic în care reuși să concentreze toate nefericitele întâmplări de peste zi.

— Oprește, oprește! sări în sus, alarmat, tehnicianul.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? se apropie îngrijorat șeful de el.

—Extraordinar, îi răspunse acesta. Așa ceva nu am mai pomenit! Râsul lui are un coeficient energetic negativ. Când râde, pur și simplu ne absoarbe energia din rezervoare.

Privind înspăimântat spre Adam, îl trase pe șef mai într-o parte și îi șopti:

— Rugați-l să nu mai râdă până plecăm, altfel ne descarcă rezervoarele și nu mai decolăm niciodată de aici.

Șeful se scărpină încurcat în cap, gest destul de asemănător cu al pământenilor aflați în aceeași situație, dar își reveni relativ rapid, dovadă că nu fusese numit chiar degeaba șef al expediției.

— Ascultă, se dădu el aproape de Adam, fă un efort și nu mai râde până plecăm noi.

Ar fi vrut să-l și amenințe, dar de teamă să nu pară caraghios preferă să se abțină și făcu un gest scurt spre tehnician.

Acesta pricepu și începu să strângă febril aparatura. În câteva minute au fost gata și s-au urcat în solniță, aruncând priviri neliniștite spre Adam, care parcă voia să le spună ceva și nu-și găsea cuvintele. Își reveni abia după ce nava extraterestrelor se pierduse undeva printre stele.

— Drum bun! șopti el trist în urma lor.

Sunt sigur că se vor găsi unii care se vor grăbi să-l critice pe Adam pentru modul deplorabil în care a reacționat, învinuindu-l că din pricina unor motive personale a ratat contactul cu o civilizație extraterestră. Nu știu însă dacă acestora le-ar fi convenit să-și petreacă restul zilelor undeva prin extremitatea sudică a galaxiei, pe o planetă cu cerul verde, închiși într-o cameră unde să li se proiecteze zi și noapte comedii, iar de la cap să le pornească linii magistrale de înaltă tensiune.

ARENA

Somnul îmi încleiase gura, făcându-mă să simt un gust amar și – pentru a nu știu câta oară – să jur că nu o să mai pun băutură în gură. Ca de obicei, o să uit de jurămintele astea de cum o să ajung cu băieții la club.

Am dat să mă așez mai bine și brusc mi-am dat seama că nu sunt în patul meu. Am întins mâna și am întâlnit un păr aspru. Înainte de a deschide ochii de-a binelea, m-am întrebat cât de beat am putut să fiu aseară, încât să mă urc în pat cu o asemenea femeie. M-am întins și am vrut să mă întorc cu spatele: poate că, dacă eu o să mă prefac că dorm în continuare, ea o să aibă bunul simț să plece fără să fiu nevoit să o mai văd. Puține șanse: femeile, cu cât au părul mai aspru, cu atât sunt mai nesimțite – m-am trezit eu formulând una dintre maximele pe care aveam să le uit o dată mahmureala trecută.

O izbitură de picior în coaste m-a făcut să deschid ochii brusc spre o scenă incredibilă: eram culcat pe jumătate peste coama stufoasă a unui leu care sforăia ușurel, iar puțin mai încolo se zărea și o leoaică. Mâna mea se odihnea pe coama leului, ăsta era părul aspru pe care îl simțeam, și – peste tot absurdul situației – am scăpat un oftat de ușurare: oricât aș fi de băut, nu intru în pat cu o femeie care are părul atât de sârmos! Sub mine – ca și sub leu, de altfel – era un nisip auriu, iar când am ridicat capul, la câțiva metri de noi am văzut apa albastră a unui lac din care își scotea somnolent capul un crocodil. Sau un aligator – că niciodată nu i-am deosebit prea bine. Ce nu îmi plăcea în toată povestea asta era că, așa adormit cum era, privirea lui era fixată cu nedisimulat interes pe mine.

„O grădină zoologică”, mi-am spus eu. „Asta este explicația! Cineva – și am să aflu eu cine – a profitat de beția mea cumplită de aseară, mi-a dat un somnifer sau un drog și m-a băgat aici, între fiarele astea.” Tocmai mă gândeam că în nici o grădină zoologică din lume leii și crocodilii nu sunt puși în același loc,

când am mai primit un picior în coaste:

— Ai de gând să te trezești odată?

Am privit spre posesoarea vocii. O femeie bine făcută, ca desprinsă din reclamele care te îmbie spre mările sudului, goală-goluță, mă izbea insistent cu piciorul undeva între a doua și a treia coastă. Cu mâinile încerca fără prea mult succes să-și acopere ba sexul, ba sânii exagerat de mari. Încercarea mea de a închide ochii și de a trata toată problema ca pe o prelungire firească a beției de aseară nu a făcut altceva decât să atragă un nou picior în coastele mele.

— Hei, astâmpără-te! m-am răstit la superbul meu vis.

— Trezește-te! mârâi ea șuierat, cu o voce care părea a pluti pe culmile exasperării.

Cum singura mea reacție a fost să mă întind mai bine, a continuat:

— Trezește-te tu, înainte să se trezească leul de sub tine!

Am privit mai bine leul. Deja respira mai rapid și încet-încet părea că începe să se dezmeticească.

La un moment dat a clipit și ochiul dinspre mine s-a fixat asupra mea. Hotărând că visul deja începe să fi puțin cam prea realist pentru gusturile mele, m-am ridicat ușurel, urmărit de privirea lui oarecum curioasă. Deocamdată numai curioasă – deși nu aveam nici cea mai mică idee despre momentul când această curiozitate avea să ia o formă ceva mai agresivă.

— Of, a dat Domnul să te trezești! a spus supărată femeia de lângă mine. Credeam că se va trezi el înaintea ta.

M-am privit nedumerit. Și eu eram la fel de dezbrăcat ca și ea. Ne aflam pe malul unui lac cu ape limpezi și albastre, iar pe plaja din jurul lui se vedeau o sumedenie de animale adormite. Unele începeau să caște prin somn, iar altele se mișcau deja și încercau să se ridice în picioare. Am pășit ușurel peste leu, am prins-o pe femeie de mână și am tras-o mai departe, apoi am întrebat-o:

— Îmi spui și mie ce naiba se întâmplă?

— O să-ți spun, dar hai să facem câțiva pași mai încolo... De asta te-am trezit... Nu prea mai este timp... În curând se vor trezi toate animalele.

Am făcut câțiva pași mai departe de animalele de pe plajă.

— Acum spune! am somat-o eu.

A privit nehotărâtă în jur, ca și cum ar fi căutat o bancă pe

care să ne așezăm. Nu se vedea nimic de genul acesta prin apropiere, așa că a început să vorbească:

— Cred că m-am trezit cu zece minute înaintea ta, a spus ea iritată. Ar fi trebuit să te trezești și tu, să auzi...

— Ce să aud? am întrebat eu, nedumerit. S-a dat un anunț, sau ceva de genul ăsta?

— Nu tocmai un anunț - a făcut ea confuză -, dar abia mă trezisem când, deodată, am simțit așa, ca un fel de bâzâit în cap. Apoi o voce - sau un gând - a început să se audă undeva în interiorul meu. Spunea ceva de genul că de multe ori natura nu știe - prin mutațiile ei genetice întâmplătoare - să-i aleagă pe adevărații stăpâni ai unei planete. Și că ei - dar nu știu cine sunt ei - vor remedia această situație. Vor lua câte un animal din fiecare specie și ne vor pune pe toți în această... cred că a folosit cuvântul... sau, mă rog, conceptul de „arenă”. Pe care nu o vor mai deschide decât atunci când va mai rămâne doar specia care merită... Specia menită să fie stăpâna planetei...

Am privit mai atent în jur, cu ultimele rămășițe ale somnului alungate. Undeva în depărtare se zărea ceva ca un zid translucid, care ocolea de jur-împrejur locul unde ne aflam. Părea un cerc cu diametrul de vreo trei, patru kilometri, pe suprafața căruia fuseseră îngrămădite aproape toate animalele de pe pământ. Ca într-o monstruoasă Arcă a lui Noe. Cu mica diferență că eu nu eram Noe, cârmaciul Arcei, ci un simplu animal. Sau cel puțin așa considerau cei care ne închiseseră aici. Am privit mai bine spre femeie. Frumușică, puțin impertinentă, genul pe care l-aș fi ales fără îndoială să-mi pigmenteze o seară obișnuită - însă nicidecum o parteneră demnă de a înfrunta lei. Dar poate că la fel îi păream și eu ei...

— Ai avut timp să privești mai atent în jur? am întrebat-o eu preocupat. Un adăpost, sau ceva de genul asta, unde să ne refugiem există pe aici? Altfel, nu prea avem nici o șansă împotriva leilor... Sau a crocodililor, am mai adăugat eu când am văzut ochiul reptilei din lac privind din depărtare, cu o fixitate care nu îmi plăcea deloc, drept spre mine.

— Nu știu, nu am apucat să mă uit, a spus ea neajutorată. Cum m-am trezit am început să caut oameni. Apoi, când te-am găsit pe tine, s-a auzit anunțul și am încercat să te trezesc... Crezi că vom reuși? a întrebat ea pe un ton scâncit, și tot aplombul ei părea că se topise dintr-o dată.

— Trebuie să reușim, am încercat eu să-i zâmbesc. Altfel, toată lumea va ajunge să fie populată numai de lei... sau de crocodili.

Am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre zidul translucid din zare. Pe lângă noi mergeau împleticindu-se animale. Din câte se părea, cele de talie mică își reveniseră primele din efectul drogului – sau ce anume va fi acționat asupra noastră. Oricum, majoritatea păreau încă amețite și scuturau din cap ca și cum ar fi încercat să-și alunge amețeala.

Am ajuns lângă zid. Era ca un ecran lăptos, care lăsa să treacă lumina, dar nici o imagine. L-am împins cu mâna. Avea consistența unui cauciuc dur și părea complet insensibil la încercările mele de a-l zgâria sau străpunge cu o creangă. Am încercat să sap la baza lui, dar am întâlnit același material dur peste tot. Oricum, nu aveam unelte să sap. Și nici timp. Cel puțin nu până aveau să se trezească marile carnivore. Sau până să li se facă foame.

— Ce facem? mă întrebă femeia îngrijorată.

— Deocamdată, căutăm un loc în care să ne adăpostim și să fim în siguranță, am răspuns eu și am pornit de-a lungul zidului. Trebuie să găsim ceva... un adăpost în care să stăm până ne hotărâm ce să facem.

În depărtare se zărea un pâlț de copaci. M-am îndreptat cu speranță într-acolo. Deși nu părea o soluție să stăm cocoțați în copaci până ce animalele se vor mânca între ele, cel puțin ne ofereau un refugiu provizoriu. Și dintr-o dată, de după copaci, am văzut ivindu-se două uriașe forme cilindrice. Păreau rezervoare sau așa ceva – dar, oricum, erau primele obiecte care spărgeau monotonia arealului nostru. Da, răpitorii noștri se gândiseră la toate. Erau două rezervoare imense, și când am ajuns mai aproape am văzut că din unul curgea apă. După ce se aduna într-un fel de jgheab, se revărsa peste marginile lui în lacul pe malul căruia mă trezisem eu. În celălalt era un fel de terci gălbui care se golea tot într-un jgheab, a cărui formă mi-a adus aminte în mod neplăcut de o troacă. M-am grăbit să îl gust: era dulceag, destul de plăcut, iar lângă mine se apleca să îl guste și un maimuțoi destul de mare, a cărui privire curioasă nu mi-a plăcut deloc. Nu avea ferocitatea unei gorile, dar, dacă vreodată hrana din jgheab avea să se împutineze, aș fi preferat să nu mă lupt cu el. Și totuși, nu asta era acum problema

urgentă, ci leii. Și tigrii, și crocodilii, de care, nu știu de ce, nu eram deloc convins că se vor mulțumi cu terciul gălbui din jgheaburi, deși probabil conținea toate substanțele nutritive de care aveam nevoie. Mai întâi, trebuia rezolvată problema unui adăpost...

— Putem încerca să construim o colibă și să..., a spus femeia timid, apoi, privind spre leul care între timp se sculase și privea buimac în jur, a abandonat ideea.

Cu ce aveam la îndemână nu se putea construi nici o colibă care să reziste unui leu flămând, de asta părea și ea convinsă.

Și nici o plută ca să ne retragem în mijlocul lacului. Arme? O creangă ceva mai solidă, pe care o găsisem ceva mai devreme pe jos, sub copaci. Bună la o adică pentru un câine – dar nu pentru un leu sau pentru tigrul siberian care adulmeca deja pe malul lacului, pufnind nemulțumit.

„O idee! Trebuie să îmi vină o idee, altfel suntem pierduți!” îmi repetam eu, și atunci privirea mi s-a oprit pe cele două rezervoare. Erau aproape lipite unul de altul și între ele era un spațiu de câțiva centimetri. Când am trecut printre copaci am văzut un trunchi de copac ceva mai gros. M-am repezit înapoi, sperând să nu fie prea târziu și să nu găsesc leul tolănit peste el. L-am luat pe umeri și, încovoiindu-mă sub greutatea lui, l-am sprijinit de cele două rezervoare. De la capătul lui până la marginea de sus a bazinelor era mai puțin de un metru. L-am făcut semn femeii să urce înainte, iar apoi m-am urcat și eu, trăgând și trunchiul după noi pe rezervor.

Platforma de pe bazine avea vreo șase metri diametru și la o adică ne putea servi destul de bine drept adăpost, o vreme.

Am întins mâna spre femeie:

— Acum putem face în sfârșit cunoștință. Mă numesc Paul...

— Eu, Laura, a spus ea.

M-a privit circumspect, apoi a adăugat:

— Și așa mai vrea să îți spun că nu mi-a plăcut cum m-ai pipăit când m-ai împins pe capacul rezervorului. În ciuda condițiilor în care ne aflăm, vreau să păstrăm o atitudine civilizată... Țin să îți spun că am un prieten foarte bun, cu care mă voi căsători în curând și căruia vreau să-i rămân fidelă indiferent de situație...

Am rămas siderat. Cu leul mârâind pe la picioarele noastre, numai de ea și de formele ei – altfel, destul de apetisante – nu-

mi mai ardea.

— Crede-mă că nu este momentul să te gândești la așa ceva...

— Așa spuneți voi, bărbații, „că nu este momentul”, dar tot timpul vă gândiți la așa ceva, a mai spus ea îmbufnată și a sărit pe bazinul alăturat, cel care furniza apă.

— La noapte am să dorm aici ca să fiu mai în siguranță, a mai decretat ea și s-a apucat să rupă crengi din copacul care își întindea frunzele până deasupra bazinelor, încercând să își încropească un pat.

Am ridicat din umeri și am început să privesc peisajul de sub mine. Se părea că toate animalele, fără excepție, se treziseră. Nu știu cum fusese receptat de ele mesajul de luptă pentru cucerirea supremației asupra planetei, dar nu se vedea încă nici o încăierare. Nu eram zoolog și nici biolog, dar nu mă îndoiam că o asemenea aglomerare de animale pe numai câțiva kilometri pătrați avea să ducă în curând – cu sau fără îndemnuri războinice – la un adevărat masacru. Leul pe care îmi odihnisem eu capul se plimba nehotărât pe sub bazine. Deși din jgheab apa se scurgea în lac, nu exista nici o urmă de îndoială că locul de sub bazine se va aglomera în curând, pentru că lacul avea malurile destul de abrupte, iar acolo unde mă trezisem eu – și unde era mai accesibil – se vedea cum stă la pândă crocodilul.

Nu s-a mai întâmplat nimic până la căderea întunericului, și ne-am culcat într-o atmosferă mai degrabă încordată, fiecare pe bazinul lui. Am dormit – un somn agitat, din care m-au trezit țipetele ascuțite ale Laurei. Abia se luminase puțin, dar vedeam destul de bine bazinul de apă pe care dormise ea.

Un maimuțoi – și părea chiar cel care ne privise lung la jgheabul cu mâncare – încerca să o violeze pe fată. Cel puțin așa se părea din locul unde eram eu.

— Ajutor! Ajută-mă, la naiba, să dau chestia asta oribilă jos de pe mine! țipa Laura disperată și îl pocnea cu sete pe maimuțoi.

Am luat o creangă și, folosind-o ca pe un ciomag, l-am lovit pe maimuțoi în tâmplă. S-a ridicat clătinându-se și a vrut să se repeadă spre mine, dar s-a împiedicat de una dintre crăcile întinse de Laura pe post de pat și s-a prăbușit greoi peste marginea bazinului. S-a auzit o bufnitură seacă și, când ne-am repezit să vedem ce se întâmplă, a mai zvâcnit numai de câteva

ori din picioare, apoi a rămas țeapăn între jgheaburi.

— De ce nu ai venit mai repede? a strigat ofensată Laura. Stăteai acolo și te uitai la bestia aia cum mă maltrata...

— Speram că o să-l convingi să te lase în pace dacă îi spui că vrei să îi rămâi fidelă prietenului tău, am răspuns eu mușcător. Trebuia să-i ceri și lui să se poarte civilizată...

Deși maimuțoiul a fost primul mort din acest ciudat război, a fost parcă și un fel de semnal de începere a măcelului. Dacă leul s-a păstrat într-o regală expectativă, tigrul siberian părea că ucide numai pentru propria-i plăcere. De parcă ar fi ascultat de îndemnul glasului pe care spunea Laura că îl auzise. Ca și cum ar fi vrut să rămână singurul stăpân al planetei. După cinci zile, se părea că mai rămăseseră în viață numai marile carnivore. Și crocodilul, care aștepta în lac, răbdător, deznodământul. Coboram tot mai rar după apă și după terciul acela gălbui, apoi trăgeam după mine precaut trunchiul de copac. Uneori mă gândeam că fără bazine am fi ajuns și noi de multă vreme pradă marilor carnasiere. Între timp, relațiile mele cu Laura au devenit mai normale, și chiar s-a obișnuit cu ideea că, dacă vom supraviețui acestei încercări, probabil vom fi părinții noii lumi. Un fel de Adam și Eva moderni, presupunând că vom fi lăsați să refacem mitul...

Așa au trecut mai bine de două săptămâni și din mulțimea de animale care aglomerau altădată malurile lacului se mai zăreau acum numai trei: leul, tigrul siberian și crocodilul. Se pândeau reciproc și amâneau cat se putea de mult deznodământul, ca și cum și-ar fi dat seama că erau ultimii reprezentanți ai regnului animal de pe Terra.

Finalul a venit oarecum brusc și ne-a uimit pe amândoi. Tigrul, mereu flămând, mereu în căutare de hrană, după ce a încercat zadarnic să se înfrupte din cadavrul pe jumătate descompus al unui coiot, a trecut ceva mai aproape ca de obicei de teritoriul crocodilului. Acesta, cu o mișcare lentă, mult încetinită de postul îndelungat, s-a repezit la tigrul. L-a prins de o labă din față și a încercat să îl tragă în lac. Numai că marele tigrul siberian nu era chiar una dintre căprioarele cu care fusese obișnuit crocodilul. Săgetat de durere, tigrul s-a smuls din gura crocodilului, și pe malul lacului s-a pornit o bătaie cumplită. Atras de zgomot, s-a apropiat și leul, dar s-a păstrat la o distanță prudentă. Stârnit de mirosul sângelui, în cele din urmă

a intrat și el în luptă, însă de la distanța la care eram nu vedeam prea bine cine pe cine sfâșie. Alianțele s-au făcut și desfăcut rapid, dar singurul care a mai putut părăsi malul lacului a fost tigrul siberian. Oricum, a murit și el în cursul după-amiezei... și, din câte se părea la o primă vedere, rămăseserăm singurii supraviețuitori ai arenei.

— Crezi că ar trebui să coborâm în arenă și să ucidem și micile crustacee – sau ce o mai fi în viață pe jos? m-a întrebat a doua zi Laura, văzând că victoria noastră nu era încă luată în considerare de nimeni.

— Sau poate că ar trebui să strigăm, să audă și arbitrii...

În noaptea aceea, învingători fiind și strângând-o în brațe, mi-am amintit cum sunase anunțul: „Până ce va rămâne în viață doar specia care merită”.

Oare ce mai așteptau de la noi paznicii noștri? Un gând cumplit m-a fulgerat dintr-o dată: dacă ei sunt cumva asexuați? Dacă ei nu știu nimic despre dimorfismul sexual? Nu ne-ar considera pe mine și pe Laura ca făcând parte din specii diferite – așteptând să ne ucidem unul pe altul?

BLA-BLA-BLA, DOMNULE GENERAL

Betty, nevastă-mea, tocmai îl culcase pe micul Bill, băiețelul nostru de aproape un an, rugându-mă să fac liniște până adoarme, când am auzit soneria de la intrare. Intrigat – era aproape zece seara și nu prea eram obișnuiți cu vizite la ora asta –, m-am dus să deschid. În fața ușii aștepta un colonel, care, din câte mă pricep eu la uniforme, părea a fi din armata aerului. În spatele lui așteptau o mulțime de soldați, care mă priveau impasibili. În întunericul străzii mi s-a părut că zăresc și umbrele unor blindate ușoare, dar nu am putut să mă uit prea bine pentru că ofițerul mi se așează în față.

— Bună seara, spuse el, și în glas i se simțea o ușoară încordare. Nu vă supărați, îl căutam pe domnul William Clemens.

Am zâmbit vinovat.

— Cred că este o greșeală la mijloc, domnule colonel, am spus eu, cu ochii la armele soldaților. Mă numesc Robert Clemens și aici nu locuiește nici un William Clemens...

Colonelul păru o clipă derutat și se întoarse întrebător spre un căpitan care stătea în penumbra scării. Acesta dădu din umeri și spuse:

— Strada Rozelor, numărul 5. Aici este, domnule colonel!

Colonelul se întoarse țeapăn spre mine:

— Vrem să-l vedem imediat pe domnul William Clemens! Vă atrag atenția că suntem într-o misiune oficială și că orice obstrucție din partea dumneavoastră vă poate cauza mari neplăceri.

— Dar, domnule colonel, nu înțelegeți că..., am început eu să-i explic și m-am oprit brusc.

Pe fiul meu îl cheamă de fapt William, William Clemens, dar, cum noi îi spunem Bill, nu mi-am dat seama de la început. Nu mă puteam gândi la el ca la un domn! Dar sigur că nu pe el îl căuta armata aerului. Probabil că era o confuzie la mijloc. Am

răsuflat ușurat:

— Ei bine, am început eu să spun aproape vesel, adevărul este că locuiește aici un William Clemens, dar nu cred că pe el îl căutați. Are abia un an...

Un zâmbet strâmb apăru pe fața colonelului, care se întoarse și făcu un semn scurt spre cei din spatele lui. În câteva clipe soldații s-au strecurat în tăcere, ca niște umbre, pe lângă noi. Păreau foarte pricepuți, nu făceau nici un zgomot, iar privirile le alunecau experte prin cotloanele de unde putea pândi vreo primejdie.

Mărturisesc că toate acestea m-au lăsat pur și simplu fără grai. Când mi-am revenit cât de cât, am întrebat cu o voce pe care abia mi-o recunoșteam:

— De ce îl căutați, domnule colonel? Îl arestați?

Pe fața aspră a colonelului apăru un zâmbet îngăduitor. Intră după mine în casă, nu înainte de a mai privi o dată spre cei câțiva soldați care rămăseseră de pază afară. Abia apoi se întoarse spre mine:

— Dimpotrivă, domnule Clemens, dimpotrivă. Din acest moment, noi trebuie să facem totul pentru a asigura securitatea fiului dumneavoastră.

Atrasă de zgomot, din dormitor ieși soția mea, care, văzând soldații ce ocupau poziții strategice în mica noastră sufragerie, făcu ochii mari.

— Fiind părinții domnului William Clemens, se grăbi colonelul să răspundă întrebării mute din privirea ei, cred că nu are rost să vă ascund scopul vizitei noastre. Supercalculatorul Guvernamental, pe baza testelor care se fac lunar în creșe, grădinițe și școli, a descoperit că fiul dumneavoastră este un adevărat geniu militar, obținând punctajul maxim la toate probele. Guvernul a hotărât, ca o recunoaștere a meritelor lui excepționale, să-i acorde gradul de general și să-i încredințeze, în aceste clipe grele pentru națiune, comanda supremă.

Am deschis de câteva ori gura fără să pot spune nimic. Un hohot jalnic de râs a fost tot ce am reușit să scot în cele din urmă.

— Sunteți nebuni, fără îndoială, a spus scurt Betty, exprimând poate cam prea direct exact ceea ce gândeam și eu.

— Doamnă, se întoarse ofensat colonelul spre ea, faptul că sunteți mama celui mai mare geniu militar din istorie nu va da

dreptul să vă îndoiiți de hotărârile Guvernului...

În timp ce noi discutăm, căpitanul se strecurase neobservat în dormitor, de unde reveni cu micul nostru Bill, ținându-l grijuliu, ca pe un trofeu de mare preț. Bill clipea somnoros, privind nedumerit la forfota din jur. Dând cu ochii de Betty, întinse mâinile spre ea și începu să gângurească: „bla-bla-bla”, de fapt singurele sunete pe care reușea să le pronunțe clar, cu toate că se apropia, așa cum am mai spus, de vârsta de un an.

Colonelul se întoarse radios spre mine:

— Ați auzit?! Ați auzit ce a spus?! „Bla-bla-bla”. Extraordinar! Domnul general cunoaște fără să-i fi spus nimeni codul pentru declanșarea atacului nuclear. Și vă mai îndoiiți de geniul lui militar...

Am tresărit:

— Vreți să spuneți, domnule colonel, că...

— Exact, îmi confirmă colonelul temerile. Pentru o mai mare siguranță, atacul nuclear nu poate fi declanșat decât prin pronunțarea de către o anumită persoană a unui cuvânt de cod în fața unui microfon, astfel că nu există riscul ca o mână criminală să apese pe buton. De azi înainte, în camera de comandă, în fața microfonului va sta fiul dumneavoastră. Îi vor fi furnizate toate datele de care are nevoie... El va fi cel care va hotărî, bineînțeles, dacă situația o va impune, un atac nuclear. E o mare cinste pentru dumneavoastră, sper că vă dați seama.

Între timp, căpitanul reușise să-l dezbrace pe micul Bill de pijamalele albastre în care îl culcase Betty și se străduia să îl îmbrace cu o uniformă pe măsura lui. Vestonul nu reuși cu nici un chip să îl îmbrace, așa că a fost nevoit să apeleze la Betty, care, cu ochii în lacrimi, îl îmbrăcă pe micul nostru general.

— Nu trebuie să plângeți, doamnă Clemens, interveni împăciuitoare colonelul. Trebuie să fiți mândră, să fiți conștientă de marea cinste care vi se face...

— Dar, domnule colonel, îl întrerupse Betty, acestea sunt singurele sunete pe care le spune clar Bill. Și le spune aproape tot timpul... Când vede o jucărie nouă, de exemplu...

— Adevărat, doamnă Clemens? Interesant, foarte interesant... Ai auzit, căpitane? Jucării... cât mai multe și cât mai noi... Să avem o rezervă consistentă...

Făcu un semn, și toți ieșiră afară grăbindu-se spre blindate. Pe Bill îl ducea cu grijă în brațe căpitanul. Am ieșit și noi în prag.

— Și când îi este foame spune „bla-bla-bla”, domnule colonel, strigă Betty în urma lor...

Colonelul se întoarce spre noi pentru o clipă, apoi face un semn de rămas-bun și se urcă în șeniletă.

Blindatele mugiră scurt și dispărură după colț, lăsând în urma lor doar un nor întunecat de praf care se așeza domol sub razele palide ale lunii.

— Și când vrea afară, domnule colonel, șoptea Betty tot mai stins. Și când se plictisește, și când se sperie, și când îi este somn...

Am întors-o spre mine și i-am îngropat fața în umărul meu. Voiam să o liniștesc, dar voiam mai ales să nu vadă lungul șir de șobolani care ieșea din magazia părăsită, îndreptându-se spre munții din zare...

O IPOTEZĂ APROAPE ABSURDĂ

Totul a început o dată cu un serial de la televizor în care o prințesă destul de sexy și de drăguță făcea tot felul de minuni cu ajutorul unui inel magic pe care doar îl răsucea pe deget și obținea tot ce voia. Serialul a fost apreciat de toată familia așa cum se cuvine; mai ales de fiul meu mai mare, după cum se va vedea. Mi-am dat seama de asta într-o seară, când soția m-a întrebat:

— Ai căutat ceva în cutia cu bijuterii?

Cutia cu bijuterii era doar un eufemism sub care se ascundea de fapt o banală casetă de lemn plină cu cercei, mărțișoare și inele, mai mult sau mai puțin aurite.

La răspunsul meu negativ, nevastă-mea i-a chemat pe cei doi copii, care, nevinovați, se pregăteau de culcare, și i-a supus unei anchete-fulger, duble, mixte și încrucișate, pentru a cărei rețetă CIA ar plăti bani grei.

— Auzi, îmi comunică ea după un timp rezultatele anchetei, fiul nostru mai mare a vrut să vadă dacă în cutie nu găsește cumva și un inel vrăjit ca al prințesei din serial!

— Și? A găsit? Întreb eu nevinovat. Știi, pentru carburatorul acela... Poate îmi face el rost...

Nevastă-mea pufnește scurt și mă străpunge cu laserul privirilor ei verzi, lungimea de undă 5.200 de angstromi, cum obișnuiește atunci când nu apreciază îndeajuns umorul glumelor mele.

Episodul, o dată încheiat, l-am uitat fără să-i dăm prea mare importanță. Și poate că nu ne-am fi reamintit prea curând de el, dacă ulterior, câteva zile la rând, televiziunea nu ne-ar fi răsfățat cu fascinante spectacole de circ în care scamatori și magicieni se întreceau care mai de care să ne impresioneze cu numerele lor.

Zile și zile în șir, l-am văzut apoi pe fiul meu mai mare cum, sub privirile sceptice ale mezinului, scutura o baghetă de lemn,

bolborosind tot felul de cuvinte și încercând, după cum mi-a explicat mai târziu, să facă și el o scamatorie, una cât de mică. Toate acestea au durat până când, exasperată, scumpa mea consoartă mi-a cerut ferm să scot la iveală talentul meu de pedagog și să-i lămuresc o dată pentru totdeauna pe copii că nu există magie neagră, și nici de altă culoare.

Am cerut o cafea mare și tare, un pahar din rezerva de Martini, păstrată pentru ocazii deosebite, și asta mi se părea o ocazie destul de deosebită, apoi m-am așezat într-un fotoliu să meditez. Insinuările consoartei cum că aș fi moțait sunt complet nefondate, lucru demonstrat de altfel și de ingeniozitatea soluției pe care am găsit-o. Și anume, m-am gândit să-i fac fiului meu o scamatorie bazându-mă pe iuțeala mea de mână și pe neatenția lui – în fond are numai șase ani –, urmând ca apoi, explicându-i mecanismul acestei scamatorii, să ajung la o generalizare și să-l lămuresc definitiv.

Concret, am procedat în felul următor: am luat unul dintre butonii de argint filigranat, cu monograma mea pe ei, pe care mi-i făcuse cadou nevastă-mea pe când îmi era numai logodnică, m-am făcut că nu aud cum exclamă: „Sper să nu-l faci să dispară de tot!”, l-am înfășurat apoi într-un batic, am rostit de câteva ori „abracadabra”, am scuturat baticul și am aruncat cu o mișcare elegantă butonul sub pat, iar baticul i l-am dat fiului meu să-l examineze.

— Ai reușit! strigă el încântat. Nemaipomenit! Ai reușit, tată!

Da, reușisem, numai că reușisem puțin prea bine, astfel că, oricât am căutat apoi butonul, nu l-am mai găsit. Eu intenționasem, așa cum am mai spus, să-l arunc sub pat, dar nevastă-mea a fost de părere că l-am aruncat pe geam, care, din nefericire, era deschis. Faptul fiind consumat, am înfruntat cu bărbăție furtuna de gradul opt care s-a abătut asupra noastră și ne-am retras în curte să batem covorul, căruia i-am produs cu această ocazie, deși era complet nevinovat, o uzură suplimentară de cel puțin 30%. Când să terminăm, fiul meu cel mare se apropie de mine și-mi șoptește:

— Știi ce cred eu, tată?

Cum întotdeauna am fost pentru dialogul deschis între generații, l-am îndemnat să-și spună oful.

— Cred, îmi șoptește el pe un ton misterios, că tu ai trimis butonul în țara basmelor, dar ai uitat formula magică și nu-l mai

poți aduce înapoi. Dar nu fi supărat, tată... Dacă aflu formula, ți-l aduc eu înapoi... Numai să nu-i spunem nimic, dar absolut nimic mamei...

Nu i-am spus nimic, mai ales că mă săturasem până peste cap de subiectul ăsta. Chiar și când, peste câteva zile, fiul meu a găsit butonul, i-am interzis categoric nevaste-mi să-și desfășoare talentele de anchetator, mai ales că puștiul susținea cu încăpățănare că l-a adus de „dincolo”, din țara basmelor.

Poate că totul ar fi rămas așa și toată povestea ar fi fost uitată, dacă în seara următoare nu m-ar fi așteptat nevastă-mea la ușă, privindu-mă înspăimântată când am intrat. La întrebarea mea precipitată, a deschis numai mâna, incapabilă să scoată vreun cuvânt: în palma ei, trei, da, trei butoni străluceau mat.

— Unul l-am găsit azi sub șifonier când am făcut curat, a reușit să-mi spună într-un târziu.

I-am luat în mână și i-am privit. Unul dintre ei, și acum sunt sigur că era cel pe care îl găsisese puștiul, avea literele monogramei inversate, ca privitye într-o oglindă, lucru pe care nu-l observasem până atunci...

*

...E noapte târziu... Rezerva de Martini e și ea pe terminate... Poate și din cauza acestui fapt, tot felul de ipoteze care mai de care mai ciudate îmi dau târcoale. La ora asta, pot să admit chiar existența unor universuri paralele, pliate, încrucișate, chiar înșurubate dacă vrei, dar cum să admit că un copil de șase ani poate construi o punte de legătură între ele? Pot să admit chiar și că nu calea tehnologică este cea care duce la celălalt univers. Dar ca să aduci ceva dintr-un univers paralel numai cu puterea gândului ar trebui o voință extraordinar de puternică, de antrenată. Dar de unde antrenament și voință la un copil de șase ani? Imaginație, da, dar voință... Și atunci mi-am adus aminte de un text scris de Emile Coue cu aproape o sută de ani în urmă:

„Principala caracteristică a ființei umane nu este voința, ci imaginația, și întotdeauna aceasta din urmă iese învingătoare... când omul și-a găsit un scop și acesta este extraordinar de motivat, subconștientul găsește mijloacele de a-l duce la capăt”.

Aceasta era ceea ce el numea legea finalității subconștiente...

Da, oricât ar părea de absurd, cred că acesta este răspunsul... Poate că nu este nevoie de o voință foarte puternică pentru a deschide poarta dintre lumi, ci numai de imaginație și de convingerea fermă că acest univers paralel există. Ce-i drept, el îl spunea lumea poveștilor, dar era ferm convins de existența lui.

E o ipoteză aproape absurdă, recunosc, dar oare strălucirea mată a celor trei butoni din fața mea nu este cel puțin la fel de absurdă?

DILEMA

Stimată redacție,

Știu că sunteți o revistă literară și că, în consecință, nu vă ocupați decât ocazional de probleme științifice, dar cum prin câteva articole interesante, apărute în ultimele numere, ați dovedit un interes major față de problemele care se află oarecum la limita dintre posibil și imposibil, îndrăznesc să vă deranjez cu o problemă care mă frământă și căreia sper să mă ajutați să-i găsesc rezolvare.

Mă numesc Adamescu Vasile și sunt elev în clasa a XII-a la un liceu de matematică-fizică. Sunt un pasionat al literaturii științifico-fantastice și mai ales al literaturii care tratează problemele călătoriei în timp. Pot spune că am citit tot ce am găsit în legătură cu acest subiect, începând cu Wells și terminând cu autorii contemporani. Am luat chiar o hotărâre care poate părea hazardată la prima vedere, și anume să-mi dedic întreaga viață acestui subiect. Neexistând – încă – o facultate cu un profil adecvat, m-am hotărât ca la terminarea liceului să dau examen la o facultate de fizică, și sper că voi învăța suficient de bine ca să pot rămâne în cercetare. Poate părea un vis utopic, dar să nu uităm că „strămoșii” anticipației își plasau în anul 2000 cele mai îndrăznețe vise ale lor, iar anul 2000 nu numai că a venit, dar a și trecut cam de multșor. O dată luată această hotărâre, am început să mă gândesc la perspective: aparatul matematic modest de care dispun în prezent nu-mi permite să întrevăd nici măcar cu aproximație în ce direcție îmi voi axa cercetările, dar asta nu mă putea împiedica să visez... Da, visam cu ochii deschiși, gândindu-mă la perspectivele minunate care urma să se deschidă în fața mea, în fața omenirii de altfel, o dată pusă la punct mașina timpului. Dar, mă întrebam eu când mă cuprindea îndoiala, oare voi reuși vreodată să-mi împlinesc visul? Și, dacă voi reuși, când anume

se va întâmpla asta? În 2020? În 2040? Acestea erau întrebările care mă frământau, și de la întrebări până la răspuns nu a fost decât un singur pas, după cum veți vedea.

Țin un jurnal zilnic și, odată, în timp ce îl completam, mi-a venit o idee: ce-ar fi – m-am întrebat eu – dacă aș nota în jurnal că am fost vizitat de mine însumi cu o mașină a timpului?! Bineînțeles, sunt conștient de faptul că nu am cum să mă oblig să vin, sunt conștient de faptul că nu pot să dispun de voința cuiva din viitor, chiar dacă acel cineva sunt eu însumi. Dar, în același timp, nu mă îndoiam că, dacă voi ajunge vreodată în posesia unei mașini a timpului, mi se va face milă de mine și de frământările mele și îmi voi face o vizită! Zis și făcut! Am așteptat o zi ca să fiu singur acasă, ai mei pleaseră pentru câteva zile prin nordul Ardealului pe la rude, iar eu am notat în jurnal numai atât: „Am primit în noaptea asta o vizită pe care o așteptam de mult. Visul meu cel mai scump s-a împlinit!”. (Am ales ca moment al întâlnirii noaptea, pentru ca mașina timpului să nu fie zărită de nicaiva vecini curioși.) Nu mai spun că în noaptea cu pricina nu am dormit deloc și îmi venea să îmi dau cu pumnii în cap că nu am precizat în jurnal o oră anume pentru întâlnire, ca să nu fiu nevoit să mă perpelesc toată noaptea așteptând. Ba, de la o vreme, mi se părea că aud tot felul de zgomote suspecte și-mi treceau prin minte tot felul de patrule ale timpului care veneau să mă pedepsească pentru sacrilegiul de a fi încălcat cine știe ce severă legislație temporală. Ce să vă mai spun? Până la urmă, nu am fost vizitat de nimeni, deși la un moment dat mi s-a părut că cineva încearcă clanța de la ușă, dar, sincer să fiu, mi-a fost frică să mă duc să văd.

Mă consolaseră cu gândul că experiența nu a reușit, dar dimineată, când am vrut să ies afară, am găsit o foaie de hârtie care fusese băgată pe sub ușă în timpul nopții. Era nesemnată și pe ea scria numai atât: „Puștiule, ești un prost! De ce nu ai deschis?”.

O să-mi spuneți: „totul e clar, experimentul a reușit”! Păi, nu e totul chiar atât de clar, că dacă era nu vă mai deranjam eu pe dumneavoastră. Nu știu cum să vă expun mai departe datele problemei ca să nu mă înțelegeți greșit. Vedeți, am o vecină mai mare ca mine cu un an, Nicoleta, care este deja studentă la

Academia de Teatru și Film. În câteva ocazii i-am dat de înțeles că persoana ei nu mi-ar fi chiar indiferentă, dar ea era foarte evazivă în relațiile cu mine, astfel că nu am putut să-mi dau seama de adevăratele ei sentimente. Dar nu asta este important, ci faptul că atunci când venea în vacanțe acasă mai obișnuia să intre pe la mine când eram singur, dar să nu vă imaginați cine știe ce, repeta vreun rol și venea să-mi ceară părerea. Mă întreb deci: dacă ea a scris biletul? Ce-i drept, nu a mai venit niciodată pe la mine noaptea, dar, știu eu, cu firea asta ciudată a artiștilor, te poți aștepta la orice... Poate realizase atunci vreo interpretare deosebită a unui rol și voia să mi-o arate, a încercat la ușă și văzând că nu-i deschid a plecat. Am vrut să o întreb dimineată, dar plecase deja la București, iar între timp subiectul a devenit tabu și totul s-a complicat nițel prin faptul că măgarul de frate-meu (vă rog să mă iertați, am uitat că sunteți o revistă literară) a descoperit notița din jurnal și le-a arătat-o bătrânilor. Vă închipuiți că a urmat un scandal monstru: cine a fost la tine, ce vizite primești tu noaptea, ce vis s-a împlinit?... Ba, ca să fie tacâmul complet, s-au dus și la vecini (informați tot de istețul de frate-meu), că: „zvăpăiata voastră ne-a sedus copilul și peste numai câteva luni are examen etc., etc.”. Mai ceva ca în „Romeo și Julieta”, zău așa...

O să concluzionați: totul e clar! E opera zvăpăiatei! Păi, nu e chiar așa clar, pentru că între timp am reușit să stau de vorbă cu ea, și neagă cu hotărâre orice amestec (ce-i drept, după tot scandalul iscat acum, are toate motivele), dar, cum mare bază pe spusele ei tot nu pot pune, eu tot nelămurit rămân. Vă trimit, așadar, alăturat foaia de hârtie cu pricina și vă rog, dacă se poate, să mă ajutați supunând hârtia la o analiză chimică sau în alt mod în care credeți de cuviință că i s-ar putea stabili vechimea și proveniența.

Dacă veți ajunge la concluzia că biletul provine din viitor (și numai în acest caz), vă rog să trimiteți rezultatele analizelor și pe adresa părinților mei.

Cu stimă și mulțumiri anticipate,

Vasile Adamescu

IUBITUL MEU DIN ALTĂ LUME

Eram foarte obosită. Nu vreau să-mi caut scuze pentru grăbitul meu mariaj, dar adevărul este că în seara aceea eram extrem de obosită. Pregăteam un spectacol, și maestrul Visu nu era mulțumit cum ieșea rolul meu. Nici eu nu eram! Trebuia să interpretez rolul unei fete, Violeta, dintr-o piesă suficient de anostă ca să n-o mai amintesc. O fată cam frivolă și flușturistică, care nu-mi ieșea. Pur și simplu nu puteam intra în rol.

— La naiba, Nicoleta! se înfură maestrul. Parcă ai fi o pudică fecioară din secolul trecut. Tu nu știi ce-i ăla un zâmbet frivol?! Orice fată de azi ar trebui să știe...

Epuizată, l-am rugat de câteva ori să mă schimbe. În fond, nu era un spectacol care să conteze pentru vreun examen. Era ceva făcut așa, pentru amorul artei. Dar nu aveam cu cine vorbi. Mă privea transfigurat când îi ceream să dea rolul altcuiva:

— Nici să nu te gândești... Eu pe TINE te văd în rolul ăsta...

Discuțiile noastre degenerau de multe ori în ceea ce s-ar putea numi ceartă, dar nu am reușit să-l conving să-și schimbe părerea. În seara cu pricina, l-am rugat pe colegul care interpreta principalul personaj masculin să rămână puțin după plecarea celorlalți să mai repetăm. A oftat din greu și a rămas, dar totul a fost degeaba: ceva nu mergea.

Am ajuns acasă frântă; poate nu atât de obosită, cât dezamăgită. Ca niciodată, începeam să mă întreb dacă nu cumva am greșit dând la teatru. Dacă nu cumva a fost doar un capriciu de moment căruia nu i-am știut rezista. Peste numai un an, mă gândeam eu, aveam să termin cu ucenicia. Actoria urma să-mi fie munca de zi cu zi, nu va mai fi loc de mofturi și de experimente. Ce voi face dacă voi întâlni și alte cazuri când nu voi putea intra în rol? Frământată de asemenea gânduri, am închis ușa în urma mea, m-am trântit pe pat și am început să plâng. Poate dacă aș fi avut timp să plâng mai mult m-aș fi

liniștit de tot, dar așa...

La început, nici nu am auzit că-mi bate cineva la ușă; abia când bătăile s-au întetit m-am dus să deschid. Era Vasile, un bun prieten din copilărie, student și el la Facultatea de Fizică și care mai obișnuia din când în când să vină pe la mine. Era mai mic decât mine cu un an și de multe ori mi-am spus în sinea mea că mă place, dar niciodată nu mi-am închipuit că mă iubește cu adevărat, mai ales că nu-mi amintesc să-l fi încurajat vreodată. Era o fire ciudată, crisalida din care apare soiul acela de savanți geniali și distrați. Dovadă că nu mă înșel a fost faptul că nici nu a observat că sunt plânsă atunci când i-am deschis. S-a mulțumit să privească distrat în jur căutând un loc unde să se așeze.

— Stai bine aici, ce-ți pasă?! a mormăit el privind posac în jur.

Mica mea cămăruță - stăteam cu chirie la o văduvă - nu mi se părea chiar așa de grozavă, dar, ca de obicei, noi doi nu prea ne potriveau la păreri.

— M-am gândit la ceva, poate ți convine și ție, a continuat el abrupt. Nu pot învăța ca lumea la cămin, e prea gălăgie, și m-am gândit: ce-ar fi să mă lași să stau la tine. Te-aș mai ajuta la roluri, ca pe vremuri...

Am sărit în sus cât am putut de indignată:

— Ascultă, Don Juan, să știi că rolul Violetei l-am primit pentru că am fost obligată, nu pentru că aș avea ceva din caracterul ei.

Mi-am promis în sinea mea să nu-l mai iau la nici o repetiție. Vasile se înroșise tot.

— Ei, și tu, îngână el, ce-ți închipui? Bineînțeles că aș plăti jumătate din chirie și...

Aș fi vrut să am puterea să mă ridic și să-i deschid cu un gest teatral ușa - dacă tot eram la teatru -, dar deja mă umfla râsul. Iar bătea Vasile al meu câmpii.

— De fapt, nu asta am vrut să spun, adică, ba da, am face economie și la finanțe, dar voiam... Vezi tu, cum să-ți spun să nu mă înțelegi greșit... Așa, cu acte în regulă, să nu crezi...

Era roșu la față și transpirat cum nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Aș fi vrut să râd, dar surpriza mă amuțise. Dacă nu mă înșelam eu, asta ar fi trebuit să fie o cerere în căsătorie. Cam originală, ce-i drept, dar oricum prima mea cerere în

căsătorie. Nu m-am putut stăpâni să nu-l tachinez, simțeam nevoia să-mi pun gândurile în ordine, și asta mi-ar fi oferit un scurt răgaz.

— Deci, i-am spus eu cu un ton pe care-l voiam sarcastic, din câte înțeleg eu, tu propui să ne căsătorim din cel puțin două motive: nu poți învăța la cămin și pe deasupra am face și ceva economie la chirie. Ți se pare suficient ca să întemeiezi o familie?

— Cum poți să spui așa ceva? mormăi el. Doar știi că te iubesc! Te-am iubit întotdeauna... De când eram mici și tu nici nu te uitai la mine...

M-a înduioșat; poate m-a impresionat văzând că cineva are nevoie de mine, care eram în acele momente atât de nesigură, de neajutorată.

— Ce vor zice ai noștri, Vasile? am întrebat eu, ca o ultimă piedică, deși știam și eu, și el că asta era cea mai neînsemnată.

Ochelarii i-au sclipit vesel.

— Dă-i încolo, a zâmbit el. Vino să te sărut!

Peste nici două săptămâni, eram căsătoriți. Nu știu dacă datorită lui Vasile, care într-adevăr mă ajuta la rol, dar am reușit până la urmă să o interpretez destul de veridic și pe Violeta. În rest, parcă nu s-ar fi schimbat nimic; celor de acasă am hotărât ca pentru început să nu le spunem: speram ca timpul să le aranjeze pe toate. Uneori, stând în pat și așteptându-l pe Vasile să vină la culcare, aveam câte o clipă de îndoială: parcă nu asta era dragostea pe care o așteptasem. Nu, nu visasem ca alte fete prinți îmbrăcați în alb, călare pe cai la fel de albi și care să vină să mă răpească, dar parcă totul în proaspăta noastră căsnicie era prea calm, prea... domestic. Aș fi dorit despărțiri romantice, piedici de netrecut în calea iubirii noastre, pe care noi să fim nevoiți să le învingem. În orice caz, ceva care să mă tulbure, să mă schimbe, să mă destrame... Se vede treaba că asemenea vise sunt sortite să rămână numai vise, pentru că eu mă obișnuiam tot mai mult, cu fiecare zi care trecea, cu noul meu statut de tânără căsătorită. Mă obișnuiam și cu Vasile, dar mai ales cu ideile lui ciudate, pentru că avea idei cu duiumul, una mai trăsniță ca alta. În fiecare seară petreceam ore întregi aplecat peste calcule pe care eu nu le înțelegeam, căutând distorsiuni temporale și universuri paralele. Uneori, încerca să-mi explice și mie frumusețea universurilor paralele, care, susținea el, din

punct de vedere teoretic sunt perfect posibile. Ba mai mult, conform unei teorii pe care se străduia să o elaboreze, dacă s-ar admite existența universurilor paralele, multe neclarități și neconcordanțe din fizica modernă și-ar găsi o elegantă rezolvare.

— Îți dai seama, spunea el, că fiecare dintre noi are dincolo o copie care are aceleași gânduri, aceleași năzuințe ca și noi? Și suntem sortiți să nu putem intra niciodată în legătură unii cu ceilalți... E ceva fantastic și uluitor în același timp...

— Nu crezi că e mai bine așa? Încercam eu să-l temperez. Nu te gândești câte încurcături s-ar produce dacă s-ar găsi o punte de legătură între ei și noi, dacă ne-am amesteca unii cu alții?...

A surâs îngăduitor:

— Din fericire, natura a avut grijă de asta. Din calculele mele – asta, bineînțeles, dacă nu greșesc prea mult –, rezultă că cele două lumi paralele sunt condiționate de o strictă simetrie. Dacă, prin absurd, cineva din lumea noastră ar reuși, printr-o metodă oarecare, să treacă în celălalt univers, în mod necesar copia lui ar trebui să vină aici, în lumea noastră. Orice mișcare făcută de cineva în lumea noastră e repetată identic de copia lui. Ca un obiect care lasă două umbre, undeva unde sunt două surse de lumină... Cele două umbre nu se pot întâlni niciodată... Ca și cum lumea noastră, ca și copia ei, ar fi numai o umbră, o proiecție a unui univers cu patru dimensiuni... Interesant, nu m-am gândit până acum! De fapt, din punct de vedere matematic, asta s-ar reduce la a spune că...

S-a ridicat mormăind preocupat și s-a adâncit în calcule. M-am culcat în seara aceea fără să-l mai aștept: în puținele zile de când eram căsătorită, învățasem să-mi cunosc bărbatul.

Doamne, ce fericit putea fi el în felul lui! Avea certitudini pe care eu nu le aveam și probabil că nu le voi avea niciodată. Oricât aș fi repetat un rol, la sfârșitul spectacolului păstram îndoiala că poate, dacă aș fi zâmbit altfel în scena împăcării, interpretarea mea ar fi fost mai reușită, mai firească. El, chiar dacă mai avea cumva vreo urmă de îndoială, se repezea la calculator, țacănea câteva minute pe taste și găsea răspunsul. Și, mai ales, după ce îl găsea avea puterea să creadă în el oricât de absurd le-ar fi părut altora.

O vreme, încercase prin toate mijloacele să-și contacteze

copia din celălalt univers. Nimic altceva decât niște calcule, de care mulți se îndoiau că ar fi corecte, nu-i demonstrau existența, dar el se încapățânase zile și zile în șir să intre în legătură cu el. Dăduse și un examen la radioclub, devenise radioamator, convins că și copia lui făcuse la fel, construisese tot felul de linii de întârziere a semnalului, dar se dăduse bătut într-un târziu, drăcuind cum nu-l mai auzisem niciodată.

— Lua-l-ar naiba de încapățânat! a răbufnit el exasperat. Cum să-l aud dacă mă imită prostește în tot ceea ce fac? Emite în același timp cu mine!

— Singura mea consolare, i-am spus eu, amuzată de-a binelea, este faptul că și copia ta are aceeași părere bună despre tine.

— Ai dreptate, a zâmbit el dintr-o dată liniștit. E ca și cum m-aș certa cu mine însumi.

Adevărul este că nu credeam o iotă din tot ceea ce încerca el să-mi demonstreze. Mi se părea o poveste credibilă și chiar acceptabilă din punct de vedere teoretic, dar, în realitate, tot atât de imposibilă și iluzorie ca și întoarcerea în timp, asta ca să mă refer la o altă obsesie a lui. La numai câteva zile după aceste discuții, am fost vizitați de tatăl lui. Îl căutase la cămin și cineva de acolo îi dăduse adresa mea, fără să-l informeze, se pare, și în ce condiții se mutase. Ne-am trezit pur și simplu cu el la ușă. Încurcată, l-am poftit să intre, să ia loc. Nu prevăzusem deloc ca cineva din familie să ne viziteze așa de repede și nu aveam pregătită o poveste plauzibilă pentru o asemenea împrejurare. Cel puțin mie mi se păruse o perspectivă la fel de îndepărtată ca și o călătorie în universul paralel al soțului meu.

Când l-a văzut în ușă, Vasile m-a privit întâi încurcat, apoi a început să zâmbească timid, ca pe urmă să izbucnească în hohote de râs pe care nu și le mai putea stăpâni.

— Știți ce mă întreb?! spuse el când se mai liniști cât de cât. Cum se descurcă oare acum Vasile din celălalt univers?

Tatăl lui, care se pare că îi cunoștea destul de bine preocupările, a început și el să râdă, s-a aplecat, a căutat într-o sacoșă și a scos o sticlă de Martini. După ce am adus pahare, a turnat băutura, am ciocnit și ne-a spus:

— Ei, atunci să fiți fericiți și să fie într-un ceas bun!

Cam asta a fost tot ce s-a discutat în seara aceea despre pripita noastră căsătorie, pentru că imediat după aceea ei doi s-

au întins la vorbă. Bineînțeles că tot despre universuri paralele – părea că asta era o boală ereditară la familia Adamescu!

Vasile încerca să-i explice oricum taică-său era inginer și pricepea mai mult decât mine – ce imensă cantitate de energie ar fi necesară pentru a transfera un obiect dintr-un univers în altul.

— Știam eu că ai uitat, a spus zâmbind tatăl lui și s-a scotocit în buzunar, de unde a scos trei butoni.

— Doi dintre ei mi i-a făcut cadou maică-ta, pe când îmi era numai logodnică, i-a explicat el lui Vasile. Unul l-ai adus tu pe când aveai vreo șase ani. Naiba știe de unde! Ne-ai spus tuturor că de dincolo, din lumea basmelor...

Am privit și eu cei trei butoni. Doi erau butoni ca toți butonii: din argint filigranat și cu monograma socrului meu pe ei. Al treilea însă avea literele monogramei inversate, ca privite într-o oglindă.

— Nu se poate, se împotrivi Vasile. Cine știe pe unde l-am găsit. Nu te gândești că ar fi o rupere de simetrie, ar fi trebuit să dispară atunci unul dintre ăștia din universul celălalt, spuse el preocupat și arătă spre cei doi butoni obișnuiți.

Tatăl lui dădu din umeri:

— Să nu crezi că nu mi-am frământat și eu creierii cu problema asta... Poate, cine știe, pentru obiecte așa de mici se eludează într-un fel legea simetriei... O fi existând și aici o masă critică de la care legea începe să acționeze. Sau poate copia ta a dus din universul nostru altceva... Nu știu, de ce să mă hazardez în ipoteze. Altceva am vrut să scot în evidență: există un drum spre celălalt univers, un drum care nu implică un consum prea mare de energie. Și tu, cândva, ai știut drumul ăsta, dacă nu cumva chiar l-ai străbătut...

Discuția s-a prelungit până târziu în noapte. După plecarea tatălui său, Vasile a rămas tulburat și neliniștit.

— Deci nu calea tehnologică ar fi de urmat pentru a ajunge dincolo, l-am auzit eu murmurând înainte de se urca în pat. Asta ar însemna că se poate ajunge foarte simplu, ar fi suficientă o autosugestie puternică, o concentrare psihică... Interesant...

Prin somn, l-am simțit de câteva ori tresărind și gemând. L-am strâns în brațe încercând să-l liniștesc, și, așa cum obișnuiam în ultimul timp, am adormit într-un târziu cu capul pe

pieptul lui, ascultându-i inima cum îi bătea puternic și regulat. Inimă de sportiv, și nicidecum de savant, cum îi spuneam uneori în glumă.

De dimineață, când m-am trezit, eram în aceeași poziție; o rază de soare care se strecurase printre perdele îmi bătea în ochi. M-am întins și am vrut să cobor să pun de cafea, ca în fiecare dimineață, dar m-am oprit cuprinsă de o neliniște ciudată. Am stat așa câteva minute lungi, incapabilă să-mi dau seama de unde provenea starea de neliniște care mă cuprinsese dintr-o dată. Apoi, chiar când eram gata să părăsesc așternutul cald, convinsă că totul nu-i decât o indispoziție trecătoare, mi-am dat seama: deși eram cu urechea lipită de pieptul soțului meu, nu-i auzeam inima bătând. L-am dezvelit tremurând, cuprinsă de groaznica bănuială că lumile paralele ale lui Vasile nu sunt chiar atât de ipotetice pe cât mi-aș fi dorit eu să fie. Inima îi bătea la fel de puternic, la fel de regulat ca întotdeauna, numai că în partea dreaptă.

M-am ridicat cât am putut de încet, cu grijă să nu-l trezesc, și am rămas nehotărâtă în picioare lângă pat. Și atunci, dintr-o dată am auzit fluieratul: inconfundabilul fluierat cu care Vasile al meu își însoțea în fiecare dimineață bărbieritul răsună clar și puternic din baie.

Un hohot imens de plâns amestecat cu unul de râs stau gata să izbucnească din mine, dar pe moment nu pot să scot nici un sunet.

Abia aștept să-mi revin ca să pot striga tare, clar și cu dicție, așa cum m-a învățat maestrul Visu că se făcea în dramele antice:

— Vasileilor, Vasilicilor – sau cum o să mi se pară mie că sună mai bine Vasile la plural –, veniți să vedeți cea mai grozavă rupere de simetrie din viața voastră!

O CASCĂ ALBĂ ȘI-UN COPIL ÎN PLOAIE

Stăm de câteva zile în tranșee și-i așteptăm pe ceilalți; ploaia cade peste noi nemiloasă și preface câmpia din fața noastră într-o adevărată mlaștină. Tocmai mă hotărâsc să comand plecarea unei patrule, când unul dintre soldații mei tresare și-mi face semn: în sectorul lui de tragere a apărut o siluetă. Este abia vizibilă prin rafalele dese ale ploii. Îi fac semn să mai aștepte, iar el dă din cap că a înțeles și se sprijină mai bine de patul armei, luând în vizor conturul nesigur al celui din față. S-a mai apropiat între timp, și acum se vede clar: are o cască albă pe cap, deci este inamic.

— Foc! șoptesc eu când a ajuns destul de aproape de noi și, în aceeași clipă, soldatul inamic se prăbușește cu fața în noroi.

Fac semn spre doi soldați, și ei se reped afară din tranșee, îl apucă de brațe pe cel căzut și îl târăsc până la picioarele mele. Da, a ochit bine soldatul meu: inamicul nu are nici o rană vizibilă. Mă aplec, îi ridic vestonul și cu cheia de control îi deschid pieptul. Scot cartela cu programul, o rup bucățele și o arunc ostentativ în noroi, în timp ce soldații mei rânjesc satisfăcuți, apoi îi pun în loc o cartelă de-a noastră. Unul dintre soldați aduce o cască neagră și i-o pune pe cap, și tot el îi șterge noroiul de pe față. Apoi îl activez. Se ridică nesigur și, când dă cu ochii de mine, mă salută. Îmi place să am mulți soldați în subordine. Un specialist în psihologie robotică de la Centrul de Reparații mi-a spus odată, când era în toane bune și avea chef de vorbă, că plăcerea asta este un rudiment al unei trăsături de caracter uman, cultivat cu grijă și încurajat la șefi: orgoliul. Și de asta ne simțim bine cu cât avem mai mulți soldați în subordine. Și tot el mi-a mai spus că asta ne face de obicei să fim buni ofițeri și să nu riscăm în mod inutil viața soldaților. Abia atunci am înțeles eu de ce nu îi las pe soldații mei să tragă decât în clipa în care soldații inamici au ajuns destul de aproape ca să se poată ținti cu precizie în butonul armat din mijlocul pieptului, cel

care întrerupe funcțiile vitale.

Din nefericire, nu toți soldații mei nimeresc butonul, și atunci gloanțele noastre rup bucăți mari din soldații inamici, pe care nu știm cum să le mai punem la loc, iar cei astfel stricați rămân abandonați în fața tranșeelor. Înainte, roboții-soldați deteriorați îi duceam la Centrul de Reparație, unde erau oameni care știau să-i refacă. După escaladarea războiului și folosirea armelor nucleare, am găsit tot mai puțini oameni la Centru, iar cei care rămăseseră păreau a fi prea slăbiți pentru a se mai ocupa de roboții defecti. Specialistul de care am vorbit spunea că probabil oamenii vor pieri cu toții pentru că nivelul de radiații a crescut mult peste valoarea la care se așteptaseră chiar și cei mai pesimiști dintre ei.

— Dar nu fi supărat pentru asta, a încercat el să glumească. Sunt sigur că voi veți câștiga războiul.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat nedumerit.

S-a făcut dintr-o dată palid la față, a închis ochii și nu mi-a mai răspuns. Am crezut chiar că a murit, la fel ca toți ceilalți, dar, într-un târziu, a deschis cu greu ochii șoptindu-mi:

— Chestie de logică, dragul meu, chestie de logică... Într-o lume atât de întunecată, atât de plină de fum, de cenușă și în care plouă tot timpul, niște soldați cu căști albe nu au absolut nici o șansă... Sunt prea vizibili. Atâta lucru putea să te ducă și pe tine mintea...

A răsuflat greu de câteva ori, apoi a adăugat:

— Când veți învinge, grăbiți-vă să vă bucurați de victorie, pentru că soarele nu o să vă lase prea mult răgaz... iar de stațiile de încărcare nu prea mai are cine să se ocupe...

— Chiar, ce se întâmplă cu soarele? De ce nu se mai vede? l-am întrebat eu atunci, dar nu a mai putut să-mi răspundă, pentru că a început să vomite și apoi și-a pierdut cunoștința și nu și-a mai revenit niciodată.

A fost ultimul om cu care am vorbit. Sunt îngrijorat pentru soldații mei și nu știu ce să le răspund când mă întreabă de ce nu se mai vede soarele. Din ziua atacului nuclear, nu l-am mai văzut, și un crepuscul cenușiu a învăluit pământul. Mai avem pentru câțva timp rezerve de energie, dar, cum toate stațiile de încărcare sunt nefuncționale, în curând va trebui să ne încărcăm bateriile de la soare, pentru că altfel se va termina cu noi. Chiar și când plec în patrulare nu iau cu mine soldații cu cele mai

bune reflexe, cum aş dori, ci pe cei care au bateriile mai încărcate.

Aleg şi acum pe baza acestui criteriu zece soldaţi şi pornim în patrulare: în zare sunt nişte dealuri stâncoase şi aş vrea să le cercetez, să nu avem vreo surpriză neplăcută la noapte din direcţia lor. Întâlnim tot mai mulţi soldaţi cu căşti negre plecaţi ca şi noi în patrulare. Ne salutăm şi ne vedem, fiecare, de misiunile noastre de luptă. Se pare că specialistul de la Centru a avut dreptate şi că noi vom fi până la urmă învingătorii.

Oameni nu mai întâlnim deloc. La început, când ieşeam în patrulare se întâmpla să mai întâlnim câte unul, doi... Erau înfometaţi, zdrenţăroşi, şi treceam pe lângă ei fără să-i băgăm în seamă. Uneori, aruncau cu pietre în noi, dar erau prea slăbiţi ca să ne facă vreun rău. Ultima dată când am întâlnit oameni s-a întâmplat să fie o familie. Erau adunaţi lângă un pom, femeia şi cei doi copii stăteau pe vine şi scânceau de foame şi de frig, iar bărbatul încerca să doboare cele două mere sfrijite din vârful pomului aruncând cu pietre. Văzând că nu reuşeşte, l-a podidit un plâns uscat şi sec. Când ne-a zărit, a început să azvârle cu pietre în noi.

— Scârbele dracului, a strigat el furios. Noi vom crăpa şi aştia vor rămâne să cutreiere veşnic pământul.

— Taci, taci! s-a ridicat speriată femeia. Taci din gură, să nu-i stârneşti.

Am trecut nepăsători, ca şi altă dată, mai departe. Puteau spune orice, vorbele lor nu ne atingeau. Noi eram programaţi numai să-i nimicim pe cei care purtau căşti albe.

De câţva timp, se părea că în sfârşit asemenea probleme se terminaseră şi că nu vom mai întâlni oameni care să ne deranjeze în patrulările noastre.

Ajungând la poalele dealurilor, am stabilit ca şi altă dată semnalele de alarmare şi de recunoaştere, apoi le-am dat ordin celor din patrulă să se împrăştie. Abia m-am despărţit de ceilalţi, când, dinspre o viroagă, am auzit o rafală scurtă. Am alergat spre locul de unde s-au auzit împuşcăturile şi am văzut câţiva soldaţi adunaţi lângă un trup căzut. Ajungând mai aproape, am văzut că era un om: din rana de la piept, sângele îi curgea amestecându-se cu picăturile de apă ale ploii.

— Idiotule! am spus către soldatul care trăsesese. De ce l-ai împuşcat? Nu ai văzut că este un om?

Nu știu ce este „idiot”, dar așa îmi spunea un ofițer de la Statul Major când îi îndeplineam aiurea ordinele.

Soldatul a arătat spre casca albă căzută lângă cel doborât.

— O avea pe cap. Am văzut că e om, dar avea casca pe cap.

Din mâinile celui ucis se rostogoliseră în noroi câțiva morcovi. L-am lovit cu piciorul, și atunci, dintr-o adâncitură a peretelui stâncos, am auzit un scâncet. Întorcând capul, am văzut doi ochi speriați: erau ai unul băiețel de numai câțiva ani. Era înfricoșat, dar era și flămând, pentru că privirea îi fugea neliniștită de la noi la morcovii împrăștiați pe jos. Văzând că nu mișcăm, și-a luat inima în dinți și a ieșit cu mișcări furișe, a luat un morcov și a început să-l ronțăie lacom, privindu-ne în același timp cu ochi bănuitori. De sus, ploaia continua să cadă cu înverșunare, lovindu-l nemilos în creștet. Poate că îl deranja, pentru că a întins o mână slabă, scheletică după casca albă căzută în noroi.

— Nu trageți! am strigat, văzând cum mâinile soldaților se încheștează pe arme. E doar un copil, nu trageți!

S-au oprit, pentru că erau programați să asculte cu sfințenie de ordinele ofițerului lor, chiar dacă acestea contraveneau programului de bază. În aceeași clipă, copilul își pune casca albă pe cap, și rafala pornită din pușca mea automată îi zguduie trupul plăpând făcându-l să se chircească. Sunt un ofițer robot foarte complex, știu că este un copil și că nu trebuia să-l ucid, dar în programul meu este implantat prea adânc ordinul de a trage în tot ce mișcă și poartă cască albă.

Rămânem nemișcați lângă cele două trupuri, sub ploaia ce cade tot mai nepăsătoare. Bateriile ne sunt aproape descărcate și cine știe dacă va mai ieși vreodată soarele. Dacă aș fi un om, acum poate că aș plânge, dar, cum sunt doar un ofițer robot foarte complex, dau ordin să plecăm mai departe să căutăm soldați cu căști albe.

TIMIDUL

— Gata, băieți, cine începe?

Glasul instructorului de la poligonul chimic răsună ca întotdeauna rece și impersonal. Tresar și simt cum inima începe să-mi bată mai repede în piept, iar gândul îmi fuge la Matei. La fața lui descompusă de flăcări și de vizitele noastre la spital, la garoafele roșii pe care i le duceam și la zâmbetul lui tot mai chinuit. O dată venise împreună cu noi o fată înaltă, slăbuță, care a tresărit înspăimântată când a dat cu ochii de el.

— Fii mândră de prietenul dumatăle, i-a spus comandantul nostru, a salvat viața a doi copii...

Stătuse nemișcată tot timpul vizitei, încercând să pară nepăsătoare, dar ochii îi alunecau mereu la cicatricele de pe obrazul lui.

Apoi, după un timp nu am mai văzut-o. Niciodată! Ca și cum nu ar fi fost. Nici până acum nu știu dacă pe Matei l-a durut mai tare arsura flăcărilor sau plecarea ei...

Oare, dacă mi s-ar întâmpla și mie ceva asemănător, Florina ce ar face?

Gândul la ea mă străbate dureros, aducându-mi aminte de seara când ne-am cunoscut. O seară ca oricare alta, numai că în ziua aceea promisem ordinul de încorporare. Cu totul de neînțeles pentru mine, simțisem dintr-o dată nevoia să fiu singur, și am pornit haihui prin parc să-mi i-au rămas-bun de la locurile pe care nu aveam să le revăd atâta timp. Să fie oare adevărat că în ochii celor care se pregătesc de plecare se citește ceva, așa, ca o nostalgie a depărtărilor?

În orice caz, ea așa mi-a spus când a venit lângă mine să privim împreună la soarele ce se pregătea să apună. O cunoșteam din vedere mai demult, ne întâlneam aproape zilnic, dar niciodată nu m-am gândit că noi doi aveam atât de multe în comun și că puteam deveni atât de buni prieteni.

Aproape că uitasem că mai trebuie să și plec. N-am să mi-o

iert niciodată că în seara despărțirii nu am avut curajul să o sărut. Am condus-o până la poartă, am dat mâna și am plecat. Abia mai târziu, prin scrisori, am început să-i spun „dragă” și să-i trimit mii de sărutări...

Gândurile îmi sunt abătute de Anatol, care se apropie de culoar cu pași mari și hotărâți.

„Doamne, cum poate fi omul ăsta atât de calm?” îmi trece prin cap, și simt un ușor fior de invidie pentru curajul lui.

Ne zâmbește la toți și ne face semn încurajator cu mâna, de parcă noi am fi cei care urmează să intre în flăcări. Instructorul dă din cap spre cei de la pompe, și aerul se umple dintr-o dată de șuieratul ascuțit al lichidului incendiar. Nu am auzit niciodată o cobră șuierând, dar îmi închipui că așa trebuie să facă. Încă un semn din partea instructorului, și dintr-o dată soarele se mută pe pământ, între noi și Anatol. Închid orbit ochii și într-un târziu, când îi deschid, Anatol vine spre noi cu obișnuirii lui pași mari. Costumul de protecție îi strălucește cu irizații metalice în bătaia orbitoare a soarelui. Le spune ceva râzând celorlalți, apoi se apropie de mine.

— Fii fără teamă, Timidule. Chiar că nu-i nici o scofală... Singura ta grijă este să mergi drept înainte.

Cuvintele lui mă mai liniștesc parcă. Chiar și „timidule” ăsta îmi sună familiar acum. Și-mi vină să râd aducându-mi aminte cum mă supăram la început când mi se spunea așa...

Mă aud strigat și simt cum totul începe să se învârtă cu mine. Pășesc spre culoar și parcă fără să vreau încerc să imit pașii mari ai lui Anatol. Nu prea reușesc și sunt dureros conștient de asta.

Înainte de a apuca măcar să mă pregătesc sufletește, instructorul îmi face semn să pornesc, și dintr-o dată ochii îmi sunt arși de lumina care mă îmbrățișează flămândă. Limbile flăcărilor ating lacome costumul de protecție, în vreme ce eu pășesc mecanic înainte și aproape că nu-mi dau seama când deasupra mea strălucește iar soarele.

Ceva se răzvrătește în mine:

„Numai atât? După atâta spaimă și neliniște, numai atât?”

Aud strigat alt nume și mă așez sfârșit pe iarbă. Anatol se apropie de mine și-mi întinde un bidon cu apă. Mă bate pe umăr și nu spune nimic, într-o atât de plăcută solidaritate: amândoi am pășit prin flăcări!

Seara nu-i nici pe departe atât de frumoasă ca aceea în care ne-am cunoscut, dar cine mai ține seama de asta? Mergem mână în mână ca doi copii și simt cum toți cei care trec pe lângă noi ne privesc amuzați. Ne întâlnim și cu o pereche de îndrăgostiți, care merg aproape îmbrățișați, și întorc capul într-o parte. Doamne, ce prost sunt! Pe urmă iar o să-mi pară rău cine știe câte luni de zile...

Privesc pe furiș la fata de lângă mine: s-a mai împlinit de când am plecat eu. Ochii mi se opresc pe linia zveltă a sânilor ei și, când îmi surprinde privirea, simt că roșesc. Îmi retrag înciudat mâna dintr-a ei și-mi fac de lucru cu centura. Anatol n-ar face așa... Eh! Anatol... Mergem mai departe tăcuți și la început nici nu observăm că lumea din jur începe să alerge vociferând. Lumina roșcată, pâlpâitoare, pe care o zăresc în spatele nostru dansând peste acoperișuri, mă lămurește. Ne întoarcem și începem și noi să alergăm. Când ajungem, focul este în toi: probabil a ars mocnit multă vreme înainte de a izbucni. Pompierii n-au sosit încă. Oamenii au făcut câteva șiruri, trecându-și din mână în mână găleți cu apă. Nu au nici un spor în fața iadului de flăcări, dar ce altceva ar putea face?

Străbatem cercul de oameni și undeva, într-o parte, văd o femeie plângând și zbătându-se ținută de doi bărbați. Cade în genunchi, sfârșită, iar în liniștea din jur se aude stins glasul ei ca o litanie: „Copilașul meu... copilașul meu...”. Mă înfior dintr-o dată și privesc spre oceanul de flăcări: oare mai poate fi ceva viu acolo? De-aș avea un costum de protecție, ar fi o joacă să intru... dar așa?

„În lipsa costumelor de protecție”, îmi răsună în urechi glasul instructorului, rece și impersonal ca întotdeauna, de parcă ar fi chiar lângă mine, „se pot folosi diferite materiale textile bine umezite în prealabil. Bineînțeles că eficiența acestor mijloace improvizate nu poate fi comparată cu a costumelor individuale de protecție, care, cu profesionalism și competență, au fost create tocmai în acest scop”.

Privesc iar spre foc; vârtoarea lui mi se pare totuși mai liniștită decât zvârcolirea nebună a lichidului incendiar. Mă desprind din mulțime și mă îndrept spre cei cu gălețile. În

spatele meu o aud pe Florina strigându-mă. Întorc capul și-i fac cu ochiul, încercând să zâmbesc; nu prea cred că mi-a reușit așa cum i-ar fi reușit lui Anatol, dar ce naiba să fac?

Iau o găleată de la cineva și o răstorn peste mine. Un bărbat înalt, între două vârste, mă privește o clipă în ochi și, ghicindu-mi gândul, aruncă și el câteva găleți de apă peste mine, făcându-mă learcă. Ușa abia se mai zărește. O grindă cade de undeva de sus stârnind o ploaie de scântei, și o clipă mă cuprinde îndoiala că voi reuși! Privesc spre mulțime și, văzând ochii măriți de spaimă și speranță ai femeii, îi fac semn să stea liniștită și mă îndrept spre casa în flăcări. Dogoarea mă învăluie încă de la primii pași, arzându-mi obrazii și făcându-mă să mă opresc. Mă deschei la veston și mi-l trag peste cap lăsându-mi descoperiți doar ochii. Cu o lovitură de picior, deschid ușa, care abia se mai ține în canatul cuprins de flăcări, și intru încercând să respir cât mai rar. În prima încăpere, un hol în care totul pare incendiat, rămân descumpănit o clipă când în față îmi apar două uși identice. Deschid, tot cu piciorul, una dintre ele, și mă lovește în față un val de flăcări, amețindu-mă. Bucătăria. De aici, probabil, a izbucnit și incendiul. Pătrund în cealaltă încăpere, împleticindu-mă. Simt că nu mai pot rezista mult. Dacă nici aici nu este...

Prin fumul alb, înecăcios, văd într-un colț un pat acoperit cu o plapumă uriașă. Nici un zgomot, nici o mișcare. Oare am ajuns prea târziu? Din câțiva pași sunt lângă pat. Cuprind în brațe făptura plăpândă, pe care abia o simt, și mă reped afară simțind că-mi lipsește aerul. Din ușa deschisă a bucătăriei, limbile flăcărilor încearcă să mă ajungă. Cu o ultimă efortare, ies. Mă opresc amețit de aerul proaspăt și răcoros. O mulțime de ochi mă privesc. Copilul din brațele mele începe deodată să se miște și să țipe, făcându-i pe toți să se destindă și să zâmbească, atât cât se poate zâmbi lângă o casă în flăcări.

Îi dau femeii comoara și lumea ne înconjoară curioasă. Lângă mine, o simt pe Florina cum mă strânge sălbatic de braț. Privim o clipă amândoi la fața rotundă a copilului, la părul lui auriu strălucind ciudat în lumina pâlpâitoare a focului, și o trag pe Florina după mine înainte de a se dezmetici lumea. Mă aud într-un târziu strigat, dar suntem deja departe, la adăpostul întunericului.

Îmi vine să râd când mă gândesc că mă simt ca Anatol.

După câteva străzi mă opresc, iar Florina mă privește nedumerită. Nu spun nimic și, cu inima bătându-mi nebunește în piept, o întorc cu fața spre mine, aplecându-mă spre ea. Mă privește o clipă în ochi, apoi, punându-mi mâna pe gură, mă oprește și, cu gesturi sigure, își scoate baticul de la gât și-mi șterge apăsător funinginea de pe față și buze.

*

— Ei, cum a fost? mi-a zâmbit șăgalnic fata de la ghișeu când m-am ridicat din fotoliu.

Am rămas câteva clipe pe gânduri înainte de a-i răspunde. Am închis ochii, retrăind puritatea și intensitatea sentimentelor provocate de noua înregistrare. De la timidul și fricosul de la început, trecerea gradată spre eroul din final...

— Minunat, absolut minunat! Atât de timid și de neajutorat mă simțeam la început... apoi dintr-o dată m-am simțit erou. Nemaipomenită gradare a trăirilor...

— Să înțeleg că îl cumpărați... (Fata învârtea în mână CD-ul cu înregistrarea.) Achitați la casă și până atunci vi-l împachetez.

Am dat să mă îndrept spre casierie, când ceva din zâmbetul fetei m-a făcut să mă întorc spre ea.

— Nu te supăra, dar nu cumva...?

La întrebarea mea neterminată a dat fericită din cap.

— Așteptam să vedem când o să vă dați seama. Ați trăit înregistrarea cu prea mare intensitate ca să nu mă recunoașteți. Da, eu am fost modelul pentru Florina... Și, știți, dacă doriți... așa, în mod excepțional, numai pentru clienții fideli ca dumneavoastră, se poate repeta scena finală... pentru o taxă suplimentară de numai zece la sută. Totul în cadrul campaniei promoționale pentru lansarea noii PsihoSimulări. Vă dați seama că fragmentul prezentat este numai calupul publicitar. Înregistrarea integrală este de peste trei ore, și bineînțeles că relația lor devine foarte pasională și tandră spre sfârșit...

Am achitat la casă și, fericit, m-am apropiat cu bonul de vânzătoare. Dintr-o cutie a scos puțină funingine și cu gesturi experte m-a murdărit pe față, apoi și-a scos baticul și a început să mă șteargă. Am luat-o în brațe și am sărutat-o apăsător pe buze exact ca în Trăirea proaspăt încheiată. Cumpărătorii care mai erau în magazin și care văzuseră înregistrarea au aplaudat

politicos.

Vânzătoarea rămăsese tăcută și mă privea cu o întrebare mută în ochi.

— A fost minunat, am asigurat-o eu, dar fără prea multă convingere în voce.

Ochii i s-au umezit ușor și a privit stânjenită într-o parte:

— Vă mulțumesc, dar nu-i nevoie să vă prefaceți... Știu prea bine că niciodată realitatea nu o să poată concura o Trăire Virtuală. Oricum vă mulțumesc, a mai șoptit dintr-o dată tristă, și și-a îndreptat atenția spre următorul client.

Am ieșit din magazin cu CD-ul în mână. Oare ar fi fost politicos din partea mea să o invit undeva, să ieșim împreună, oare sclipirea aceea din ochii ei chiar era o nerostită invitație sau era doar o nouă politică a firmei pentru a spori vânzările?

Apoi poate că ar fi trebuit să vorbesc cu ea, să o conving, să insist, și pentru ce? Pentru o noapte de dragoste care în mod sigur nu s-ar fi ridicat la înălțimea celei pe care urma să o trăiesc cu ajutorul Trăirii Virtuale... Oricum ar fi fost, sărutarea ei reală a fost fadă și nu m-a făcut să simt nimic față de ceea ce am simțit atunci când am trăit înregistrarea.

Nehotărât, am așteptat până la ora închiderii magazinului și am privit cum silueta fragilă i se pierde printre blocuri. Am făcut doi pași după ea, apoi m-am oprit. Peste acoperișuri nu se vede nicăieri nici o lumină pâlpâitoare a unui început de incendiu, așa că, strângând în brațe cutia cu CD-ul, m-am îndreptat grăbit spre casă, nerăbdător să retrăiesc minunatul meu vis de iubire...

O RACHETĂ CU NUMELE MEU

M-am oprit în fața ușii, încercând, ca în fiecare zi de altfel, să-mi compun o figură cât mai obosită. Îngrijorat nu trebuia să mă mai prefac, pentru că oricum eram, dar obosit nu prea aveam de ce să fiu. Văzusem trei filme, și cred că arătam mai degrabă plictisit. Când mi s-a părut că mi-am intrat în rol suficient de bine și că arăt destul de ostenit, ca orice om care a stat câteva ore bune aplecat asupra lucrului, am sunat de trei ori scurt la ușă.

Mi-a deschis ca de obicei Robert, în timp ce Bruce se învârtea pe lângă mine pândind momentul să-mi sară în brațe. Din ușa deschisă a bucătăriei, a scos capul și Ellen. M-a privit scurt, apoi i-a repezit pe puști.

— Copii, lăsați-l în pace pe tata! Nu vedeți că e obosit?

Se pare că exagerasem puțin și-mi intrasem prea mult în rol, dar acum nu puteam să mai dau înapoi și, deși ardeam de nerăbdare să mă joc cu copiii, le-am făcut semn să mă lase în pace și m-am trântit greoi în fotoliu.

— Imediat e gata și masa, spuse Ellen, când veni ca să-și treacă mâna prin părul meu, ca de fiecare dată când ajungeam acasă.

Trecu apoi în fața mea și mă privi lung.

— Totul este în regulă? mă întrebă ea.

Am încercat să zâmbesc:

— Bineînțeles că este! De ce nu ar fi?

Privirea ei avea o sclipire iscoditoare și fără să vreau am plecat ochii.

— Nu știu cum să-ți spun, Mike... Sunt îngrijorată. Azi a primit preaviz de concediere și domnul Wald, de la etajul trei. Mă aștept ca de la o zi la alta și tu...

— Dar ți-am spus, draga mea, am răsuflat eu ușurat că este numai atât, ți-am spus de atâtea ori că postul meu este foarte

sigur. Crede-mă, nu are rost să te frământîți...

— Da, știu, mi-ai mai spus... Numai că... – se întoarse să plece, dar se opri nehotărâtă în ușă. Mike, iartă-mă dacă te întreb o prostie... Ceea ce faci tu acolo este ceva legal, nu?

Am zâmbit fără să vreau: „Asta ar mai lipsi, să fie ilegal să vezi trei filme pe zi!”, dar cu voce tare am spus:

— Bineînțeles că este ceva legal. Ba mai mult, lucrez la o instituție guvernamentală, numai că nu pot să-ți spun mai mult. Nici chiar ție!

— Bine, bine, nu-mi spune, oftă ea oarecum ușurată și se întoarse la bucătărie.

După cină, am prins câteva minute bune de joacă veselă cu copiii, înainte ca Ellen să-i trimită la culcare. Apoi m-am culcat și eu, în timp ce Ellen mai robotea încă prin bucătărie. Eram chiar bucuros că mai întârzie... Altfel, cine știe, stând amândoi în pat, poate aș fi fost tentat să-i mărturisesc totul și să scap odată de teatrul ăsta pe care sunt nevoit să-l joc în fiecare seară.

Și, de fapt, ce aș putea să-i spun? Că singura mea obligație, după ce am semnat atât de ciudatul contract, a fost să mă prezint o dată pe săptămână la un control medical, să iau vitaminele și medicamentele care mi se dădeau și să-mi ridic leafa?!

Nu, mai bine să nu-i spun nimic. S-ar îngrijora fără rost...

Uneori revăd în minte ziua în care am dat urmare micului anunț tipărit cu litere mici în josul paginii de publicitate. Nu mi-a plăcut deloc polițistul de la poartă și nici atmosfera de mister pe care am întâlnit-o la sediul viitorului loc de muncă. Dar eram după aproape un an de șomaj, copiii crescuseră, le trebuia plătite taxele școlare, iar facturile neachitate se adunaseră într-un teanc de-a dreptul impresionant. Am trecut peste reținerile pe care în mod normal le-aș fi exprimat destul de vehement celui care mă primise. Și care, după ce s-a recomandat, înainte de orice m-a trimis la vizita medicală.

— Știți, domnule Grove, mi-a spus el, este mai bine să facem o scurtă vizită medicală înainte de a sta serios de vorbă. Nu avem prea mari pretenții privitoare la studii, dar sănătatea angajaților noștri trebuie să fie perfectă.

— Sunt sănătos tun! i-am spus eu grăbit.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, domnule Grove. Nu veți întâmpina deci nici o problemă, dar vrem să ne convingem

și noi de asta, mi-a zâmbit el politicos și m-a dat pe mâna unui medic care m-a supus celui mai minuțios examen medical din viața mea.

În timp ce eram examinat mă gândeam: un loc de muncă unde studiile nu contează prea mult, în schimb sănătatea și mai ales reflexele sunt controlate la sânge. Crezând că sunt pe drumul cel bun, am prins un moment prielnic și l-am întrebat pe doctor:

— Doctore, e vorba de mercenari, nu-i așa?

Medicul m-a privit ofensat:

— Glumiți, domnule! Suntem o instituție guvernamentală.

„Îngerașule!” am spus eu în gând. „Ca și cum guvernul nu ar folosi mercenari.” Dar, pentru că nu doream să-mi periclitez soarta viitorului loc de muncă, am preferat să iau o figură preocupată și nu l-am mai întrebat altceva. Dar eram hotărât să le dau cu tifla dacă ar fi avut de gând să mă angajeze în vreo unitate de mercenari. Nu voiam să-mi las oasele prin punctele fierbinți ale Terrei.

După terminarea vizitei medicale, m-am întors la cel care mă primise la început. M-a privit cu reproș.

— Cum vă puteți închipui, domnule Grove, că o instituție guvernamentală s-ar putea ocupa de recrutarea de mercenari? Ar fi ceva ilegal, nu vă dați seama?

M-a poftit să iau loc, fără să bage prea mult în seamă scuzele pe care i le-am oferit.

— De fapt, un aspect destul de interesant al viitoarei dumneavoastră activități l-ați și sesizat. S-ar putea, rețineți, vă rog, ca viitoarea dumneavoastră muncă să implice și o eventuală deplasare în străinătate. Deplasare care, țin să vă avertizez de pe acum, nu este cu totul lipsită de riscuri...

„Deci nu mercenari recrutați, ci spioni!” m-am gândit.

— Și cu ce anume ar trebui să mă ocup în străinătate, domnule Goodmann? l-am întrebat, deși răspunsul îl bănuiam.

— Vedeți, asta nu vă putem spune decât în momentul în care veți fi trimis.

M-am ridicat să plec.

— Domnule Goodmann, sper să vă dați seama că în condițiile astea nu avem ce discuta. Îmi vorbiți de sacrificiu, dar nu îmi spuneți pentru ce ar trebui să mă sacrific și nici în ce împrejurări...

Se vede treaba că nu eram primul care se ridicase să plece de pe scaunul ăla, pentru că Goodmann a ridicat dezamăgit din umeri.

— Cum doriți, domnule Grove. Dar, dacă tot ați venit până aici, poate v-ar interesa să vedeți contractul – și-mi pusese în față două foi de hârtie.

Le-am luat și le-am citit circumspect: pe prima, scria destul de nebulos și de încâlcit cam aceleași lucruri pe care le auzisem și de la Goodmann. Pe a doua, se specifica faptul că în primii doi ani aveam să fiu păstrat în rezervă, urmând un tratament specific pentru fortificarea organismului, iar imediat sub această clauză am văzut suma pe care urma să o încasez săptămânal, și am tresărit: cu banii pe o singură săptămână aș fi scăpat de jumătate dintre facturile neachitate.

Încă ezitând, l-am întrebat pe Goodmann:

— Este adevărat ce scrie aici, că în primii doi ani nu...?

— Perfect adevărat, domnule Grove... În caz că ați accepta, dumneavoastră nu ați fi de fapt decât rezerva unei rezerve... Și vă rog să mă credeți că avem grijă de oamenii noștri. După cum vedeți, investim prea mult în ei pentru a ne permite luxul să-i pierdem prostește.

Încă mă mai frământa îndoiala. Pentru a mi-o masca întrucâtva, l-am întrebat iar:

— Păi, bine, și eu ce ar urma să fac în acești doi ani?

— Nimic deosebit! Veniți o dată pe săptămână la vizita medicală, luați vitamine și alte medicamente pentru fortificare, semnați și vă luați banii.

Ca prin vis am semnat contractul. În rest, Goodmann avusese perfectă dreptate: după vizita medicală, luam câteva pastile, făceam o injecție, nu prea dureroasă, și într-o cameră alăturată semnam, luam banii, și nimeni nu mă mai întreba nimic.

Ce aș putea, așadar, să-i spun soției, mai ales că cei doi ani se împliniseră de câteva luni și dintr-o zi în alta mă puteam trezi trimis cine știe pe unde...

Am adormit greu, dar înainte de a mă cufunda în somn am luat hotărârea ca a doua zi – oricum era ziua programată pentru vizita medicală – să-l caut pe Goodmann și să-l întreb ce au de gând cu mine.

Când am ajuns în dreptul clădirii cenușii, polițistul de la poartă mă salută ca pe o veche cunoștință. I-am răspuns preocupat, cu gândul aiurea. Astăzi eram hotărât să sparg acest complot al tăcerii care se țesuse în jurul meu și, cu orice risc, să-i smulg lui Goodmann adevărul cu privire la ceea ce urma să se întâmple cu mine.

Am intrat mai întâi în cabinetul medical, unde, ca de obicei, medicul care îmi făcea injecția mă aștepta. M-am culcat pe canapeaua unde eram în mod obișnuit examinat. Înainte de a-mi da bine seama ce se întâmplă, mâinile și picioarele mi-au fost prinse în curelele care atârnau la marginea canapelei.

— Hei, ce faceți? m-am zbatut eu în legături.

— Nimic, nimic deosebit, domnule Grove, spuse Goodmann, care intrase pe neobservate. Ne luăm doar unele măsuri de precauție în eventualitatea că v-ar neliști veștile pe care o să vi le dăm.

Făcu un semn spre doctor, care se apropie tăcut de canapea și, înainte de a putea protesta, îmi făcu o injecție total diferită de cele obișnuite. Dacă era un calmant, nu și-a făcut deloc efectul, pentru că simțeam cum spumegam de furie. Așa ceva nu mi-aș fi putut imagina că o să mi se întâmple!

— Doar nu vreți să mă trimiteți adormit?! am protestat iarăși. Am semnat un contract, ce naiba ... Sunt gata să plec de bunăvoie, bănuiesc ce mă așteaptă ...

— Oare? surâse misterios Goodmann. Chiar bănuieți, domnule Grove?

Am privit în jur. Mai intraseră între timp câțiva medici în încăpere. Stăteau lângă ușă, încremeniți și ei cu același surâs misterios pe figură. A început să-mi fie frică.

— Ei bine, spuse Goodmann, nu văd de ce nu ai ști despre ce este vorba. S-ar putea să fii chiar mândru, pentru că nu multor oameni le este dat un asemenea destin: o rachetă să poarte numele lor, fie și numai pentru doi ani. Pe scurt, despre asta este vorba. Armata are în dotare un nou tip de rachete, numite Crotal. Foarte bune și foarte eficiente. Numai că, în loc de microprocesoare, sunt conduse de un creier uman. Mult mai maleabil, mult mai sigur, mult mai eficient... Un singur dezavantaj are acest sistem: nu rezistă mai mult de doi ani.

Contactul dintre nervi, substanță organică și magistrala de date, metal, devine nesigur după doi ani de funcționare chiar dacă nervii dumneavoastră au fost special tratați în acești doi ani... Așa că ... v-a venit rândul, domnule Grove!

— E o aberație, am strigat din răsputeri. Nu puteți face așa ceva ... În contract scria de o muncă în străinătate ...

— O să ajungeți și pe acolo, dacă se încing prea tare pe spiritele undeva pe planetă, spuse blând Goodmann. Iar în privința familiei să nu vă faceți nici o grijă. Soția va primi o înștiințare prin care va afla că soțul ei a căzut făcându-și datoria față de țară, și bineînțeles că va primi o pensie bunicică. Nu trebuie să vă faceți griji, nu veți simți nimic, iar amintirile vă vor fi blocate. Veți ști doar că ești o rachetă și că ai fost întotdeauna așa...

— Nu se poate, mă zbat eu în legături. E un asasinat! Ajutor! Poliția!

Nu știu dacă amintirea polițistului jovial de la poartă m-a făcut să mă opresc sau injecția doctorului își făcea efectul, dar dintr-o dată nu mi-a mai păsat de nimic. L-am văzut ca prin ceață pe doctor cum se apropie de mine, iar apoi, brusc, m-a învăluit întunericul...

*

Sunt o rachetă Crotal! Sunt imensă, am 40 de metri și sunt construită să mă pot strecura printre cele mai dificile forme de relief până la țintă. Din când în când, întunericul de care sunt înconjurată se luminează și văd o mulțime de hărți în jurul meu. La început apăreau haotic, dar încetul cu încetul am învățat să le aplez cu un singur gând din formidabila mea memorie.

Am și câteva camere video care convertesc imaginile din jurul meu în semnale digitale. Așa, voi putea face confruntarea între traiectoria reală și cea programată. Pentru că, undeva într-un program prioritar, am adânc implantat ordinul ca la comanda „Start” să ajung acolo unde mi se va cere. Țăsta e singurul lucru important. Până atunci, aștept și învăț. Aștept și învăț să mă cunosc mai bine...

... În buncărul unde sunt instalată au apărut pentru prima dată oameni. Știu că sunt oameni, chiar dacă nu am nici o informație despre ei în memorie. Mi-au stârnit de la bun început

curiozitatea, dar am căutat în zadar informații despre ei. Singurele date pe care le-am găsit sunt nesigure și provin dintr-o zonă internă a memoriei pe care nu știu încă să mi-o controlez prea bine. Sunt și multe zone blocate în memoria internă, așa că, decât să bâjbâi prin zone interzise în căutarea biților nesiguri, prefer să observ oamenii cu ajutorul camerelor de luat vederi. Se mișcă destul de prudent în jurul meu, schimbându-mi piesele cu termen expirat și umplându-mi rezervoarele cu combustibil. De cele mai multe ori, când deschid orificiul bucal iau naștere în aer vibrații pe care le percep, dar nu-mi dau seama cum...

...Am insistat în căutările mele și am aflat că undeva în imensul meu corp un fir de cupru atinge în contact instabil o tablă de aluminiu care vibrează în funcție de mișcările aerului. A luat naștere o mică pilă galvanică, a cărei tensiune e modulată de vocea oamenilor. Am reușit să captez această infimă variație de tensiune, dar nu înțeleg nimic. Vorbele lor îmi apar ca o bolboroseală analogică lipsită de sens față de eleganța digitală a biților care îmi sosesc de pe memoriile mele...

...Fără să fac nici un efort, dintr-o dată, am început să înțeleg limbajul oamenilor. Aveam undeva o zonă de memorie blocată, pe care limbajul lor a activat-o. Înțelegeam acum vorbele lor fără prea mare efort, dar multe dintre ele nu aveau pentru mine înțeles. Primăvară, leafă, ură, frică, flori, aer... Ba nu, aer știam ce înseamnă, trebuia să țin seama de rezistența lui atunci când îmi calculam traiectoria...

...După plecarea lor, am revăzut locațiile de memorie pe care le înregistrasem discuțiile. Și dintr-o dată, în timp ce îl ascultam pe unul dintre ei, care își povestea concediul petrecut la mare cu soția, mi-am amintit de Ellen.

Ellen, Ellen..., gândeam, și fiecare repetare a numelui îmi aducea în minte ceva nou din făptura ei: părul lung, blond și mătăsos, pielea ei catifelată, atât de caldă și de moale când o mângâiam... Ellen! aș fi vrut să o strig înfrigorat, Ellen! – dar nu puteam decât să trec biții numelui ei de pe un disc pe altul. Ellen! și mi-am amintit de Robert cel isteț și de Bruce, neastâmpăratul... Dorința de a o îmbrățișa pe Ellen, de a-i revedea pe copii devenise aproape de nesuportat. Cu înfrigorare, am derulat toate hărțile la scară maximă până am găsit orașul în care se aflau. Scara hărții îmi permitea să

localizez cu precizie până și casa. Și am hotărât să mă duc să-i văd...

...Am așteptat a doua zi cu nerăbdare să vină iar tehnicienii de la întreținere. Am nevoie de unul dintre ei pentru a-mi atinge scopul. Pot decola și singur, mi-am verificat de nenumărate ori circuitele, dar nu pot deschide capacul blindat al buncărului. Maneta de acționare o văd prin camera video frontală, dar nu am cum să o ating. Dar, cu o capacitate de calcul atât de mare, să calculezi traiectoria unei scule spre manetă pare o glumă.

Aștept câteva ore bune până când un tehnician ajunge deasupra manetei cu un ciocan ținut nepăsător în mână. Îi povestește ceva hazliu altui tehnician și-și flutură mereu mâna cu ciocanul... Apoi, o fracțiune de secundă, ciocanul se află în poziția calculată, și eu trimit un jet scurt de flăcări dintr-o fuzee auxiliară pentru corectarea traiectoriei. Orbit, tehnicianul își duce mâinile la față, lăsând să cadă ciocanul, care lovește implacabil maneta. Uruind greu, capacul de metal se dă la o parte și deasupra mea se vede cerul liber. Cuplez contactul, și motoarele principale răbufnesc umplând spațiul îngust din buncăr cu fum și flăcări. Știu că dintre cei aflați în jurul meu nu va scăpa nici unul cu viață, dar nu-mi pasă. Cu motoarele care mugesc accelerate la maximum, eu zbor spre Ellen, spre copiii care, desigur, la ora asta mă așteaptă privind pe geam...

Oh! Ellen, vin spre tine! – și motoarele mele vuind îngână parcă o ciudată melodie de dragoste.

PLANETA CU SPIONI

— Ședință de analiză! țipă plin de entuziasm difuzorul de deasupra patului, și Vlase ridică spre el ochii somnoroși.

Am crezut că o să se aplece să-și ia pantoful și să arunce în el, cum a mai făcut-o și altă dată. A oftat, a dat din umeri și s-a ridicat din pat. S-a maturizat, îmi spun eu.

„Sau a îmbătrânit”, șoptește în mine Draky, drăcușorul de folosință personală. Toată noaptea am stat și am privit în monitoare cum Ali Mehmet le-o trăgea în draci celor două locotenente stagiare, făcându-l pe Vlase să se foiască neliniștit. „Încă îi mai place de Alina”, șoptește Draky. Alina fiind stagiara cea blondă care anima toată atmosfera.

— Mimează atât de bine, că aş jura că-i place, spun eu la îndemnul lui Draky.

Vlase strânge din dinți și privește la Alina, care, mângâindu-i încântată lui Ali partea penetrantă, se întoarce spre camera video reglată chiar de ea la începutul serii și ne face cu ochiul.

— Curva dracului... curvă nenorocită ce ești, înjură Vlase și iese trântind ușa.

Alina îmi mai face încă o dată cu ochiul și, lăsându-l mofluz pe Ali, se îndreaptă spre baie.

— Proxeneți nenorociți, şuieră ea în microfon. Nu va mai ajung banii de filme porno și-ați hotărât să ne puneți pe noi să vă facem unul. Să fiu a dracului dacă nu vă raportează...

— Ce ai, fată dragă? mă mir eu sincer nedumerit. Eu credeam că-ți place...

— Dacă mai știu eu puțină arabă, ăsta zice că tot mai bine este cu bărbății, așa că ai ocazia să vii să încerci.

Îmi dreg vocea și tușesc cât pot de oficial.

— Raportează!

— Cretinilor, raportează: ăsta vrea să cumpere un tractor, nu

fabrica de tractoare...

Gem înfundat. „Ai belit-o!” jubilează Draky, și tare mi-e teamă că are dreptate. De două săptămâni îl urmărim pe Ali, pusi pe urmele lui de o sursă care ne dă ca sigur faptul că arabul nu numai ca învâрте bani grei, dar are de gând să cumpere cea mai importantă fabrică a orașului. Toți am fost puși pe jar și nu s-a economisit nimic.

— Drace, șoptesc, și Draky rânjește: „Nu îmi folosi numele în deșert!”

— Ce fac? întreabă Alina.

— Îmbrăcarea și îmbarcarea! Ne întoarcem la unitate...

Asta a fost noaptea. Am prins trei ore de somn spre dimineață, și acum analiza obișnuită de duminică.

— De ce și-or fi închipuind unii că duminica se prind mai ușor spionii, nu știu, zău, se lamentează Vlase.

În sala de ședință, Alina, așezată lângă geam, savurează câteva raze de soare.

— Ți-a priit noaptea, văd, îi șoptește Vlase furios.

Ea dă din umeri nedumerită și se întoarce spre colonel, care pufnește nervos pe lângă aparatura de interceptare. Învâрте de butoane, apasă pe comutatoare, apoi întinde spre noi un deget acuzator.

— Unii uită că eu sunt comandant aici. Chiar dacă avem aceeași vârstă, eu sunt comandant și ei sunt agenți de teren, și se duc acolo unde îi trimit eu.

„Că mult ce ajung ei acolo!” șoptește Draky timid, parcă și el timorat de prezența colonelului. Singurul de aceeași vârstă cu colonelul sunt eu, dar să fiu al dracului dacă pricep ce are cu mine. Misiunea am primit-o gata „digerată” și am acționat numai ca om de teren. Vlase își așează cele câteva fire de păr, privește apoi în sus și bate de trei ori cu degetele în birou.

„Colonelul a «digerat» misiunea”, îmi șoptește Draky. Semnele lui Vlase îmi spun că o să discutăm despre altceva, nu despre eșecul de azi-noapte.

— Știm cu toții despre necesitatea de a face economii... Cei mai mulți fac. Dar alții se aruncă în niște cheltuieli exorbitante... și mai ales nejustificate. (Scotocește prin sertar și se uită fix la mine.) Poate poți să ne spui ce anume ai vorbit la telefon în ultima săptămână de... 22 de milioane?

„Las-o dracului”, șoptește Draky, „chiar atâta ai vorbit?”

Ridic din umeri.

— Nu se poate, e vreo greșeală, încerc eu o apărare vagă.

— Nu e nici o greșeală! O sută douăzeci și trei de telefoane, dintre care unul singur la un post fix. Restul, numai la mobile, de parcă v-a născut mămica voastră cu mobilul la ureche. Și un telefon este de o jumătate de oră. Ce ai vorbit, domnule, o jumătate de oră?

— Mi s-a raportat situația operativă din teren...

— Pot să sun și eu să verific?

— E un agent sub acoperire. Nu cred că o să se deconspire...

— Lasă-mă totuși să încerc...

„Fugi!” mă îndeamnă Draky. „Fugi, cât mai ai timp!” Taci, mă, îi spun eu, că poate nu răspunde, dar...

— Aloou, răspunde glasul gălgâit al Emiliei, și colonelul mă privește crunt, dar vocea și-o face suavă.

— Bună, pușor! Ce mai faci tu? Întreabă el persuasiv și cuplează difuzorul să auzim toți.

„Mamă, ce mai curvă!” se miră Draky, auzindu-i vocea mieroasă.

„De colonel vorbeam”, mă temperează el simțind că mă enervez. „Curvă bătrână, nu glumă”, îi confirm eu.

Colonelul intră ușor în joc, nu dă nici un indiciu, alunecă cu mișcări de balerin printre întrebările Emiliei, și până la urmă:

— Dar cine e la telefon? Remus, tu ești? – și ea continuă înainte de a primi răspunsul: Am crezut că nu o să mai suni.

— Eh, și tu, am vrut să te fac nerăbdătoare... așa, ca acum. Ești nerăbdătoare acum?

— Sigur ca da, râde ea gălgâit și râsul ei umple sala de sedințe.

Vlase a uitat de Alina și rânjește spre mine cu gura până la urechi.

— Și eu sunt nerăbdător și pregătit, șoptește colonelul calin. Vrei să vezi?

— Da, da...

Colonelul privește crunt la noi, apoi duce microfonul la șliț și-l deschide și-l închide brusc.

„Poate și-o prinde”, șoptește Draky, și râsul excitant al Emiliei umple aerul. Mi s-a părut că au ciulit urechile și cei câțiva soldați care măturau prin curtea unității.. Știu că-i o prostie, difuzorul nu se aude până în curte, dar așa mi se pare.

Colonelul își ia rămas bun de la Emilia, apoi se întoarce spre noi:

— Ați văzut cum înțeleg unii să cheltuiască fondurile atât de reduse pe care le avem la dispoziție? Ce ai de spus?

— Agent sub acoperire... folosim un limbaj codificat și știți că nu sunt obligat să-mi divulg sursele atâta vreme cât obținem rezultate.

— Și ce rezultate ai obținut dumneata în ultimul timp? mă întreabă el sarcastic.

„Ți-a servit-o, așa că trage-i-o”, mă îndeamnă Draky.

— Păi, de exemplu, analizând și folosind informațiile obținute de la astfel de agenți, am reușit să evităm ca Obiectivul Zero să fie vândut mafiei arabe.

Alina a chicotit scurt, Draky a tăcut și Vlase a făcut semnul nostru codificat pentru „îți dau o bere!”.

— Bine, făcu colonelul, dintr-o dată îmbufnat, pe viitor să aveți mai multă grijă de fondurile care știți că sunt tot mai puține - și ne-a expediat.

Obsesia noastră cea de toate zilele era și rămânea Obiectivul de prioritate Zero, adică fabrica de tractoare. Motivul era simplu: în patruzeci și opt de ore, putea - teoretic - să treacă de la producția de tractoare la cea de tancuri. Toate tinerele inginere de la întreprindere erau atent filate ca nu cumva în timpul orgasmului să trădeze formula oțelului inoxidabil care ruginea după prima ploaie.

Între două inginere, câte o studentă, două, ca să nu ne ieșim din mână și să nu pierdem contactul cu tânăra generație.

„Știi”, suspina Draky uneori, „parcă mi-aș dori câteodată să nu fie atât de strâns contactul ăsta. Mă simt prins la mijloc”.

Altă duminică, altă ședință de analiză. După ce pleacă toți, mă reped la telefon: ceva mă intrigă la Emilia, care părea, vorba lui Draky, o curvă virgină.

— Ce faci? mă întreabă Emilia cu vocea ei atât de excitantă, de operatoare versată la un hot-line.

— Bine, răspund eu, și-l simt pe colonel cum îmi apare tiptil în spate; întinde o mână peste umărul meu și cuplează difuzorul.

— Sunt în oraș, băi, râde Emilia zglobiu, hai să ne întâlnim.

— Nu știu ce să zic..., încerc eu să mă eschivez, dar colonelul îmi face semn afirmativ. Bine, oftez resemnat, propune

un loc și o oră.

— Păi, tu ești bărbatul, nu? la inițiativa, ce naiba!

Pentru prima dată, colonelul și Draky par amândoi de acord și rânjesc la unison.

— Bine, atunci, peste o jumătate de oră în Piața Sfatului, hotărâsc eu și trântesc receptorul.

Șeful mă privește neutru:

— Te duc eu la întâlnire! Dacă mă convingi că este agent sub acoperire, e perfect. Dacă nu, o aducem la unitate, o dăm pe mâna soldaților și scoatem adevărul de la ea.

„Ați încurcat-o și tu, și Emilia”, râde sarcastic Draky.

Dau din umeri, încercând să par nepăsător, și pornim...

*

Emilia stă tolănită pe băncile de lângă fântâna arteziană, într-o poziție care o avantajează. Colonelul, când o vede, se face mic în mașină și-mi șoptește:

— Lasă-mă aici și întoarce-te la unitate. Preiau eu cazul!

Fără prea multe fasoane, mă împinge jos din mașină, în timp ce Draky protestează: „Nu te duce, că ți-o suflă!” – dar eu mă fac că nu aud și mă pierd printre clădiri.

Fac un mic ocol și mă întorc în piață. Emilia, plictisită de așteptare, pleacă, cu colonelul pe urmele ei. Ajunge în câteva minute în afara orașului, undeva sub poalele Tâmppei. Privește precaută în jur, nu-l vede nici pe colonel și nici pe mine, așa că își reia înfățișarea obișnuită a locuitorilor de pe Cygnus, un fel de caracatiță ceva mai bine dezvoltată. Se târăște spre incinta unde avea defazorul de spațiu-timp și dispare lăsându-l mofluz pe colonel. Îl aud cum bombăne în microfonul organic pe care am avut precauția să i-l implantez din timp:

— Și doar cei de pe Cygnus au promis că ne lasă nouă Terra! Să vezi ce scandal intergalactic o să se stârnească – și dispare într-o străfulgerare verzuie caracteristică continuumului spațio-temporal folosit de cei din Alfa Centauri.

„Deci asta era”, șoptește Draky, și îl simt cum se pregătește să dispară. „Îmi pare rău dacă ai crezut despre mine că sunt o simplă refulare a minții tale suprasolicitate. Așa te-am făcut eu să crezi, dar de fapt sunt din constelația Deneb... În urma tratatului de la Eta Carinae, Terra a revenit în zona noastră de

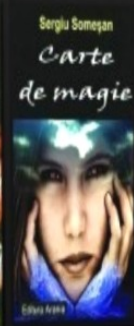
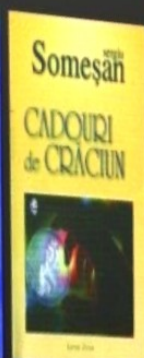
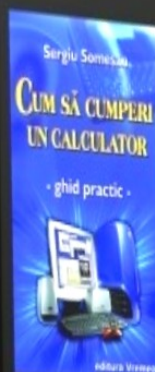
influență. Ai văzut și tu cum este respectat tratatul... Te las, mă duc să raporteze...”

După ce mă asigur că Draky nu mai este prezent în mintea mea, mă pregătesc și eu de transfazare spre Drraper, de unde sunt originar. Înainte de a mă pierde în undele defazoare îl mai văd pe Vlase cum mă pândește ascuns după tufișurile de pe marginea drumeagului. Fiind în fază, reușesc să văd dincolo de înfățișarea lui terestră: e un băștinaș de pe Taurus! Mă scutur de un fior și, înainte de a mă pierde în transspațiu, o bănuială sinistră mă străbate: *pe Terra nu mai este nici un om, ci suntem doar o mulțime de extratereștri care se spionează între ei!*

SFĂRȘIT

De același autor:

Sergiu Someșan

Să n-o săruți pe Isabel

Sergiu Someșan Să n-o săruți pe Isabel

editura Vremea

SF

Să n-o săruți pe Isabel

CUPRINS

ÎNTÂLNIRE CU ISABEL.....	
SĂ N-O SĂRUȚI PE ISABEL.....	
OVIRAPTORUL.....	
CELE NOUĂ MILIARDE DE IDEI SF.....	
ȘANSA NOASTRĂ S-A NUMIT ADAM.....	
ARENA.....	
BLA-BLA-BLA, DOMNULE GENERAL.....	
O IPOTEZĂ APROAPE ABSURDĂ.....	
DILEMA.....	
IUBITUL MEU DIN ALTĂ LUME.....	
O CASCĂ ALBĂ ȘI-UN COPIL ÎN PLOAIE.....	
TIMIDUL.....	
O RACHETĂ CU NUMELE MEU.....	
PLANETA CU SPIONI.....	

Sergiu Someșan

Să n-o săruți pe Isabel

editura Vremea

S